UN SCRIITOR ROMANTIC FĂRĂ EGAL

NICHOLAS SPARKS

Jurnalul unei iubiri

Cuprins

- MIRACOLE
- FANTOME
- ÎNTÂLNIREA
- TELEFOANE
- CANOE ŞI VISURI UITATE
- APE ÎNVOLBURATE
- LEBEDE ŞI FURTUNI
- TRIBUNALE
- UN MUSAFIR NEPOFTIT
- DRUMURI ÎNTRETĂIATE
- O SCRISOARE DE IERI
- IARNĂ PENTRU AMÂNDOI

Nicholas Sparks

JURNALUL UNEI IUBIRI

SPARKS, NICHOLAS.
Jurnalul unei iubiri
Bucureşti: RAO International Publishing
Company, 2004

Nicholas Sparks

JURNALUL UNEI IUBIRI

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, Bucureşti, ROMÂNIA

NICHOLAS SPARKS
The Notebook
2002 by Nicholas Sparks Enterprises, Inc.
This edition is published by arrangement
with Warner Books, Inc., New York, USA.

Traducere din limba engleză
MĂDĂLINA GAVRILĂ

RAO International Publishing Company, 2004
pentru versiunea în limba română

aprilie 2005

rao international publishing company

Dedic această carte, cu toată dragostea,
soţiei şi prietenei mele, Cathy.

CUPRINS

CUVÂNT ÎNAINTE
MIRACOLE
FANTOME
ÎNTÂLNIREA
TELEFOANE
CANOE ȘI VISURI UITATE /
APE ÎNVOLBURATE
LEBEDE ȘI FURTUNI /
TRIBUNALE
UN MUSAFIR NEPOFTIT
DRUMURI ÎNTRETĂIATE
O SCRISOARE DE IERI
IARNĂ PENTRU AMÂNDOI /

CUVÂNT ÎNAINTE

Dacă această carte există astăzi, ea se datorează la doi oameni deosebiţi, cărora aş dori să le mulţumesc pentru tot.

Theresei Park, agentul literar care m-a scos din anonimat. Îi mulţumesc pentru bunătatea, răbdarea şi timpul pe care l-a petrecut lucrând împreună cu mine. Îţi voi fi totdeauna recunoscător pentru ceea ce ai făcut.

Editorului meu, Jamie Rabb. Îţi mulţumesc pentru înţelepciunea şi inima ta bună. Tu ai făcut ca aceasta să fie o experienţă minunată şi sunt fericit că te pot numi prietenul meu.

MIRACOLE

Cine sunt eu? Şi cum se va termina această poveste?

Soarele a răsărit şi eu stau lângă o fereastră aburită de suflarea unei vieţi trecute. În dimineaţa asta, parcă aş fi o arătare: port două cămăşi, nişte pantaloni groşi, o eşarfă înfăşurată de două ori în jurul gâtului şi apoi îndesată într-un pulover gros, pe care l-a tricotat fiica mea acum treizeci de ani, cadou de ziua mea. Termostatul din cameră este dat la maximum şi micul radiator este chiar în spatele meu. Ticăie şi suspină, şi scuipă aer cald, de parcă ar fi un balaur din poveşti, dar corpul meu încă tremură de un frig de care nu o să mai scap vreodată şi care m-a pândit vreme de optzeci de ani. Optzeci de ani, mă gândesc uneori şi, în ciuda resemnării în faţa acestei vârste, încă sunt surprins că nu mi-a mai fost cald de când era George Bush preşedinte. Mă întreb dacă aşa se simt toţi cei de vârsta mea.

Viaţa mea? Nu-i uşor de explicat. N-a fost atât de fantastică şi de spectaculoasă pe cât m-aş fi aşteptat eu, dar nici n-am stat degeaba ca un popândău. Cred că a semănat foarte mult cu jocurile mecanice: destul de stabilă, cu mai multe urcuşuri decât coborâşuri, iar de-a lungul timpului a tins să devină înfloritoare. O afacere bună, o afacere norocoasă şi am aflat că nu mulţi pot spune asta despre viaţa lor. Dar să nu vă închipuiţi cine ştie ce. Nu sunt un om deosebit; sunt sigur de asta. Sunt un om normal, cu gânduri normale, care a dus o viaţă normală. Nu mi s-a ridicat niciun monument şi numele meu va fi în curând dat uitării, dar am iubit pe cineva din toată inima şi cu

tot sufletul meu, iar pentru mine asta a fost suficient.

Romanticii s-ar gândi că e o poveste de dragoste, cinicii ar numi-o însă tragedie. După mine, ea are câte puţin din amândouă şi, indiferent cum vei vrea să-i spui până la urmă, nimic nu va schimba faptul că ea reprezintă o mare parte din viaţa mea, că acesta a fost drumul ales de mine. Nu pot să mă plâng de drumul pe care l-am ales şi nici de locurile prin care m-a purtat el; aş putea să mă vait amarnic de alte lucruri, dar drumul pe care l-am ales a fost întotdeauna cel corect şi n-aş fi procedat niciodată altfel.

Timpul, din păcate, nu ne face acest drum mai uşor. Cărarea este la fel de dreaptă ca întotdeauna, numai că acum este presărata cu pietrele şi bolovănişul care s-au acumulat de-a lungul unei vieţi de om. Până acum trei ani, mi-ar fi fost uşor să trec peste ele, dar acum mi-e imposibil. Simt în trupul meu o boală ciudată; nu mai sunt nici puternic, nici sănătos şi zilele îmi trec asemenea unui balon care pluteşte: apatice, uşoare, şi cu timpul devin din ce în ce mai liniştite.

Tuşesc şi mă uit la ceas cu ochii întredeschişi. Îmi dau seama că e timpul să plec. Mă ridic de pe scaunul de lângă fereastră şi străbat camera, oprindu-mă în faţa biroului ca să îmi iau jurnalul pe care l-am recitit de sute de ori. Nu-l mai răsfoiesc. Îl strecor sub braţ şi-mi continuu drumul spre locul în care trebuie să ajung.

Merg pe gresia albă, străbătută de firişoare gri. Aceeaşi culoare ca părul meu şi al multora dintre oamenii de-aici, deşi eu sunt singurul care am ieşit în dimineaţa asta pe culoar. Sunt în camerele lor, singuri în faţa televizorului, dar şi ei, ca şi mine, sunt obişnuiţi cu acest lucru. Omul se poate obişnui cu orice, dacă i se lasă suficient timp.

Aud sunetul înfundat al unor plânsete îndepărtate şi ştiu exact cine scoate aceste sunete.

Apoi, mă vad şi asistentele; zâmbim şi ne salutăm. Sunt prietenele mele şi vorbim adesea, dar sunt sigur că ar fi curioase să ştie mai multe despre mine şi despre cum o duc în fiecare zi. Le aud cum încep să şuşotească, în timp ce mă îndepărtez de ele.

„Iar se duce“, le aud spunând, „sper să fie totul bine.“ Dar mie nu-mi spun nimic în faţă. Sunt sigur că ele cred că m-ar durea să vorbesc despre asta dimineaţa, atât de devreme, iar eu, cunoscându-mă, mă gândesc că se poate să aibă dreptate.

După un minut, ajung în cameră. Uşa mi-a fost lăsată deschisă, ca de obicei. Mai sunt două asistente în cameră şi amândouă îmi zâmbesc atunci când intru.

— Bună dimineaţa, îmi spun ele vesele, şi mai întâi îmi iau un răgaz ca să le întreb despre copii, despre şcoală şi despre vacanţa care trebuie să vină.

Vorbim pe fondul unor suspine. Asistentele nu par să observe; au devenit imune, dar, de fapt, cred că şi eu am devenit imun.

Apoi mă aşez în scaunul care s-a modelat după conturul corpului meu. Au terminat şi ea este îmbrăcată, dar încă mai plânge. O să se liniştească după ce o să plece ele, ştiu asta. Agitaţia dimineţii o întristează întotdeauna şi ziua de astăzi nu face excepţie. În cele din urmă, deschid obloanele şi pleacă. Amândouă îmi zâmbesc şi mă ating atunci când trec pe lângă mine. Mă întreb ce-o însemna asta.

Mă aşez pentru o clipă şi o privesc, dar ea nu se uită la mine. O înţeleg, pentru că nu ştie cine sunt. Pentru ea sunt un străin. Apoi, îmi întorc privirea, cobor capul şi mă rog în tăcere pentru puterea de care ştiu c-o să am nevoie. Întotdeauna am crezut cu străşnicie în Dumnezeu şi în puterea rugăciunii, deşi, ca să fiu sincer, credinţa mea se

rezumă la o listă de întrebări la care vreau să mi se răspundă după ce n-am să mai fiu.

Acum sunt gata. Îmi pun ochelarii şi scot din buzunar o lupă. O las pe masă o clipă, până când deschid jurnalul. Trebuie să-mi umezesc de două ori degetul noduros, ca să deschid cartea uzata la prima pagină. Apoi mă folosesc de lupă.

Întotdeauna înainte să încep să citesc povestea, există un moment în care îmi iscodesc mintea şi mă întreb: oare o să se întâmple astăzi? Nu ştiu, pentru că niciodată nu ştiu dinainte şi, undeva, în adâncul sufletului meu, îmi dau seama că nu contează. Această posibilitate mă menţine pe linia de plutire, nu vreo garanţie sau vreo răsplată. Şi, deşi aţi putea să spuneţi că sunt un visător sau un prost, sau orice altceva, eu cred că totul e posibil, îmi dau seama că soarta şi ştiinţa sunt împotriva mea.

Dar ştiinţa nu reprezintă răspunsul absolut; ştiu acest lucru pe care l-am învăţat de-a lungul vieţii. Şi aşa am credinţa că miracolele, indiferent cât sunt de inexplicabile sau incredibile, sunt reale şi pot să se întâmple fără nicio legătură cu ordinea firească a lucrurilor. Aşadar, din nou, aşa cum fac în fiecare zi, încep să citesc jurnalul cu voce tare, pentru ca ea să mă audă, sperând ca miracolul care a ajuns să-mi domine viaţa să se mai întâmple o dată.

Şi poate, poate c-o să se întâmple.

FANTOME

Era pe la începutul lunii octombrie, în 1946, şi Noah Calhoun privea cum lumina roşiatica a soarelui se cufunda dincolo de terasa ce-i înconjura casa în stil sudist. Îi plăcea să-şi petreacă serile acolo, mai ales după o zi de trudă, să-şi lase

gândurile să rătăcească. Acesta era modul lui de a se relaxa, un obicei pe care îl luase de la tatăl său.

Îi plăcea să privească mai ales copacii şi reflexul lor în apă. Copacii din Carolina de Nord sunt minunaţi toamna târziu: nuanţe de verde, galben, roşu, portocaliu, o întreagă paletă. Culorile lor orbitoare strălucesc în lumina soarelui şi, pentru a suta oară, Noah Calhoun se întrebă dacă primii proprietari ai casei îşi petrecuseră serile cufundaţi în aceleaşi gânduri.

Casa fusese construită în 1772, fiind una dintre cele mai vechi şi mai mari locuinţe de acest fel din New Bern. Iniţial, ea fusese clădirea principală de pe o plantaţie şi el o cumpărase imediat ce se sfârşise războiul; îşi petrecuse ultimele unsprezece luni făcând reparaţii care îl costaseră o mică avere. Cu vreo câteva săptămâni înainte, reporterul de la ziarul *Raleigh* scrisese un articol şi afirmase că aceasta era una dintre cele mai frumoase restaurări pe care le văzuse. Cel puţin, casa. Cu restul proprietăţii era o altă poveste şi acolo îşi petrecea el cea mai mare parte a zilei.

Casa era aşezată cam pe doisprezece acri, lângă Brices Creek, şi el lucrase toată ziua la gardul de lemn care împrejmuia celelalte trei laturi ale proprietăţii, verificându-l să nu fie putrezii sau năpădit de termite şi înlocuind stâlpii, unde era nevoie. Mai avea încă mult de lucru, mai ales pe partea vestică, iar când, mai devreme, îşi strânsese uneltele, îşi pusese în minte să cheme pe cineva ca să-i mai aducă nişte cherestea. De obicei, intra în casă, bea un pahar de ceai îndulcit şi făcea un duş. Întotdeauna făcea duş la sfârşitul zilei pentru că apa alunga şi murdăria, şi oboseala.

Apoi îşi pieptăna părul pe spate, îşi punea nişte blugi uzaţi şi o cămaşă albastră cu mânecă lungă, îşi mai turna un pahar de ceai şi ieşea pe terasa unde stătea şi acum, unde stătea în fiecare zi, la această oră.

Îşi întinse braţele sub cap, apoi îşi masă umerii, terminându-şi astfel exerciţiul. Acum era relaxat, curat, revigorat. Îşi simţea muşchii obosiţi şi ştia că mâine o să-l doară puţin, dar era mulţumit că reuşise să facă mare parte din lucrurile pe care şi le propusese.

Noah se întinse să-şi ia chitara şi îşi aduse aminte de tatăl său, gândindu-se cât de mult îi ducea dorul. Execută câteva acorduri, îi reglă două corzi şi cântă din nou. De data asta, se auzi mai bine şi continuă să cânte. Muzică blândă, muzică liniştită. La început, îngână încetişor o melodie, apoi începu să cânte pe măsură ce noaptea îl învăluia. Cântă la chitară şi fredonă până ce soarele apuse şi cerul se întunecă.

Puţin după ce trecuse de ora şapte, se opri din cântat şi se lăsă pe spate în balansoar, legănându-se. Din obişnuinţă, îşi ridică privirea şi văzu constelaţia Orion, Carul Mare, constelaţia Gemenii şi Steaua Polară care sclipea pe cerul tomnatic.

Începu să vadă în faţa ochilor numai cifre şi apoi se opri. Ştia că-şi cheltuise aproape toate economiile pe casă şi, în curând, trebuia să-şi caute iarăşi o slujbă, dar îndepărtă gândul şi se hotărî să se bucure de lunile care-i mai rămăseseră pentru a lucra la casă, fără să-şi mai facă probleme. O să iasă bine, ştia el; întotdeauna ieşea bine. În plus, ura să se gândească la bani. Învăţase demult să se bucure de lucrurile simple, lucruri care nu puteau fi cumpărate şi-i era greu să-i înţeleagă pe oamenii care gândeau altfel. Şi această trăsătură o moştenise tot de la tatăl său.

Clem, căţeaua sa de vânătoare, veni spre el şi, înainte să se aşeze la picioarele lui, îi atinse mâna cu botul.

— Hei, fetiţo, ce mai faci? o întrebă el, în timp ce-o mângâia pe cap şi ea scânci uşor, ridicându-şi ochii blânzi şi rotunzi spre el.

Căţeluşa îşi pierduse o labă în urma unui accident de maşină, dar încă se mai mişca destul

de bine şi-i ţinea companie în astfel de nopţi liniştite.

Avea treizeci şi unu de ani, nici prea tânăr, dar destul de bătrân ca să fie singur. Nu mai ieşise cu nicio femeie de când venise aici, nu mai găsise pe nimeni care să-l intereseze câtuşi de puţin. Era vina lui, ştia asta. Avea ceva care ţinea la distanţă orice femeie care încerca să se apropie de el, ceva care nu era sigur că putea fi schimbat chiar dacă încerca. Şi câteodată, chiar înainte să adoarmă, se întreba dacă-i fusese scris să fie pentru totdeauna singur.

Seara se scurse călduţă şi frumoasă. Noah ascultă greierii şi foşnetul frunzelor, gândindu-se că sunetul naturii era mai adevărat şi trezea mai multă emoţie decât lucruri ca maşinile şi avioanele. Natura îţi dăruieşte mai mult decât ia şi sunetele ei îl făceau întotdeauna să fie omul care ar fi trebuit să fie. Fuseseră unele momente în timpul războiului, mai ales după Marea Concentrare, când se gândise adesea la aceste sunete simple.

— Asta o să te ajute să nu înnebuneşti, îi spusese tatăl său, în ziua în care se îmbarcase. Este o muzică dumnezeiască şi ea o să te aducă înapoi acasă întreg.

Îşi termină ceaiul, intră în casă, găsi o carte şi apoi ieşi să citească la lumina de pe terasă. După ce se aşeză din nou, privi cartea. Era veche, coperta era ruptă şi paginile erau pătate cu noroi şi cu apă. Era volumul *Fire de iarbă* al lui Walt Whitman şi îl purtase cu el pe toată durata războiului. Odată, îl apărase chiar de un glonţ care-i fusese destinat lui.

Frecă puţin coperta şi o şterse de praf. Apoi deschise cartea la întâmplare şi citi cuvintele ce-i răsăriră sub ochi:

Acesta este ceasul tău, Suflete, zborul tău liber,
către cele negrăite,

Departe de cărţi, departe de artă, cu ziua ştearsă,
lecţia făcută.
Te vei ivi de-acum tăcut, privind,
cântărind temele pe care le iubeşti mai mult,
Noaptea, somnul, moartea şi stelele.

Zâmbi. Nu ştia de ce, dar Walt Whitman îi amintea de New Bern şi îi părea bine că se întorsese acolo. Deşi fusese plecat timp de paisprezece ani, aici se simţea acasă şi cunoştea mulţi oameni, pe cei mai mulţi încă din tinereţe. Nu era ceva neobişnuit. La fel ca în multe oraşe din sud, oamenii care trăiau aici nu se schimbaseră deloc, doar îmbătrâniseră puţin.

Acum, cel mai bun prieten al său era Gus, un negru de vreo şaptezeci de ani, care locuia ceva mai încolo. Se întâlniseră la câteva săptămâni după ce Noah cumpărase casa, când Gus venise cu nişte lichior făcut de el şi cu bere Brunswick şi împreună petrecuseră prima lor seară îmbătându-se şi povestind.

Acum Gus venea de câteva ori pe săptămână, de obicei seara, în jurul orei opt. Cu patru copii şi unsprezece nepoţi în casă, din când în când avea nevoie să mai iasă şi Noah nu putea să-l condamne.

De obicei, Gus îşi aducea şi armonica şi, după ce vorbeau puţin, cântau câteva cântece împreună. Uneori, ore întregi.

Ajunsese să-l considere pe Gus o rudă apropiată. De fapt, nu mai avea pe nimeni altcineva, cel puţin de anul trecut, de când îi murise tatăl. Fusese singur la părinţi; mama sa murise de gripă când el avea numai doi ani şi, deşi se gândise la asta, nu se căsătorise niciodată.

Dar fusese îndrăgostit o dată, de asta era sigur. O dată şi numai o dată, cu mult timp în urmă. Şi asta îl schimbase pentru totdeauna.

Numai iubirea perfectă putea să facă acest lucru şi acea iubire fusese, într-adevăr, perfectă.

Norii începură să învolbureze cerul şi, din cauza luminii lunii, căpătară o nuanţă argintie. Îşi lăsă capul să se odihnească pe spătarul balansoarului care se legăna, în timp ce pe cer norii se învălmăşeau din ce în ce mai tare. Picioarele i se mişcau mecanic, păstrând un ritm constant şi, aşa cum făcea în majoritatea serilor, îşi simţi gândurile zburându-i către o seară plăcută ca şi aceasta, dar cu paisprezece ani în urmă.

Era chiar după absolvirea din 1932, în seara inaugurală a Festivalului din Neuse River. Tot oraşul era pe străzi, la picnicuri şi la jocuri de noroc. Aerul era umed în acea noapte, nu ştia de ce, dar îşi aducea bine aminte. Venise singur şi, pe când încerca să-şi facă loc prin mulţimea de oameni, căutându-şi prietenii, îi văzuse pe Fin şi pe Sarah, doi dintre prietenii cu care crescuse, vorbind cu o fată pe care n-o mai văzuse până atunci. Era drăguţă, îşi amintea că se gândise la asta şi când, în cele din urmă, li se alăturase, fata îl privise cu ochi pătrunzători.

— Bună, îi spusese ea simplu şi îi întinsese mâna. Finely mi-a povestit multe despre tine.

Un început banal, care ar fi fost uitat dacă n-ar fi fost ea aceea care l-a făcut. Dar în timp ce-i strângea mâna şi privea acei ochi uimitor de verzi, ştiu într-o clipă că ea era aceea cu care şi-ar fi petrecut tot restul vieţii şi n-avea să mai întâlnească pe altcineva la fel. În acea adiere de vară, care se simţea printre copaci, ea i se părea atât de bună, perfectă!

Apoi, totul se desfăşurase cu iuţeala unei tornade. Fin îi spusese că fata îşi petrecea vara în New Bern împreună cu familia, pentru că tatăl ei lucra pentru R. J. Reynolds şi, deşi el dăduse doar din cap, felul în care ea îl privea îi dădu de înţeles că tăcerea lui era bine primită. Fin râsese atunci pentru că îşi dăduse seama de ce se întâmpla şi

Sarah sugerase să cumpere nişte Cola cu aromă de cireşe; toţi patru rămăseseră la festival până când mulţimea se împuţinase şi festivalul se terminase.

S-au întâlnit şi a doua zi, şi în următoarea şi, în curând, au devenit de nedespărţit. În fiecare dimineaţă, în afară de duminica, atunci când trebuia să se ducă la biserică, termina repede de cântat în cor şi apoi se ducea ţintă în parcul Fort Totten, unde îl aştepta ea. Pentru că era nou-venită şi nu mai locuise până atunci într-un oraş mic, îşi petreceau ziua făcând lucruri care erau cu totul noi pentru ea. O învăţase cum să arunce cu undiţa, cum să pescuiască bibani în râu şi o dusese să descopere pădurile Croatan. Se plimbau în canoe şi priveau împreună furtunile de vară, iar lui i se părea că se cunoşteau dintotdeauna.

Dar şi el învăţase multe lucruri. La depozitul de tutun din oraş, unde se organizau seri dansante, ea îl învăţase să danseze vals şi Charleston şi, deşi la primele melodii se împiedicaseră îngrozitor, răbdarea ei a fost până la urmă răsplătită şi au dansat împreuna până când s-a oprit muzica. Apoi, el a condus-o acasă şi, când s-au oprit pe terasă să-i spună noapte bună, a sărutat-o pentru prima oară, întrebându-se de ce aşteptase atât de mult. Mai târziu, tot în acea vară, o adusese la această casă, priviseră ruina în care se găsea şi-i spusese că într-o zi o să fie a lui şi o s-o repare. Petreceau ore întregi împreună, împărtăşindu-şi visurile: el voia să vadă lumea, ea să devină artistă şi, într-o noapte umedă de august, amândoi îşi pierduseră virginitatea. Când după trei săptămâni plecă, luă cu ea o parte din sufletul lui şi restul verii. O urmărise în timp ce părăsea oraşul într-o dimineaţă ploioasă, o privise cu acei ochi care nu se închiseseră toată noaptea, apoi se dusese acasă şi-şi făcuse bagajul. Săptămâna următoare şi-o petrecuse de unul singur, pe insula Harker.

Noah îşi trecu mâinile prin păr şi-şi privi ceasul. Opt şi douăsprezece minute. Se ridică şi se

duse în faţa casei, uitându-se pe drum. Gus nu se vedea şi Noah se gândi că nici n-o să mai vină. Se întoarse spre balansoar şi se aşeză.

Îşi aminti că vorbise cu Gus despre ea. Prima oară când îi pomenise de ea, Gus începuse să clatine din cap şi să râdă.

— Aşadar, asta e fantoma de care tot fugi!

Când îl întrebase la ce se referea, Gus îi spusese:

— Ştii tu, fantoma, amintirea! Te-am tot urmărit muncind zi şi noapte şi trudeşti atâta încât abia mai ai timp să-ţi tragi sufletul. Oamenii fac asta din trei motive. Ori sunt nebuni, ori proşti, ori încearcă să uite ceva. Cât despre tine, am ştiut că încercai să uiţi. Numa' că nu ştiam ce!

Se gândi la ceea ce îi spusese Gus. Şi avea, bineînţeles, dreptate. New Bern era acum bântuit. Bântuit de fantoma amintirii ei. De câte ori se plimba prin parcul Fort Totten, lui Noah i se părea c-o vede în locul unde se întâlneau. Ori stând pe bancă, ori lângă gard, zâmbind mereu, cu părul ei blond, ce-i atingea uşor umerii, şi cu ochii de culoarea smaraldului. Când stătea noaptea pe terasă cu chitara, parcă o vedea lângă el, ascultându-l liniştită, în timp ce el cânta muzica din vremea copilăriei sale.

Simţea acelaşi lucru şi când mergea la farmacia lui Gaston sau la teatrul Masonic, sau chiar şi atunci când hoinărea prin oraş. Oriunde s-ar fi uitat, vedea imaginea ei, vedea lucruri care îi aduceau aminte de ea.

Era ciudat şi el ştia asta. Crescuse în New Bern. Primii şaptesprezece ani şi-i petrecuse acolo. Dar când se gândea la New Bern, părea să-şi amintească numai ultima vară, acea vară în care fuseseră împreună. Celelalte amintiri erau fragmentate, idei disparate despre maturizarea sa şi rar era vreuna care să-i trezească vreun sentiment.

Într-o noapte, i-a povestit lui Gus totul şi nu numai că Gus l-a înţeles, dar tot el i-a explicat şi

de ce. Îi spusese simplu:

— Tata obişnuia să-mi spună că prima dragoste îţi schimbă viaţa pentru totdeauna şi, oricât ai încerca, acest sentiment nu dispare niciodată. Fata asta de care îmi povesteşti tu a fost prima ta dragoste! Şi orice ai face, niciodată n-o să scapi de amintirea ei.

Noah scutură din cap şi, când imaginea ei începu să dispară, se întoarse la Whitman. Citi timp de o oră, ridicându-şi privirea din când în când să vadă viezurii şi oposumii ţopăind prin crâng. La nouă şi jumătate, închise cartea, urcă în dormitor şi începu să scrie în jurnalul care conţinea şi însemnări personale, dar şi observaţii despre ceea ce lucra la casă. Patruzeci de minute mai târziu, dormea. Clem se fâţâi pe scări, îl mirosi în timp ce dormea şi apoi, după ce se învârti de câteva ori, se ghemui la piciorul patului.

Mai devreme, tot în acea seară, la o sută cincizeci de kilometri depărtare, ea stătea singură, în leagănul de pe prispa casei părinteşti, cu un picior îndoit sub ea. Scăunelul fusese puţin cam umed când se aşezase; mai devreme plouase, tare şi trist, dar acum norii se împrăştiau şi, în timp ce privea dincolo de ei, spre stele, se întreba dacă luase hotărârea potrivită. Se frământase zile întregi şi în seara aceasta, ceva mai mult decât de obicei, dar în cele din urmă, îşi dăduse seama că nu s-ar ierta niciodată dacă ar lăsa să-i scape acest prilej.

Lon nu ştia adevăratul motiv pentru care pleca ea în dimineaţa următoare. Cu o săptămână în urmă, ea îi spusese că ar vrea să viziteze nişte magazine de antichităţi de pe coastă.

— Numai pentru câteva zile, îi spusese ea, şi pe urmă, am şi eu nevoie de o pauză din toate pregătirile astea de nuntă.

Îi păruse rău că trebuise să îl mintă, dar ştia că nu are cum să-i spună adevărul. El nu avea

nimic de-a face cu plecarea ei şi n-ar fi fost drept să-i ceară să înţeleagă.

N-avea mult de mers din Raleigh, un drum de vreo două ore; ajunse cu puţin înainte de ora unsprezece. Se cazase la un han mic din centrul oraşului, urcase în cameră şi despachetase, îşi pusese rochiile în dulap, aranjându-şi restul lucrurilor prin sertare. Mâncase repede şi o rugase pe chelneriţă s-o îndrume spre cele mai apropiate magazine de antichităţi, apoi îşi petrecuse următoarele ore la cumpărături. Pe la patru şi jumătate era din nou în cameră.

Se aşeză pe marginea patului, ridică receptorul şi-l sună pe Lon. El nu putea să vorbească prea mult pentru că avea treabă la tribunal, dar înainte să închidă, ea îi dădu numărul de telefon de la han şi-i promise că o să-l sune în ziua următoare. „Bun“, se gândi ea, în timp ce închidea telefonul. Avuseseră o conversaţie obişnuită, nimic ieşit din comun. Nimic care să-i dea de bănuit.

Se cunoşteau de aproape patru ani; se întâlniseră în 1942, când întreaga lume se afla în război şi America era deja angajată de un an. Fiecare se implica într-un fel sau altul şi ea se oferise să dea o mână de ajutor la spitalul din centru. Aveau nevoie de ea şi era foarte apreciată, dar era mai greu decât îşi închipuise. Soseau primele valuri de soldaţi răniţi şi ea îşi petrecea timpul printre oameni distruşi şi trupuri descompuse de durere. Când, la o petrecere de Crăciun, Lon venise să se prezinte cu acel şarm inconfundabil, ea văzuse în el exact ceea ce avea nevoie: cineva care să fie încrezător şi cu simţul umorului, cineva care să-i alunge toate temerile.

Arăta bine, era inteligent şi atent, un avocat de succes, cu opt ani mai în vârstă decât ea, care muncea cu dăruire şi care nu numai că îşi rezolva cazurile, dar îşi asigura şi un renume. Ea îi înţelesese ambiţia pentru că şi tatăl ei, şi mulţi

dintre bărbaţii din cercul său de cunoştinţe semănau cu el. Ca şi ei, fusese crescut în spiritul conservator al Sudului, acolo unde numele şi realizările erau adesea cele mai importante considerente într-o căsătorie. În unele cazuri, erau chiar singurele.

Deşi încă din copilărie ea se revoltase destul de discret împotriva acestei idei şi se întâlnise cu vreo câţiva bărbaţi pe care îi putea caracteriza cel mai bine ca fiind ignoranţi, descoperi că este atrasă de dezinvoltura lui Lon şi încetul cu încetul ajunsese să-l iubească. Cu toate că lucra foarte mult, cu ea se purta foarte bine. Era un domn, matur şi responsabil deopotrivă, şi în acele clipe teribile din timpul războiului, când avea nevoie de cineva care s-o sprijine, el nu-i întorsese niciodată spatele. Cu el se simţea în siguranţă şi ştia că o iubeşte, de aceea îi acceptase cererea în căsătorie.

În timp ce se gândea la aceste lucruri, se simţi vinovată că se afla acolo şi ştia că ar trebui să împacheteze şi să plece înainte să se răzgândească. Mai făcuse asta o dată, cu mult timp în urmă, şi dacă pleca acum, era sigură că n-ar mai fi avut niciodată puterea să se întoarcă din nou acolo. Îşi luă carneţelul, ezită şi apoi aproape că se îndreptă spre uşă. Dar întâmplarea o adusese aici şi puse din nou carneţelul deoparte, dându-şi seama că, dacă ar fi plecat acum, s-ar fi întrebat mereu ce s-ar fi întâmplat dacă nu pleca. Şi nu credea că ar putea să trăiască mai departe cu această întrebare pe suflet.

Se duse în baie şi dădu drumul la apă. După ce verifică temperatura, se duse spre şifonier, scoţându-şi cerceii de aur în timp ce traversa camera. Îşi luă trusa de machiaj, o deschise şi scoase o lamă şi un săpun, apoi se dezbrăcă în faţa toaletei.

De mică i se spusese că e frumoasă şi, odată dezbrăcată, se privi în oglindă. Corpul îi era puternic, bine proporţionat, sâni uşor rotunjiţi, fără

pic de burtă şi picioare zvelte. Moştenise de la mama sa pomeţii ridicaţi, pielea fină şi părul blond, dar cea mai frumoasă trăsătură nu o moştenea de la niciunul din părinţi. Avea ochi „asemenea valurilor oceanului“, după cum obişnuia Lon să-i spună.

Luând din nou lama şi săpunul, merse în baie, opri robinetul, aşeză un prosop la îndemână şi păşi uşor în cadă.

Îi plăcea să se relaxeze în apă şi se scufunda mai adânc în cadă. Avusese o zi lungă şi spatele îi era încordat, dar era mulţumită că îşi terminase cumpărăturile atât de repede. Trebuia să se întoarcă la Raleigh cu ceva lucruri cumpărate şi cele pe care le alesese ea se potriveau de minune. Îşi propusese să găsească şi alte magazine din zona oraşului Beaufort şi apoi se gândi că s-ar putea să nu fie nevoie. Lon nu era genul de bărbat care s-o verifice.

Se întinse să ia săpunul, făcu spumă şi începu să se radă pe picioare. În timp ce făcea asta, se gândea la părinţii săi şi la ce ar crede ei despre comportamentul său. N-avea nicio îndoială că n-ar fi fost de acord, mai ales mama ei. Ea nu acceptase niciodată ceea ce se întâmplase în acea vară petrecută aici şi n-o să accepte nici acum, indiferent de motivele prin care s-ar justifica ea.

Se mai răsfăţă un timp în cadă, înainte să iasă şi să se înfăşoare cu prosopul. Se duse la şifonier şi-şi căută o rochie; în cele din urmă, îşi alese una lungă şi galbenă, puţin decoltată, tipul de rochie foarte des întâlnit în Sud. Se îmbrăca şi se privi în oglindă, întorcându-se când pe-o parte, când pe cealaltă. Îi venea foarte bine şi o făcea să pară feminină, dar în cele din urmă, renunţă şi o aşeză la loc pe umeraş.

Găsi în locul ei o rochie mai obişnuită, care nu dezvăluia prea multe şi se îmbrăcă, aşadar, cu aceasta. Era de un albastru-deschis, cu puţină dantelă, se încheia în faţă şi, deşi nu părea la fel de

drăguţă ca prima, îi oferea imaginea cea mai potrivită, după părerea ei.

Se machie foarte discret: cu puţin fard pe pleoape şi cu rimel care-i evidenţia ochii. Îşi dădu apoi cu parfum, dar foarte discret. Găsi o pereche de cerceluşi rotunzi, şi-i puse în urechi, iar apoi se încălţă cu sandalele maronii cu toc jos pe care le purtase şi mai devreme. Îşi pieptănă părul blond, şi-l prinse şi se privi în oglindă. „Nu, era prea mult, se gândi ea şi şi-l lăsă pe spate. E mai bine aşa.“

Când termină, făcu un pas înapoi ca să vadă rezultatele. Arăta bine: nici prea sofisticată, dar nici prea ştearsă. Nu voia să exagereze. De fapt, nici nu ştia la ce să se aştepte. Trecuse mult timp, poate prea mult şi s-ar fi putut întâmpla multe, chiar lucruri la care ea refuza să se gândească.

Privi în jos şi observă că mâinile îi tremurau şi râse. Era ciudat: de obicei, nu era atât de nervoasă. Ca şi Lon, fusese întotdeauna stăpână pe sine, chiar şi atunci când era mică. Îşi aducea aminte că de câteva ori avusese probleme mai ales la întâlniri, pentru că îi intimida pe majoritatea băieţilor de vârsta ei.

Îşi găsi agenda şi cheile de la maşină şi apoi luă şi cheia de la cameră. Le învârti de câteva ori în mână în timp ce îşi spunea: „Ai ajuns până aici, nu renunţa tocmai acum“, şi, în loc să plece aşa cum voia, se aşeză din nou pe pat. Se uită să vadă cât e ceasul. Era aproape şase. Ştia că în câteva minute trebuia să plece – nu voia să ajungă acolo după căderea nopţii, dar mai avea nevoie de încă puţin timp.

— Fir-ar să fie, şopti ea, ce fac eu acum? N-ar trebui să mă aflu aici. N-am niciun motiv, dar în acelaşi moment îşi dădu seama că nu era adevărat.

Ceva se întâmpla în acel loc. Măcar aşa va avea un răspuns. Deschise agenda şi o răsfoi până descoperi o tăietură de ziar mototolită. După ce o

luă uşor, aproape cu sfinţenie, fiind atentă să n-o rupă, o despături şi o privi pentru o clipă.

— Ăsta ar fi motivul, îşi spuse ea, despre asta ar fi vorba.

Noah se trezi la cinci şi se plimbă cu caiacul timp de o oră în susul râului Brices Creek, aşa cum făcea de obicei. Când termină, se schimbă în hainele sale de lucru, încălzi nişte prăjiturele rămase de ieri, luă în fugă nişte mere şi-şi termină micul dejun cu două căni de cafea.

Lucră din nou la gard, reparând cei mai mulţi dintre stâlpii care aveau nevoie de aşa ceva. Era toamnă târzie, cu o temperatură de peste douăzeci de grade şi, cam pe la ora prânzului, era deja obosit şi înfierbântat şi de-abia atunci se bucură de o pauză.

Mâncă pe malul pârâiaşului în care se zbenguiau peştii. Îi plăcea să-i privească sărind de trei sau de patru ori şi apoi alunecând prin aer înainte să dispară în apa sălcie. Nu ştia de ce, dar fusese întotdeauna uimit că instinctul lor nu se schimbase de mii, de zeci de mii de ani, de fapt.

Uneori se întreba dacă instinctele omului se schimbaseră de-a lungul timpului şi întotdeauna ajungea la concluzia că nu. Cel puţin, nu în mod semnificativ, nu în ceea ce priveşte trăsăturile fundamentale. Tot ce putea spune era că omul fusese dintotdeauna agresiv, se străduise din răsputeri să domine şi încercase să controleze întreaga lume. Războaiele din Europa şi din Japonia dovediseră acest lucru.

Cu puţin timp după ora trei, încetă lucrul şi se îndreptă către un adăpost situat chiar lângă debarcaderul lui. Intră, găsi undiţa, câteva momeli şi câţiva greieri şi apoi se îndreptă către debarcader, aranjă cârligul şi aruncă undiţa.

Ca şi acum, pescuitul îl făcea întotdeauna să se gândească la viaţa sa. Îşi amintise că după moartea mamei îşi petrecuse timpul prin zece

cămine diferite şi, dintr-un motiv sau altul, în copilărie se bâlbâise îngrozitor de tare şi din această cauză fusese tot timpul luat peste picior. Când începuse să meargă la şcoală, profesorii au crezut că e retardat şi recomandaseră să fie retras de la şcoală..

În loc de asta, tatăl său se ocupa el însuşi de educaţia lui. Îl trimitea la şcoală şi apoi îl punea să vină la tâmplăria unde lucra, ca să adune şi să aşeze lemnele.

— E bine să ne petrecem timpul împreună, îi spunea el în vreme ce lucrau cot la cot, aşa cum făceam şi eu cu tatăl meu.

Când erau împreună, tatăl său îi vorbea despre păsări şi animale sau spunea istorisiri şi legende din Carolina de Nord. În câteva luni, Noah începu să vorbească din nou, dar nu foarte bine şi tatăl său se hotărî să-l înveţe să citească din cărţile de poezii.

— Învaţă să citeşti cu voce tare şi atunci o să fii în stare să spui tot ce vrei.

Din nou, tatăl său avusese dreptate şi, până în anul următor, Noah reuşi să scape de bâlbâială. Dar mergea în continuare la tâmplărie zi de zi, doar pentru că acolo era tatăl său, iar seara citea cu voce tare poezii de Whitman şi Tennyson, iar tatăl său stătea în balansoar, lângă el. De atunci, citise tot timpul poezii.

Când a mai crescut puţin, aproape toate vacanţele şi week-end-urile şi le petrecea de unul singur. Explora pădurea Croatan şi se plimba pe râu în prima sa barcă, urmând linia ţinutului Brices Creek cam treizeci şi cinci de kilometri, până când nu mai putea să avanseze; mergea apoi pe jos restul drumului, până pe coastă. Mersul cu cortul şi explorările deveniră pasiunile lui şi-şi petrecea ore întregi prin pădure, stând la poalele stejarilor, fluierând încetişor şi cântând la chitară pentru castori, gâşte şi pentru bâtlanii albaştri. Poeţii ştiau că izolarea în sânul naturii, departe de oameni şi de

lucrurile făcute de mâna omului, făcea bine sufletului şi el se identificase întotdeauna cu poeţii.

Deşi era tăcut, anii de trudă de la tâmplărie îl făcuseră să fie foarte bun la sport şi succesul său ca atlet îi adusese popularitate. Îi plăceau fotbalul şi concursurile de atletism şi, deşi mulţi dintre colegii săi de echipă îşi petreceau timpul liber împreună, rareori li se alătura şi el. Cei care nu-l cunoşteau puteau să-l considere arogant; de fapt, el se maturizase puţin mai repede decât ceilalţi. Avusese câteva prietene în timpul şcolii, dar niciuna nu-l impresionase în mod deosebit. În afară de una singură. Şi ea apăruse după absolvire.

Allie. Allie a lui.

Îşi aducea aminte că îi povestise lui Fin despre Allie după ce plecaseră de la festival în acea primă seară şi Fin râsese. Şi apoi îi prezisese două lucruri: primul, că o să se îndrăgostească, şi al doilea, că n-o să meargă.

Undiţa îl smuci încet şi Noah speră să prindă un biban mare, dar, în final, nu mai simţi nicio smucitură şi, după ce trase de undiţă şi verifică momeala, o aruncă din nou.

Viaţa îi dovedise că Fin a avut dreptate în ambele privinţe. În cea mai mare parte a verii, ea trebuise să inventeze diverse motive pentru părinţii ei, ori de câte ori voiau să se întâlnească. Nu pentru că aceştia nu l-ar fi plăcut, ci pentru că el aparţinea unei alte clase sociale, era prea sărac şi ei n-ar fi fost niciodată de acord dacă fiica lor ar fi avut gânduri serioase în legătură cu cineva ca el.

— Nu-mi pasă ce spun părinţii mei, te iubesc şi te voi iubi mereu, îi spunea ea. O să găsim o cale să rămânem împreună.

Dar în cele din urmă, acest lucru nu fusese posibil. Cam pe la începutul lui septembrie, tutunul se terminase de recoltat, iar ea nu avu de ales şi trebui să se întoarcă împreună cu familia ei în Winston-Salem.

— S-a terminat doar vara, Allie, nu şi relaţia noastră, îi spusese el în dimineaţa când ea pleca. Pentru noi, n-o să existe niciodată sfârşit.

Dar existase. Din motive pe care el nu le-a înţeles niciodată, la scrisorile pe care i le trimisese nu primise niciodată răspuns.

În cele din urmă, se hotărâse să plece din New Bern ca să şi-o scoată din minte, dar şi pentru că Marea Criză făcuse ca traiul să fie foarte greu acolo. Mai întâi se îndreptase către Norfolk şi lucrase şase luni de zile la un şantier naval, până când fusese concediat, apoi se mutase în New Jersey pentru că auzise că acolo lucrurile mergeau mai bine.

În cele din urmă, îşi găsi de lucru la un centru de colectare a materialelor, unde separa bucăţile de metal. Proprietarul, un evreu pe nume Morris Goldman, voia să adune cât mai mult metal, fiind convins că în Europa o să înceapă războiul şi că va participa şi America. Dar lui Noah nu-i păsa. Era bucuros că avea de lucru.

Anii săi de trudă de la tâmplărie îl căliseră pentru acest gen de muncă şi trăgea din greu. Asta nu numai că-l ajuta să nu se mai gândească la Allie în timpul zilei, dar simţea că trebuia să facă aşa ceva. Tatăl sau îi spusese întotdeauna: „Munceşte pentru tot ce eşti plătit să faci. Dacă faci mai puţin, înseamnă că furi.“ Patronului său îi plăcea această atitudine. „Păcat că nu eşti evreu, îi spunea Goldman, eşti un băiat bun în foarte multe privinţe.“ Era cel mai frumos compliment pe care Goldman îl putea face.

Se gândea în continuare la Allie, mai ales noaptea. Îi scria o dată pe lună, dar niciodată nu primea un răspuns. În cele din urmă, îi scrise o ultimă scrisoare şi se sili să accepte faptul că vara pe care o petrecuseră împreună era singurul lucru ce le mai rămăsese.

Şi totuşi, nu şi-o putea scoate din minte. La trei ani după ce îi trimise ultima scrisoare, plecă în

Winston-Salem sperând s-o găsească. Se dusese la ea acasă şi aflase că se mutase şi, după ce stătu de vorbă cu vreo câţiva vecini, sunase la Companie. Fata care-i răspunse la telefon era nouă şi nu recunoscu numele, dar scotoci printre dosare. Descoperi că tatăl lui Allie plecase din companie şi ea nu mai avea înregistrată nicio altă adresă. Atunci a fost prima şi ultima dată când a căutat-o.

În următorii opt ani continuă să lucreze pentru Goldman. La început, era unul dintre cei doisprezece angajaţi ai firmei, dar cu trecerea anilor, firma se dezvoltă şi el fu avansat. În 1940, intrase deja în afacere şi se ocupa de întreaga operaţiune, făcând toate aranjamentele şi având un număr de treizeci de oameni în subordine. Aceasta devenise cea mai mare afacere de colectare a metalului de pe Coasta de Est.

În tot acest timp, se întâlnise cu vreo câteva femei. Avusese chiar o relaţie serioasă cu una dintre ele, chelneriţa unui local, care avea ochii albaştri şi părul negru, mătăsos. Deşi fuseseră împreună timp de doi ani şi se simţiseră foarte bine, el nu ajunsese niciodată să aibă pentru ea sentimentele pe care le nutrise pentru Allie.

Dar nici n-o uitase. Era cu câţiva ani mai mare decât el şi îl învăţase cum să fie pe placul unei femei, locurile în care s-o atingă şi s-o sărute, unde să insiste şi ce să-i şoptească. Uneori îşi petreceau toată ziua în pat, înlănţuiţi şi făcând în aşa fel dragoste, încât amândoi să fie satisfăcuţi.

Ea ştiuse că n-o să rămână împreună pentru totdeauna. Odată, spre sfârşitul relaţiei lor, ea îi spusese.

— Aş vrea să-ţi pot oferi ceea ce cauţi, dar nu ştiu ce cauţi tu de fapt. Ai în tine ceva ce ascunzi de toată lumea, inclusiv de mine. E ca şi cum n-am fi împreună cu adevărat. Te gândeşti la altcineva.

El încercase să nege, dar ea nu-l crezuse.

— Sunt femeie, simt lucrurile astea. Câteodată, când mă priveşti, îmi dau seama că, de

fapt, tu vezi pe altcineva. E ca şi cum ai aştepta-o să apară din senin şi să te scape de toate astea…

O lună mai târziu venise la el la lucru şi-i spusese că are pe altcineva. O înţelesese. Se despărţiseră prieteni şi în anul următor primise o vedere de la ea, în care îl anunţa că s-a căsătorit. De-atunci nu mai auzise de ea.

Cât stătuse în New Jersey, obişnuia să-şi viziteze tatăl o dată pe an, de Crăciun. Îşi petreceau timpul pescuind şi vorbind, şi din când în când, mai făceau câte o excursie pe coastă, aşezându-şi cortul în Outer Banks, lângă Ocracoke.

Războiul începu în decembrie 1941, aşa cum prevestise Goldman, când el avea douăzeci şi şase de ani. Noah se dusese a doua zi de dimineaţă la birou şi-l anunţă pe Goldman că intenţiona să se înroleze, apoi se întorsese în New Bern ca să-şi ia rămas-bun de la tatăl său. Cinci săptămâni mai târziu, era pe front. Tot atunci primi de la Goldman o scrisoare prin care îi mulţumea pentru ajutorul său, împreună cu copia de pe un certificat care îi dădea dreptul asupra unui mic procent din acţiunile companiei, dacă aceasta ar fi fost vreodată vândută.

„Nu m-aş fi descurcat fără tine“, îi scria acesta. „Eşti tânărul cel mai de treabă care a lucrat vreodată pentru mine, chiar dacă nu eşti evreu.“

Următorii trei ani şi-i petrecu în Armata III a generalului Patton, târându-se prin deşerturile din Africa, prin pădurile din Europa, purtând vreo cincisprezece kilograme în spinare şi unitatea sa de infanterie era întotdeauna în mijlocul evenimentelor, îşi vedea prietenii murind lângă el; vedea cum unii dintre ei erau îngropaţi la mii de kilometri de casă. Odată, în timp ce se ascundea într-un bârlog de vulpe, undeva, pe valea Rinului, i se păru c-o vede pe Allie cum veghează asupra lui.

Îşi aminti apoi cum se sfârşise războiul în Europa şi câteva luni mai târziu, în Japonia. Chiar

înainte să fie lăsat la vatră, primise o scrisoare de la un avocat din New Jersey care îl reprezenta pe Morris Goldman. Când se întâlni cu avocatul, află că Morris Goldman murise cu un an în urmă şi acţiunile sale fuseseră lichidate. Afacerea fusese vândută şi Noah primise un cec de aproape şaptezeci de mii de dolari. Era ciudat însă că nu se putea bucura de acest lucru.

În săptămâna următoare, se întorsese la New Bern şi-şi cumpărase casa. Îşi aducea aminte cum mai târziu îl adusese aici pe tatăl său şi-i spuse ce intenţiona să facă, la ce schimbări se gândise. Tatăl său părea slăbit şi se deplasa destul de greoi, tuşind şi înecându-se. Noah era îngrijorat, dar tatăl îi spuse să nu-şi facă probleme, asigurându-l că nu avea decât o simplă gripă.

În mai puţin de o lună, tatăl său muri de pneumonie şi fu îngropat lângă soţia sa, în cimitirul din localitate. Noah încerca să treacă mereu pe-acolo şi să le pună flori; din când în când, le mai lăsa şi câte un bileţel. Şi în fiecare noapte, fără excepţie, îşi rezerva o clipă în care să-şi amintească de el şi să spună o rugăciune pentru omul care îl învăţase tot ceea ce conta cu adevărat.

După ce scoase undiţa din apă, îşi puse bine toate uneltele şi se îndreptă către casă. Vecina sa, Martha Shaw, îl aştepta ca să-i mulţumească pentru ceea ce făcuse; îi adusese trei felii de pâine făcută în casă şi nişte fursecuri. Soţul ei fusese ucis în război, lăsând-o cu trei copii şi o casă dărăpănată în care să-i crească. Venea iarna şi, în săptămâna care trecuse, el îşi petrecuse ceva timp reparându-i acoperişul, înlocuind geamurile sparte şi reparându-le pe celelalte, şi aranjându-i soba cu lemne. Sperau că toate acestea o să-i ajute să treacă prin iarnă.

Îndată ce ea plecă, îşi luă camionul său Dodge hodorogit şi merse să-l vadă pe Gus. Întotdeauna se oprea pe la el când se ducea la magazin, pentru că familia lui Gus nu avea maşină.

Una dintre fete se urcă în maşină şi-şi făcură cumpărăturile la Carpers General Store. Când ajunse acasă, nu-şi despachetă imediat cumpărăturile. Făcu un duş, luă o sticla de bere Budweiser şi o carte cu poezii de Dylan Thomas şi merse pe terasă.

Încă nu-i venea să creadă, chiar dacă ţinea dovada în mâini.

Apăruse în ziarul pe care îl primeau părinţii ei acasă, cu trei duminici în urmă. Se dusese la bucătărie să-şi ia o ceaşcă de cafea şi, când se întorsese la masă, tatăl ei îi zâmbea şi îi arăta o fotografie.

— Îţi aminteşti?

Îi dăduse ziarul şi după ce în prima clipă îl privise indiferentă, ceva din fotografie îi atrase atenţia şi se uită mai de aproape la ea.

— Nu se poate, şopti ea şi, când tatăl său o privi curios, ea îl ignoră, se aşeză şi citi articolul fără să spună un cuvânt.

Îşi amintea ca prin ceaţă cum mama ei venise la masă şi, când lăsase ziarul din mână, o fixase cu aceeaşi expresie cu care o privise şi tatăl ei mai înainte.

— Te simţi bine? o întrebase mama ei, în timp ce-şi bea cafeaua. Eşti cam palidă.

Nu-i răspunsese imediat, nu se simţea în stare să o facă şi atunci observase că-i tremurau mâinile. Atunci începuse totul.

— Şi aici o să se şi termine într-un fel sau altul, şopti ea din nou.

Împături din nou tăietura din ziar şi o puse la loc, amintindu-şi că în acea zi plecase de-acolo cu ziarul ca să poată decupa articolul. În acea seară, îl mai citise încă o dată înainte să se culce, încercând să înţeleagă despre ce era vorba şi-l citi şi a doua zi de dimineaţă, de teamă ca totul să nu fie doar un vis. Şi acum, după trei săptămâni de lungi plimbări

solitare, după trei săptămâni de confuzie, venise aici.

Când fusese întrebată, ea spusese că atitudinea ei ciudată se datora stresului. Era scuza perfectă; toată lumea înţelesese, inclusiv Lon, şi de aceea nu se împotrivise atunci când ea voise să plece câteva zile. Pregătirea nunţii era stresantă pentru toţi cei implicaţi. Aveau aproape cinci sute de invitaţi, printre care guvernatorul, un senator şi ambasadorul Perului. Erau prea mulţi, după părerea ei, dar nunta lor era o ştire fierbinte şi domina paginile mondene ale ziarelor de când îşi anunţaseră planurile, cu şase luni în urmă. Uneori, simţea că ar fi vrut să fugă cu Lon, ca să scape de toată nebunia din jur. Dar ştia că el n-ar fi fost de acord; aspirând la o carieră politică, lui îi plăcea să se afle în centrul atenţiei.

Respiră adânc şi se ridică din nou.

— Acum ori niciodată, murmură ea şi apoi îşi luă lucrurile şi se îndreptă spre uşă.

Se opri o clipă înainte să deschidă uşa şi să coboare pe scări. Directorul îi zâmbi când trecu pe lângă el şi aproape că-i simţi ochii fixaţi asupra ei în timp ce ieşea şi se îndrepta spre maşină. Se strecură la volan, se mai privi încă o dată în oglindă şi apoi porni motorul, luând-o direct pe Front Street.

Nu era deloc surprinsă că încă se mai descurca destul de bine pe străzile oraşului. Deşi nu mai fusese pe-acolo de ani de zile, nu i se părea prea mare şi se plimba cu uşurinţă pe străzi. După ce traversă râul Trent, pe un pod vechi şi demodat, o luă pe un drum cu pietriş şi astfel îşi începu ultima parte a călătoriei.

Era frumos aici la ţară, aşa cum, de fapt, fusese întotdeauna. Spre deosebire de zona Piedmontului, acolo unde crescuse ea, pământul era neted, îmbibat cu apă, fertil şi ideal pentru culturile de bumbac şi de tutun. Aceste două tipuri de culturi, împreună cu cheresteaua, menţineau

oraşele pe linia de plutire în această parte a ţării; în timp ce mergea pe şoseaua din afara oraşului, putu să admire frumuseţea care-i atrăsese pe oameni în această regiune.

Pentru ea, nimic nu se schimbase. Razele împrăştiate ale soarelui răzbăteau printre stejarii şi alunii înalţi de trei metri, făcând culorile toamnei să strălucească. La dreapta ei, un râu de culoarea fierului o cotea în direcţia şoselei şi apoi îşi schimba cursul la loc, înainte să-şi cedeze toată energia unui alt râu, mai mare, la un kilometru şi jumătate depărtare. Drumul cu pietriş şerpuia printre fermele construite înainte de război şi ea ştia că unii dintre aceşti fermieri duceau aceeaşi viaţă pe care o duseseră şi străbunicii lor. Faptul că aceste locuri nu se schimbaseră deloc îi trezi un val de amintiri şi simţi o încordare interioară pe măsură ce recunoştea locurile pe care le uitase de mult.

La dreapta ei, soarele se zărea deasupra copacilor. Luând o curbă, trecu pe lângă o biserică veche, abandonată de ani de zile, dar care încă nu se prăbuşise. În acea vară îndepărtată, căutase urme ale Războiului de Secesiune şi, în timp ce maşina continua să ruleze, amintirile acelei zile deveniră mai puternice, ca şi cum s-ar fi întâmplat ieri.

Pe malul râului, se ivi un stejar maiestuos şi amintirile deveniră şi mai stăruitoare. Rămăsese neschimbat, cu crengile joase şi dese, cu rădăcinile acoperite de muşchi asemenea unui voal, întinzându-se pe sub pământ. Îşi aduse aminte cum stătuse la umbra copacului într-o zi fierbinte din iulie, cu cineva care o privea cu o dragoste ce făcuse ca toate celelalte lucruri să dispară. Şi, atunci, se îndrăgostise pentru prima oară.

El era cu doi ani mai mare decât ea şi, în timp ce mergea pe această stradă a amintirilor, încetul cu încetul, în faţa ochilor îi apăru chipul lui. Părea mai mare, îşi aducea aminte că se gândise la asta.

Arăta precum cineva care trăise în natură, semăna aproape cu un fermier care se întorcea acasă după ore întregi de muncă la câmp. Avea mâinile mari, umerii laţi asemenea acelora care trudeau din greu pentru a-şi câştiga existenţa şi în jurul ochilor de un albastru-închis, ce îi ghiceau fiecare gând, începuseră să se formeze primele riduri fine.

Era înalt şi puternic, cu părul de un castaniu-deschis şi, într-un fel, era destul de arătos. Dar cel mai bine îşi amintea de vocea lui. În acea zi îi citise; în timp ce stăteau întinşi pe iarbă la umbra copacului, îi citise cu o voce blândă şi curgătoare, care semăna cu o muzică. Avea o voce pe care o auzeai doar pe la radio şi care părea că vine de undeva, din aer. Îşi aminti că stătea cu ochii închişi şi îl asculta cu atenţie, lăsând cuvintele să-i pătrundă în inimă:

> Mă dezmiardă-n ceaţă la apus.
> Pornesc precum aerul, îmi scutur buclele albe
> în soarele fugar…

Răsfoise nişte cărţi învechite, cu pagini îndoite, cărţi pe care el le citise de zeci de ori. Citise un timp, apoi se oprise şi începuseră să discute. Ea îi spunea ce-şi dorea de la viaţă – speranţele şi visurile ei pentru viitor – iar el o asculta cu atenţie şi apoi îi promitea să i le îndeplinească pe toate. Şi felul în care spusese acest lucru o făcuse să-l creadă şi atunci îşi dăduse seama cât de mult însemna el pentru ea. Din când în când, atunci când îl întreba, el începea să vorbească despre sine, să-i explice de ce alesese o anumită poezie şi ce gândea despre ea, şi altă dată, se mulţumea doar s-o studieze, s-o privească intens.

Priviseră împreună apusul şi mâncaseră la lumina stelelor. Se făcuse târziu şi ea ştia că părinţii s-ar fi înfuriat dacă ar fi aflat pe unde umblă. Totuşi, în acele momente, parcă nu mai

conta. Nu se putea gândi decât la cât de deosebită fusese acea zi, la cât de special era el şi când, după câteva minute porniseră spre casă, el o luase de mână şi ea îi simţise căldura tot drumul.

Încă o curbă şi, în sfârşit, o zări în depărtare. Nu mai semăna deloc cu casa pe care şi-o amintea ea. În timp ce se apropia, încetini şi o luă pe drumul mărginit de copaci care ducea la farul ce o atrăsese tocmai din Raleigh.

Conduse încet, privind spre casă, şi respiră adânc atunci când îl văzu pe terasă, urmărindu-i maşina. Purta nişte haine obişnuite. De la depărtare, părea neschimbat. Pentru o clipă, când razele soarelui îl luminară din spate, aproape că dispăru în peisaj.

Maşina continuă să avanseze încet şi, în cele din urmă, se opri la umbra unui stejar care ascundea faţada casei. Scoase cheia din contact fără să-şi ia ochii de la el şi motorul se opri cu zgomot.

El coborî de pe terasă şi se apropie în grabă, apoi deodată înmărmuri atunci când ea ieşi din maşină. Pentru câteva clipe nu făcură altceva decât să se privească unul pe celălalt, fără să se clintească din loc.

Allison Nelson, de douăzeci şi nouă de ani, logodită, o persoana importantă în societate, căutând răspunsuri pe care trebuia să le afle, şi Noah Calhoun, visătorul în vârstă de treizeci şi unu de ani, bântuit de fantoma care ajunsese să-i obsedeze viaţa.

ÎNTÂLNIREA

Niciunul din ei nu se mişcă atunci când au ajuns unul în faţa altuia.

El nu îi spusese nimic, părea să fi înlemnit şi, pentru o clipă, ea crezu că nu o mai recunoaşte.

Dintr-o dată, se simţi vinovată pentru că apăruse în felul acesta, fără să-l avertizeze, şi acest gând o făcu să i se pară şi mai greu. Crezuse că, într-un fel, îi va fi mai uşor, că va şti ce să-i spună. Dar nu ştia. Tot ce-i venea în minte i se părea nepotrivit, lipsit de importanţă.

Amintirile verii pe care o petrecuseră împreună o copleşiră din nou şi, în timp ce-l fixa cu privirea, observă cât de puţin se schimbase de când îl văzuse ultima dată. „Arată bine“, se gândi ea… Avea tricoul băgat în nişte blugi decoloraţi şi putu să-i observe umerii aceia laţi de care îşi amintea, şoldurile înguste şi abdomenul plat. Era şi bronzat, de parcă ar fi muncit toată vara şi, deşi nu mai avea părul atât de des şi de deschis la culoare pe cât şi-l amintea ea, arăta la fel ca atunci când îl cunoscuse.

Când, în cele din urmă, se simţi pregătită, trase aer în piept şi îi zâmbi.

— Bună, Noah! Mă bucur să te văd din nou.

Vorbele ei îl luară prin surprindere şi o privi cu uimire. Apoi, după ce dădu uşor din cap, începu şi el să zâmbească.

— Şi tu… îi spuse el, încurcat. Îşi duse mâna la obraz şi ea observă că nu era bărbierit. Tu eşti, nu-i aşa? Nu pot să cred…

În timp ce vorbea, în vocea lui se simţea şocul şi, spre surprinderea ei, constată că dintr-o dată se adunaseră prea multe: faptul că se găsea acolo, faptul că-l vedea pe el. Simţi o durere ascuţită, ceva profund şi vechi, ceva care, preţ de o clipă, o ameţise.

Încercă să-şi recapete stăpânirea de sine. Nu se aşteptase să se întâmple aşa ceva, nu voise să i se întâmple. Acum era logodită. Nu venise aici pentru asta… încă…

Încă…

Totuşi, acest sentiment o năpădise în ciuda voinţei sale şi, pentru o clipă, se simţi din nou ca la cincisprezece ani. Se simţea aşa cum nu se mai

simţise de ani de zile, ca şi cum toate visurile ei încă se mai puteau împlini.

Se simţea de parcă era, în sfârşit, acasă.

Fără să scoată niciun cuvânt, se apropiară unul de celălalt ca şi cum acesta era lucrul cel mai firesc şi el o luă în braţe, strângând-o la piept. Rămaseră îmbrăţişaţi, făcând ca totul să pară real şi lăsând cei paisprezece ani de despărţire să se dizolve în acea lumină crepusculară.

Stătură aşa mult timp, înainte ca ea să se dea cu un pas înapoi şi să-l privească. De-aproape, observă schimbările care prima oară nu îi săriră în ochi. Era bărbat acum şi chipul său îşi pierduse frăgezimea din tinereţe. Ridurile fine din jurul ochilor se adânciseră şi pe obraz îi apăruse o cicatrice. Era schimbat mult; părea mai puţin inocent, mai atent şi totuşi, felul în care o ţinea în braţe îi dovedea cât de mult îi dusese lipsa, de când îl văzuse pentru ultima oară.

Ochii îi erau scăldaţi în lacrimi când, într-un târziu, îşi dădură drumul din strânsoare. Râse nervos simţind un nod în gât, în timp ce-şi ştergea lacrimile de pe obraz.

— Te simţi bine?

Şi chipul îi exprima nerăbdarea de a-i pune o mie şi una de întrebări.

— Îmi pare rău, n-am vrut să plâng…

— Nu-i nimic, îi spuse el, zâmbind. Tot nu-mi vine să cred că eşti chiar tu. Cum m-ai găsit?

Mai făcu un pas în spate, încercând să se adune şi ştergându-şi ultimele urme de lacrimi.

— Am văzut articolul despre casă în ziarul *Raleigh,* acum câteva săptămâni. Trebuia să vin să te văd.

Noah îi zâmbi din toată inima.

— Mă bucur c-ai venit. Făcu şi el un pas mic în spate: Dumnezeule, arăţi extraordinar! Eşti chiar mai drăguţă decât erai pe-atunci.

Ea simţi că se înroşeşte. Exact ca acum paisprezece ani.

— Mulţumesc. Şi tu arăţi foarte bine.

Şi arăta, nu era nicio îndoială. Timpul se arătase îndurător cu el.

— Şi ce-ai mai făcut? Ce te-aduce pe-aici?

Întrebările lui îi aduseră aminte de prezent şi o făcură să-şi dea seama de ceea ce se putea întâmpla dacă nu era atentă. „Nu te lăsa dusă de val, îşi spuse ea; cu cât durează mai mult, cu atât îţi va fi mai greu.“ Şi nu voia să-i fie mai greu.

Dar, Dumnezeule, ochii aceia! Ochii aceia, blânzi şi întunecaţi!

Se îndepărtă puţin şi trase aer în piept, întrebându-se cum să-i spună şi, când în cele din urmă începu, vocea îi era calmă.

— Noah, înainte să-ţi faci o părere greşită, vreau să-ţi spun că am vrut sa te văd din nou, dar mai e şi altceva. Se opri o clipă: Am venit aici dintr-un motiv. Am ceva să-ţi spun.

— Ce anume?

Ea îşi feri privirea şi nu îi răspunse imediat, surprinsă că încă nu putea să-i spună. În acea tăcere, Noah simţi că se scufundă. Orice ar fi fost, era ceva rău.

— Nu ştiu cum să-ţi spun. La început, am crezut că ştiu, dar acum nu mai sunt sigură.

Văzduhul fu dintr-o dată săgetat de ţipătul ascuţit al unui raton şi Clem ieşi de sub terasă, tuşind răguşit. Amândoi se întoarseră observând mişcarea şi Allie se bucură că fusese întreruptă astfel.

— E al tău? întreba ea.

Noah dădu din cap, simţind un nod în stomac.

— De fapt e o ea. O cheamă Clementine. Şi da, e a mea.

O priviră cum scutură din cap, se întinse şi apoi se îndreptă în direcţia sunetelor. Allie făcu ochii mari, când o văzu că şchiopăta.

— Ce-a păţit la picior? întrebă ea, încercând să tragă de timp.

— A lovit-o o maşină acum câteva luni. Doc Harrison, veterinarul, m-a chemat să văd dacă o vreau pentru că fostul ei stăpân o alungase. După ce am văzut ce s-a întâmplat, cred că n-am putut suporta s-o văd abandonată.

— Întotdeauna ai fost drăguţ, spuse ea, încercând să se liniştească. Făcu o pauză şi apoi privi spre casă: Ai aranjat-o minunat. E perfectă, aşa cum îmi imaginam c-o să fie într-o zi.

Întoarse şi el capul în aceeaşi direcţie şi se întreba la ce foloseau toate nimicurile astea şi, de fapt, ce era în spatele lor.

— Mulţumesc, eşti amabilă. De fapt a fost o treabă foarte grea. Nu ştiu dacă aş mai fi în stare s-o iau de la capăt.

— Sigur c-ai fi în stare, zise ea.

Ştia exact care îi erau sentimentele care-l legau de acest loc. Dar mai ştia şi ce simte în legătură cu tot – sau cel puţin ştiuse cu mult timp în urmă.

Şi gândindu-se astfel, ea îşi dădu seama cât de mult se schimbase de-atunci. Acum erau doi străini; îşi dădea seama de asta numai uitându-se la el. Paisprezece ani de despărţire însemna mult timp. Prea mult…

— Ce s-a întâmplat, Allie?

Se întoarse spre ea, obligând-o să-l privească, dar ea continuă să fixeze casa.

— Mă port prosteşte, nu-i aşa? îl întrebă ea, încercând să zâmbească.

— Ce vrei să spui?

— Toată chestia asta. Faptul că am apărut ca din senin, fără să ştiu ce vreau să-ţi spun. Probabil că tu crezi că sunt nebună.

— Nu eşti nebună, îi spuse el cu blândeţe. Se întinse să-i ia mâna şi ea îl lăsă, în timp ce rămaseră unul lângă altul. El continuă: Deşi nu ştiu de ce, pot să-mi dau seama cât de greu îţi este. Hai să ne plimbăm puţin!

— Aşa cum ne plimbam noi?

— De ce nu? Cred că amândoi am avea nevoie de o plimbare.

Ea ezită, privind către uşa casei.

— Trebuie să spui cuiva că pleci?

El clătină din cap.

— Nu, n-am cui să-i spun. Suntem doar eu şi Clem.

Deşi întrebase, presupusese că nu mai era nimeni prin preajmă şi în sufletul ei nu ştia ce să creadă. Dar asta îi îngreunase şi ei misiunea. I-ar fi fost mai uşor dacă ar fi existat altcineva.

Porniră către râu şi o luară pe o cărăruie de pe mal. Ea îşi retrase mâna, gest care pe el îl surprinse şi merse impunând o anumită distanţă între ei, astfel încât nu cumva să se atingă din întâmplare.

El o privi. Tot frumoasă era, cu părul des, cu ochii blânzi şi se mişca atât de graţios, încât părea că pluteşte. Mai văzuse femei frumoase, femei care-i atrăseseră atenţia, dar după părerea lui, le lipsea ceea ce era cel mai de dorit. Calităţi ca inteligenţa, încrederea în sine, tăria sufletească, pasiunea, calităţi care pe unii îi făceau să se gândească la măreţie, calităţi pe care le dorea şi pentru el însuşi.

Allie avea acele calităţi, ştia asta, şi, în timp ce se plimbau, el simţi cât erau de reale. „Un poem viu“, acestea fuseseră mereu cuvintele pe care le folosise când încercase să le-o descrie altora.

— De când te-ai întors aici? îl întrebă ea.

Poteca îi dusese în faţa unui deal înverzit.

— De anul trecut, din decembrie. O vreme, am lucrat în nord, apoi, ultimii trei ani i-am petrecut în Europa.

Îl privi cu ochi întrebători.

— În război? El aprobă în tăcere şi ea continuă: M-am gândit că s-ar fi putut să te fi înrolat şi tu. Mă bucur că te-ai întors cu bine.

— Şi eu, îi răspunse el.

— Te bucuri că eşti din nou acasă?

— Da Aici îmi sunt rădăcinile. Aici e locul meu. Se opri: Dar tu?

O întrebă aproape sfios, temându-se de ce era mai rău.

Trecu ceva vreme până îi răspunse:

— M-am logodit.

El privi în pământ atunci când ea rosti aceste cuvinte, simţindu-se dintr-o dată slăbit. Aşadar, asta era. Asta voia să-i spună.

— Felicitări, îi spuse el în cele din urmă, întrebându-se dacă era destul de convingător. Şi când e ziua cea mare?

— De sâmbătă în trei săptămâni. Lon a vrut să facem nunta în noiembrie.

— Lon?

— Lon Hammond Junior. Logodnicul meu.

El dădu din cap, fără să fie surprins. Familia Hammond era una dintre cele mai puternice şi mai influente familii din stat. Făcuseră avere din bumbac. Spre deosebire de moartea tatălui său, moartea lui Lon Hammond Senior fusese pe prima pagină a ziarelor.

— Am auzit de ei. Tatăl lui a pus bazele unei adevărate afaceri. Acum Lon i-a luat locul?

Ea clătină din cap.

— Nu, e avocat. Are biroul lui de avocatură în oraş.

— Cu aşa un nume, trebuie să fie foarte ocupat.

— Aşa şi este. Munceşte foarte mult.

Lui i se păru că simte ceva în vocea ei şi următoarea întrebare îi răsări pe buze aproape instinctiv:

— Se poartă frumos cu tine?

Nu îi răspunse imediat, ca şi cum s-ar fi gândit la această problemă pentru prima oară. Apoi răspunse:

— Da. E un om bun, Noah! Ţi-ar plăcea dacă l-ai cunoaşte.

Răspunsese pe un ton distant sau cel puţin aşa i se păruse lui.

Noah se întrebă dacă nu cumva mintea îi juca vreo festă.

— Şi ce mai face tatăl tău? îl întrebă ea.

Noah mai făcu vreo câţiva paşi înainte să răspundă:

— A murit la începutul anului, la puţin timp după ce m-am întors eu.

— Îmi pare rău, spuse ea încetişor, ştiind cât de mult însemnase pentru Noah tatăl său.

El dădu din cap şi se plimbară în continuare în tăcere.

Ajunseră în vârful dealului şi se opriră. În depărtare, se vedea stejarul şi în spatele lui era soarele care-i trimitea strălucirea sa roşiatică. Allie îi simţi ochii aţintiţi asupra ei, în timp ce ea privea în acea direcţie.

— Avem multe amintiri legate de acel loc, Allie!

Ea zâmbi.

— Ştiu. L-am văzut când am venit. Îţi aduci aminte de ziua pe care ne-am petrecut-o acolo?

— Da, îi răspunse el şi nu mai spuse nimic.

— Te mai gândeşti la asta din când în când?

— Uneori, răspunse el. De obicei atunci când o iau pe drumul ăsta. Acum îmi aparţine.

— L-ai cumpărat?

— N-am suportat să-l văd transformat în mobilă de bucătărie.

Ea râse uşor, având un ciudat sentiment de mulţumire.

— Mai citeşti poezii?

El dădu din cap.

— Da. N-am încetat niciodată să citesc poezii. Cred că le am în sânge.

— Ştii că eşti singurul poet pe care l-am cunoscut?

— Nu sunt poet. Citesc, dar nu pot să scriu versuri. Am încercat.

— Tot poet se cheamă că eşti, Noah Taylor Calhoun. Vocea i se înmuie: Încă mă mai gândesc la asta. A fost prima dată când cineva mi-a citit poezii. De fapt, a fost singura dată.

Vorbele îi făcu pe-amândoi să-şi amintească de trecut, în timp ce se întorceau încet spre casă, luând-o pe o nouă cărare care trecea pe lângă debarcader. În timp ce soarele cobora pe boltă şi cerul devenea portocaliu, el întrebă:

— Aşadar, cât o să stai?

— Nu ştiu, Noah! Nu prea mult. Până mâine sau poate până poimâine.

— Logodnicul tău a venit şi el aici cu afaceri?

Ea clătină din cap.

— Nu, el a rămas în Raleigh.

Noah ridică din sprâncene.

— El ştie că eşti aici?

Ea clătină din nou din cap şi-i răspunse încet:

— Nu. I-am spus ca vin în oraş, ca să caut nişte antichităţi. N-ar fi înţeles, dacă i-aş fi spus.

Noah rămase puţin surprins de răspunsul ei. Una era să vină să-l viziteze şi cu totul altceva era să-i ascundă acest lucru logodnicului ei.

— Nu trebuia să vii până aici să-mi spui că te-ai logodit. Ai fi putut să-mi scrii sau să-mi dai un telefon.

— Ştiu. Dar trebuia să vin până aici.

— De ce?

Ea ezită.

— Nu ştiu… spuse ea nesigură şi felul în care o spusese îl făcu s-o creadă.

Pietrişul scrâşnea sub paşii lor, în timp ce mai merseră o bucată de drum în tăcere. Apoi el o întrebă:

— Allie, îl iubeşti?

Ea îi răspunse mecanic:

— Da, îl iubesc.

Cuvintele ei îl răniră. Dar din nou i se păru că simţise ceva în tonul vocii ei, ca şi cum ar fi spus asta ca să se convingă pe ea. Se opri şi o prinse

delicat de umeri, făcând-o să-l privească drept în ochi. Lumina apusului se reflectă în ochii ei, în timp ce el îi vorbi:

— Allie, dacă eşti fericită şi îl iubeşti, n-o să încerc să te opresc să te întorci la el. Dar dacă undeva, în sufletul tău, exista o urmă de îndoiala, atunci nu o face. Sunt lucruri în care nu îşi au rostul jumătăţile de măsură.

Răspunsul ei veni mult prea repede:

— Am luat hotărârea corectă, Noah!

Pentru o clipă o privi fix, întrebându-se dacă s-o creadă. Apoi dădu din cap şi-şi continuară drumul. După un moment, vorbi din nou:

— Nu-ţi uşurez deloc situaţia, nu-i aşa?

Ea zâmbi blând.

— Nu-i nimic. Nu pot să te condamn.

— Oricum, îmi pare rău.

— Să nu-ţi pară! N-ai niciun motiv să-ţi pară rău. Eu ar trebui să-mi cer iertare. Poate c-ar fi fost mai bine dacă ţi-aş fi scris.

El clătină din cap.

— Ca să fiu cinstit, tot mă bucur c-ai venit. În ciuda tuturor acestor lucruri. Îmi pare bine să te văd din nou.

— Îţi mulţumesc, Noah!

— Crezi că ar mai fi posibil s-o luăm de la capăt?

Ea îl privi curioasă.

— Eşti cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată, Allie! Aş vrea să rămânem prieteni, chiar şi numai pentru câteva zile, chiar dacă eşti logodită. Ce-ar fi să încercăm să ne cunoaştem din nou?

Se gândi la asta, se gândi dacă să plece sau să rămână şi hotărî că, din moment ce el aflase de logodna ei, probabil că totul o să fie în regulă. Sau cel puţin o să fie corect. Zâmbi uşor şi dădu din cap.

— Mi-ar face plăcere.

— Perfect. Ce-ai zice de cină? Ştiu un loc în care se mănâncă cei mai buni crabi din oraş.

— Sună minunat! Unde?

— La mine acasă. Am lăsat capcana toată săptămâna şi am prins nişte crabi tare frumoşi acum câteva zile. Te deranjează?

— Nu, e perfect.

El îi zâmbi şi arătă cu degetul peste umăr.

— Minunat. Sunt la debarcader. O să lipsesc doar câteva clipe.

Allie îl privi cum se îndepărtează şi observă că toată încordarea pe care o simţise când îi spusese despre logodnă dispăruse ca prin minune. Închizând ochii, îşi trecu mâinile prin păr şi lăsă acel vânticel blând să-i mângâie obrazul. Trase aer în piept şi apoi îşi ţinu respiraţia pentru o clipa, simţindu-şi muşchii şi mai relaxaţi după ce expiră. În cele din urmă, deschise ochii şi privi frumuseţea care o înconjura.

Întotdeauna îi plăcuseră aceste seri, seri în care parfumul stins al frunzelor toamnei venea purtat de vântul blând din sud. Iubea copacii şi foşnetul lor. Ascultându-i, simţea că se relaxează din ce în ce mai mult. După o clipă, se întoarse spre Noah şi-l privi aşa cum l-ar fi privit o străină.

„Doamne, ce bine arăta! Chiar şi după atâta timp.“

Îl privi cum se întinse să apuce frânghia care atârna în apă. Începu să tragă capcana din apă şi, în ciuda înserării, ea putu să-i zărească muşchii braţelor. O lăsă să se scurgă de apă deasupra râului şi o scuturã. După ce o aşeză pe puntea debarcaderului, o deschise şi începu să scoată crabii unul câte unul, punându-i apoi într-o găleată.

Se îndreptă spre el, ascultând ţârâitul greierilor şi-şi aminti de o lecţie din copilărie. Numără câte ţârâituri se auzeau pe minut şi apoi adăugă la acestea cincisprezece. „Nouăsprezece“, reflectă în timp ce zâmbea. Nu ştia dacă e corect, dar ei aşa i se părea.

În timp ce mergea, privi în jur şi-şi dădu seama că uitase cât de proaspăt şi de frumos era totul în aceste locuri. Undeva, în spatele ei, în depărtare, se zărea casa. El lăsase câteva lumini aprinse şi de aceea i se părea că este singura casă din zonă. Cel puţin, singura care avea curent electric. Nimic nu se mai desluşea dincolo de marginea oraşului. Mii de ferme încă mai duceau lipsa unui asemenea lux, cum era lumina electrică.

Păşi pe debarcader şi lemnul trosni sub picioarele ei. Sunetul îi amintea de o cutie ruginită şi Noah îşi ridică privirea, clipi şi apoi se întoarse să caute mai departe crabi de mărimea potrivită. Ea se îndreptă spre balansoarul de pe debarcader, îl atinse, plimbându-şi mâna pe spătarul lui. Şi-l imagina stând acolo, pescuind, gândindu-se şi citind. Era vechi, tocit de vreme şi aspru la pipăit. Se întrebă cât timp îşi petrecuse acolo, de unul singur, şi se întrebă la ce se gândea el în astfel de momente.

— A fost balansoarul tatălui meu, îi spuse el, fără să se uite, şi ea dădu din cap.

Văzu liliecii care zburau pe deasupra lor şi auzi broaştele care se alăturaseră greierilor în acea armonie a nopţii.

Se duse până în cealaltă parte a debarcaderului, cuprinsă de un sentiment de siguranţă. Venise aici din obligaţie şi, pentru prima oară în trei săptămâni, sentimentul dispăruse. Într-un fel, voise ca Noah să ştie despre logodnă, să o înţeleagă şi s-o accepte, acum era sigură de asta şi, în timp ce se gândea la el, îşi aminti de un lucru pe care îl împărţiseră în acea vară când fuseseră împreuna. Cu capul lăsat în jos, păşi încet, căutând acel ceva până când îl găsi – scrijelitura. Cuvintele „Noah o iubeşte pe Allie“ erau încadrate de o inimă. Fuseseră scrijelite pe lemnul debarcaderului cu vreo câteva zile înainte de plecarea ei.

O adiere de vânt rupse tăcerea şi o făcu să tremure şi să-şi încrucişeze braţele. Rămase aşa,

uitându-se când la râu, când la acele cuvinte, până când îl auzi venind lângă ea. Îi simţi apropierea, căldura, atunci când începu să vorbească.

— E atâta linişte aici! spuse ea ca prin vis.

— Ştiu. Vin adeseori aici, doar ca să fiu aproape de apă. Asta mă face să mă simt bine.

— Şi eu m-aş simţi bine.

— Hai să mergem! Se înrăiesc şi ţânţarii, şi mi s-a făcut foame.

Cerul se întunecase şi Noah o porni spre casă, urmat de Allie. În acea tăcere, gândurile îi zburau şi ea se simţi puţin ameţită în timp ce păşea pe cărare. Era curioasă să ştie ce părere are el despre prezenţa ei acolo, dar nu mai era sigură nici măcar de propriile gânduri. Când puţin mai târziu ajunseră la casă, Clem îi salută cu atingerea botului său umed. Noah îi făcu semn să plece şi ea se îndepărtă cu coada între picioare.

Arătă spre maşină.

— Ai ceva de luat din ea?

— Nu, am ajuns mai devreme şi mi-am despachetat deja lucrurile.

Vocea i se păru dintr-o dată schimbata, ca şi cum timpul ar fi stat în loc.

— Foarte bine, spuse el de pe terasă şi începu să urce scările.

Puse găleata lângă uşă, apoi intră, îndreptându-se spre bucătărie. Bucătăria era chiar în dreapta, mare şi mirosind a lemn nou. Dulapurile fuseseră făcute din stejar, ca şi podeaua, iar ferestrele erau mari şi dădeau înspre răsărit, dimineaţa lăsând să intre razele soarelui. Casa fusese restaurată cu mult gust şi nu era încărcată cum erau de obicei casele reconstruite.

— Te deranjează dacă mă uit puţin?

— Nu, chiar te rog! Am făcut nişte cumpărături mai devreme şi trebuie să le pun la locul lor.

Privirile li se întâlniră pentru o clipă şi, când se întoarse cu spatele, părăsind camera, Allie îşi dădu seama că el continua s-o privească. Simţi din nou acea strângere de inimă.

În următoarele câteva minute, făcu turul casei, plimbându-se prin camere, admirându-le pentru cât de bine arătau. Când termină de văzut tot, îi fu greu să-şi aducă aminte cum arăta vechea coşmelie. Coborî scările, veni spre bucătărie şi-i văzu silueta. Pentru o clipă, i se păru că-l vede din nou pe tânărul de şaptesprezece ani şi rămase o secundă nemişcată, înainte să-şi continue drumul. „Drace, stăpâneşte-te! îşi spuse ea. Aminteşte-ţi că acum eşti logodită.“

El stătea lângă masă, câteva uşi de la dulap erau larg deschise, cu sacoşele golite pe podea, fluierând încet. Îi zâmbi înainte să mai aşeze nişte cutii într-unul dintre dulapuri. Se opri la câţiva paşi de el şi se sprijini de masă, cu picioarele încrucişate. Dădu din cap, uimită de cât de multe lucruri făcuse.

— Nu-mi vine să cred, Noah! Cât timp ţi-a luat ca să faci toate astea?

El îşi ridică privirea din sacoşa pe care o golea.

— Aproape un an.

— Ai făcut toate astea singur?

El îşi reţinu un zâmbet.

— Nu. Când eram tânăr, aşa îmi închipuiam că o să fac şi de fapt aşa am şi început. Dar erau prea multe de făcut. Mi-ar fi luat ani de zile, aşa că am angajat câţiva oameni… de fapt o mulţime de oameni. Dar chiar şi ajutat de ei, am avut mult de lucru şi, de cele mai multe ori nu încetam lucrul până la miezul nopţii.

— De ce ai tras atât de mult de tine?

„Din cauza fantomelor“, vru el să-i răspundă, dar nu spuse nimic.

— Nu ştiu. Cred că voiam să termin odată. Vrei să bei ceva înainte de masă?

— Ce ai de băut?

— Nu prea multe. Bere, ceai, cafea.

— Un ceai ar fi bun.

Strânse sacoşele de cumpărături şi le duse într-o cămăruţă de lângă bucătărie, întorcându-se cu o cutie de ceai. Scoase câteva pliculeţe, le aşeză lângă sobă şi apoi umplu un ceainic. După ce-l puse pe plită, luă un chibrit şi ea auzi zgomotul flăcărilor care se născură în acel moment.

— O să fie gata într-o clipă, spuse el. Plita asta încălzeşte foarte repede.

— Perfect.

Când ceainicul începu să şuiere, el turnă ceaiul în două ceşti şi îi întinse şi ei una.

Ea îi zâmbi, luă o înghiţitură şi se îndreptă spre fereastră.

— Sunt sigură că bucătăria asta e minunata dimineaţa, în razele soarelui.

El dădu din cap.

— Aşa e. Pe partea asta a casei am pus ferestre mai mari, tocmai din cauza asta. Chiar şi în dormitoarele de sus.

— Sunt sigură că musafirii tăi sunt încântaţi. Numai dacă nu vor să doarmă până mai târziu, bineînţeles.

— De fapt, până acum n-am avut musafiri care să rămână peste noapte. De când a murit tata, nu prea ştiu pe cine să invit.

Din tonul lui, ea îşi dădu seama că încerca pur şi simplu să facă doar conversaţie. Şi totuşi, nu ştia de ce, dar o făcea să se simtă… singură. El păru să-şi dea seama de asta, dar, înainte ca ea să poată reflecta la acest lucru, el schimbă repede subiectul.

— Mă duc să iau crabii ca să-i pun la marinat înainte să-i fierb în abur, spuse el, punându-şi ceaşca pe masă.

Se duse la dulap, luă o oală mare sub presiune. O umplu cu apă şi apoi o duse pe plită.

— Pot să te ajut cu ceva?

El îi răspunse peste umăr:

— Cum să nu! Uite, poţi să tai nişte legume ca să le călim. Le găseşti în frigider şi ai un vas chiar acolo.

Se îndreptă spre dulăpiorul de lângă chiuvetă şi mai luă o înghiţitură de ceai, înainte să pună ceaşca pe masă şi să ia vasul. Se duse după el la frigider şi acolo, pe primul raft, găsi nişte *okra, zucchini,* ceapă şi morcovi. Noah veni şi el la frigider şi ea se dădu la o parte să-i facă loc. Acum era atât de aproape de el, încât îi simţi parfumul – curat, familiar şi totuşi deosebit – şi-i simţi atingerea braţului, în timp ce el se apleca să ia ceva dinăuntru. Luă o bere şi o sticlă de sos, apoi se întoarse din nou spre plită.

Noah desfăcu sticla de bere şi o turnă în apă, apoi adăugă sosul şi alte câteva condimente. După ce mestecă apa de câteva ori ca să se asigure că toate acele prafuri se dizolvaseră, se duse la uşa din spate ca să ia crabii.

Înainte să intre, se opri ca s-o privească pe Allie, în timp ce tăia legumele. Pe când o privea, se întrebă din nou de ce venise, mai ales acum, când era logodită. Nu mai înţelegea nimic.

Dar de fapt, Allie se pricepuse întotdeauna să-l ia prin surprindere.

Zâmbi, amintindu-şi cum era ea înainte. Plină de energie, spontană, pasională, aşa cum îşi imagina el că sunt majoritatea artiştilor. Şi în mod clar, ea făcea parte din această categorie. Un talent ca al ei era un dar de la Dumnezeu. Îşi aminti că văzuse cândva nişte tablouri în nişte muzee din New York şi se gândise că şi tablourile ei erau la fel de bune ca acelea de acolo.

În acea vară, înainte să plece, ea îi dăruise un tablou. Acum se afla deasupra şemineului din salon. Îi spusese că este un tablou ce-i întruchipa visele şi lui i se păruse că pictura era foarte senzuală. Când privea acel tablou, şi se întâmpla foarte des în serile târzii, citea dorinţa în toate acele linii şi culori şi, dacă se concentra foarte tare,

îşi putea chiar imagina la ce se gândise ea când schiţase fiecare linie.

În depărtare, lătră un câine şi Noah îşi dădu seama că stătuse mult timp cu uşa deschisă. O închise repede, întorcându-se în bucătărie. În timp ce intra, se întrebă dacă ea observase că lipsise atât de mult.

— Cum merge? întrebă el, văzând că aproape terminase.

— Bine. Mai am puţin şi termin. Mai avem ceva în afară de asta?

— Mai am nişte pâine făcută în casă.

— Făcută în casă?

— De la un vecin, spuse el, în timp ce punea găleata în chiuvetă.

Dădu drumul la apă şi începu să spele crabii, ţinându-i sub jetul de apă şi apoi lăsându-i să se mişte în voie prin chiuvetă, în timp ce îl spăla pe următorul. Allie îşi luă ceaşca şi veni mai aproape să privească.

— Nu te temi că o să te ciupească atunci când îi iei în mână?

— Nu. Pentru că uite cum îi apuc, îi spuse el, arătându-i mişcarea, şi ea zâmbi.

— Am uitat că asta ai făcut toată viaţa.

— New Bern e un oraş mic, dar e suficient ca să înveţi ceea ce trebuie.

Ea se sprijini de masă, stând aproape de el, şi-şi goli ceaşca. Când crabii fură gata, el îi puse în vasul de pe plită. Se spălă pe mâini şi se întoarse să stea de vorbă cu ea.

— Vrei să stai puţin pe terasă? Trebuie să-i las la scurs vreo jumătate de oră.

— Sigur, confirmă ea.

El se şterse pe mâini şi merseră împreună pe terasa din spate. Noah aprinse lumina când ieşiră afară şi se aşeză într-un balansoar vechi, în timp ce ei i-l oferi pe cel nou. Când observă că are ceaşca goală, intră o clipă în casă şi apoi se întoarse cu încă o ceaşcă de ceai şi cu o bere pentru el. Îi

întinse ceaşca şi ea o luă, sorbind din ea înainte s-o aşeze pe masa de lângă balansoare.

— Stăteai aici când am venit eu, nu-i aşa?

Îi răspunse după ce se aşeză.

— Da. În fiecare seara stau aici. Ăsta-i obiceiul meu.

— Îmi dau seama de ce, spuse ea, în timp ce privea în jur. Şi cu ce te mai ocupi tu?

— De fapt, în afară de faptul că lucrez la casă nu mai fac nimic. Asta îmi satisface spiritul creativ.

— Cum poţi… adică…

— Morris Goldman.

— Poftim?

El zâmbi.

— Fostul meu şef, cel pe care l-am avut în nord. Se numea Morris Goldman. Mi-a cedat o parte din afacere chiar atunci când m-am înrolat şi a murit înainte să mă întorc eu acasă. Când am revenit în America, avocaţii lui mi-au dat un cec destul de mare, cât să-mi ajungă să cumpăr locul ăsta şi să-l pun la punct.

Ea râse încetişor.

— Întotdeauna mi-ai spus că o să reuşeşti să faci asta.

Amândoi tăcură aducându-şi aminte de timpurile de odinioară. Allie mai luă o sorbitură.

— Ţi-aduci aminte cum ne-am furişat aici în noaptea în care mi-ai spus pentru prima oară despre acest loc? El dădu din cap şi ea continuă: În seara aia am ajuns ceva mai târziu şi părinţii mei erau foarte furioşi când am intrat în casă. Şi-acum mi-l mai amintesc pe tata stând în sufragerie şi fumând, iar mama era pe sofa şi privea drept înainte. Îţi jur, arătau de parcă tocmai le-ar fi murit cineva. Atunci şi-au dat seama, pentru prima oară, că am gânduri serioase în ceea ce te priveşte şi am discutat cu mama până târziu în noapte. Ştii ce mi-a zis? „Sunt sigură că tu crezi că nu înţeleg prin ce treci, dar să ştii că te înţeleg. Doar că uneori

viitorul ne este dictat de ceea ce suntem, nu de ceea ce vrem noi sa fim.“ Mi-amintesc că m-a durut foarte tare când mi-a spus asta.

— Mi-ai povestit cele petrecute chiar a doua zi. Şi pe mine m-a durut. Îmi plăceau părinţii tăi şi nici prin cap nu-mi trecea că ei nu mă plăceau.

— Nu era vorba că nu te plăceau. Pur şi simplu nu credeau că mă meriţi.

— Nu-i o diferenţă prea mare.

Când îi răspunse, în glasul lui se simţi tristeţea şi ea îşi dădu seama că Noah avea dreptate să se simtă astfel. Privi spre stele în timp ce-şi trecu mâna prin păr, dându-şi pe spate şuviţele care îi acopereau chipul.

— Ştiu. Întotdeauna am ştiut. Poate că tocmai de aceea eu şi cu mama părem destul de distante când discutăm.

— Şi ce crezi despre ce s-a întâmplat atunci?

— Exact ceea ce credeam şi pe-atunci: că nu are dreptate şi că nu-i corect. Pentru o fată, e groaznic să afle aşa ceva. Că poziţia socială este mai importantă decât sentimentele.

Noah zâmbi când îi auzi răspunsul, dar nu spuse nimic.

— De-atunci, m-am gândit tot timpul la tine, îi spuse ea.

— Adevărat?

— De ce ţi se pare atât de ciudat?

Ea păru cu adevărat surprinsă.

— Nu mi-ai răspuns niciodată la scrisori.

— Mi-ai scris?

— Zeci de scrisori. Ţi-am scris timp de doi ani de zile, fără să primesc un singur răspuns măcar.

Clătină din cap, înainte să-şi coboare privirea.

— N-am ştiut… îi spuse ea încetişor, în cele din urmă.

Şi el îşi dădu seama că probabil mama ei îi ascunsese scrisorile fără ştirea ei. Se aşteptase la

aşa ceva şi o privi pe Allie care, acum, ajungea şi ea la aceeaşi concluzie.

— A greşit când a făcut asta, Noah, şi-mi pare rău că a făcut-o. Dar încearcă să înţelegi. După ce am plecat de-aici, probabil că s-a gândit că o să-mi fie mai uşor dacă uit de tot. Niciodată n-a înţeles cât de mult ai însemnat pentru mine şi, ca să fiu cinstită, nici măcar nu ştiu dacă ea l-a iubit vreodată pe tata, aşa cum te-am iubit eu pe tine. Nu încerca decât să-mi protejeze sentimentele şi probabil că s-a gândit că totuşi cel mai bun lucru ar fi să-mi ascundă scrisorile pe care mi le trimiteai.

— Nu ea trebuia să ia această hotărâre, spuse el liniştit.

— Ştiu.

— Ar fi avut vreo importanţă dacă le-ai fi primit?

— Bineînţeles! Întotdeauna m-am întrebat ce mai faci.

— Nu, vreau să zic dacă ar mai fi avut vreo importanţă în ceea ce ne priveşte pe noi. Crezi că am fi reuşit să rămânem împreună?

Trecură câteva clipe până ca ea să răspundă:

— Nu ştiu, Noah! Chiar nu ştiu şi nici tu n-ai cum să ştii. Nu mai suntem copiii de-atunci. Ne-am schimbat, am crescut. Amândoi.

Tăcu. El nu-i răspunse şi, în tăcerea care se aşternu, ea privi înspre desiş. Apoi continuă:

— Dar cred că da, Noah, cred că am fi reuşit. Cel puţin aşa îmi place să cred.

El dădu din cap, privi în jos, apoi îşi întoarse privirea.

— Şi cum e Lon?

Ea ezită pentru că nu se aşteptase la întrebarea asta. La auzul numelui lui Lon se simţi puţin vinovată şi, pentru o clipă, nu ştiu ce să spună. Se întinse să-şi ia ceaşca, mai sorbi puţin ceai şi ascultă cum ciocănitoarea bătea tactul, undeva, în depărtare. Răspunse încet:

— Lon arată foarte bine, e fermecător şi plin de succes, şi majoritatea prietenelor mele mă invidiază. Au impresia că e perfect, şi în multe privinţe chiar este. E bun cu mine, mă face să râd şi ştiu că în felul lui mă iubeşte. Se opri puţin, încercând să-şi adune gândurile: Dar relaţiei noastre îi va lipsi întotdeauna ceva.

Chiar ea fu surprinsă de acest răspuns, dar ştia că acesta e adevărul. Şi în timp ce-l privea pe Noah, îşi dădu seama că el ştia răspunsul dinainte de a o întreba:

— De ce?

Ea zâmbi firav şi dădu din umeri când îi răspunse:

— Cred că încă mai caut o iubire ca aceea pe care am avut-o noi atunci.

Noah se gândi îndelung, reflectând la relaţiile pe care le avusese de când o văzuse ultima oară.

— Dar tu? întrebă ea. Te-ai mai gândit vreodată la noi?

— Tot timpul. Încă mă mai gândesc.

— Ai pe cineva?

— Nu, răspunse el, clătinând din cap.

Amândoi păreau să se gândească la acelaşi lucru, încercând să-şi alunge aceste gânduri din minte, dar nu izbuteau. Noah îşi termină berea, surprins că golise sticla atât de repede.

— Mă duc să pun oala pe foc. Pot să te mai servesc cu ceva?

Ea clătină din cap şi Noah plecă în bucătărie să pună crabii în oala sub presiune şi pâinea în cuptor. Găsi nişte făină şi nişte amidon prin care să dea legumele şi unse tigaia cu ulei. După ce reglă temperatura, potrivi termostatul, mai scoase o bere din frigider înainte să se întoarcă din nou pe terasă. Şi în timp ce făcea toate aceste lucruri, se gândea la Allie şi la dragostea care părea să le lipsească amândurora.

Şi Allie se gândea. La Noah, la ea, la o mulţime de lucruri. Pentru o clipă, îşi dori să nu fi

fost logodită, dar apoi îşi blestemă gândul. Nu pe Noah îl iubea ea; iubea amintirea a ceea ce fuseseră ei odată. Şi pe urmă, era normal să simtă asta. Prima ei iubire adevărată, singurul bărbat căruia i se dăruise – cum ar fi crezut că poate să-l uite?

Totuşi, era normal să înceapă să tremure ori de câte ori se apropia el? Era normal să-i spună lucruri pe care nu le-ar mai fi spus nimănui altcuiva? Era normal să vină aici cu trei săptămâni înainte de nunta ei cu Lon?

„Nu, nu e normal, îşi şopti ea în cele din urmă, în timp ce privea cerul întunecat. Nu-i nimic normal în toate astea."

În acel moment, Noah se întoarse şi ea îi zâmbi bucuroasă că îşi lua gândul de la acele lucruri.

— O să mai dureze câteva minute, spuse el în timp ce se aşeza.

— E-n ordine. Încă nu mi-e foame.

Atunci el o privi şi ea îi văzu blândeţea din ochi.

— Mă bucur că ai venit, Allie, spuse el în cele din urmă.

— Şi eu mă bucur. Dar era cât pe ce să nu vin.

— De ce ai venit?

„Trebuia să o fac, nu m-am putut abţine", voi ea să îi spună, dar nu rosti cuvintele.

— Am venit să te văd, să văd ce-ai mai făcut. Să văd ce planuri ai.

El se întrebă dacă asta era tot, dar nu mai insistă. Aşa că schimbă subiectul.

— Apropo, am tot vrut să te întreb. Mai pictezi?

Ea clătină din cap.

— Nu.

Rămase înmărmurit.

— De ce? Eşti atât de talentată!

— Nu ştiu…

— Ba ştii. Trebuie să fi avut un motiv dacă ai renunţat.

Avea dreptate. Avusese un motiv.

— E o poveste lungă.

— Avem toată noaptea la dispoziţie, îi răspunse el.

— Chiar crezi că eram talentată? întrebă ea, încet.

— Vino, îi spuse el, întinzându-i mâna. Vreau să-ţi arat ceva.

Se ridică şi-l urmă în casă până în salon. El se opri în faţa şemineului şi-i arătă tabloul care se afla deasupra lui. Aproape că rămase fără suflare, surprinsă că nu-l văzuse mai devreme şi mult mai surprinsă de prezenţa lui acolo.

— L-ai păstrat?

— Bineînţeles că l-am păstrat. E minunat.

Ea îl privi neîncrezătoare şi el îi explică:

— Mă face să simt că trăiesc când îl privesc. Câteodată simt nevoia să mă ridic şi să-l ating. Este atât de real: formele, umbrele, culorile. Câteodată chiar îl visez. E incredibil, Allie, îl pot privi ore în şir!

— Chiar vorbeşti serios, spuse ea, şocată.

— Mai serios ca niciodată.

Ea nu-i răspunse.

— Vrei să zici că nimeni nu ţi-a mai spus asta niciodată?

— Profesorul meu, rosti ea, în cele din urmă, dar nu l-am crezut.

Mai era ceva, şi el ştia asta. Allie privi în altă parte, înainte să continue:

— Am desenat şi am pictat de când eram mică. Atunci când am mai crescut puţin, am început să cred că sunt talentată. Şi chiar îmi plăcea. Îmi amintesc că am lucrat la tabloul ăsta în acea vară, adăugând în fiecare zi câte ceva, transformându-l pe măsură ce relaţia noastră se transforma şi ea. Nici nu mai ştiu cum am început sau ce-am vrut să reprezinte, dar într-un fel sau

altul a ajuns să fie ceea ce este. Mi-aduc aminte că, după ce m-am întors acasă în acea vară, nu mă mai puteam opri din pictat. Cred că aşa am găsit eu de cuviinţa să uit de durerea care mă sfâşia. Oricum, în colegiu mi-am ales ca specialitate arta, pentru că simţeam că trebuie să fac asta; mi-aduc aminte că mi-am petrecut ore întregi în studio, încercând să mă bucur de fiecare moment de una singură. Iubeam libertatea pe care o simţeam atunci când cream, iubeam acel sentiment care se trezea în fiinţa mea ori de câte ori cream ceva frumos. Chiar înainte de absolvire, profesorul meu, care se întâmpla să fie şi critic la o publicaţie, mi-a spus că sunt foarte talentată. Mi-a spus că ar trebui să-mi încerc norocul ca artist. Dar nu l-am ascultat.

Se opri, adunându-şi gândurile.

— Părinţii mei nu credeau că ar fi potrivit ca eu să pictez pentru a-mi câştiga existenţa. După un timp, n-am mai pictat. N-am mai pus mâna pe pensulă de ani de zile.

Privi tabloul.

— Crezi că o să mai pictezi vreodată?

— Nici nu ştiu dacă mai pot. A trecut atâta vreme!

— Încă mai poţi să faci asta, Allie! Ştiu că poţi. Ai un talent care izvorăşte din interior, din inimă, nu din degete. Nimeni nu-ţi poate lua ceea ce ai deja. Alţi oameni visează să aibă ceea ce ai tu. Eşti o artistă, Allie!

Cuvintele fură rostite cu o asemenea sinceritate, încât ea îşi dădu seama că el nu încerca să fie numai drăguţ. Chiar credea în talentul ei şi, surprinzător, acest lucru însemna pentru ea mai mult decât crezuse. Dar apoi se întâmplă ceva, ceva şi mai puternic.

De ce se întâmplase aievea, n-avea să ştie niciodată, dar în acel moment prăpastia începu să se închidă, prăpastia pe care Allie şi-o crease pentru a limita durerea de plăcere. Şi atunci ea

bănui, poate nu deplin conştientă, că era ceva mai mult decât ar fi fost pregătită să recunoască.

Dar în acel moment, nu, nu bănuia încă acest lucru şi se întoarse cu faţa la el. Se întinse şi-i atinse mâna ezitând, cu blândeţe, uimită că şi după atâţia ani chiar el ştiuse să spună exact ceea ce ea avea nevoie să audă. Şi când ochii lor se întâlniră, ea îşi dădu seama, încă o dată, cât de deosebit era.

Şi doar pentru o clipă, doar pentru o străfulgerare de moment, care rămase suspendată în aer asemenea licuricilor vara, se întrebă dacă se îndrăgostise din nou de el.

Din bucătărie se auzi termostatul, un mic „ding!“ şi Noah se întoarse, rupând vraja dintre ei, ciudat de afectat de ceea ce tocmai se întâmplase. Ochii ei îi spuneau ceva ce el tânjea de mult să audă şi totuşi nu putea să alunge acea voce din mintea sa, vocea ei care îi mărturisea dragostea pentru un alt bărbat. În sinea sa, blestemă termostatul şi scoase pâinea din cuptor. Aproape că-şi arse degetele, scăpă pâinea pe masă şi văzu că tigaia era pregătită. Adăugă legumele şi le auzi cum începeau să sfârâie. Apoi, bolborosind ceva, scoase nişte unt din frigider, unse feliile de pâine cu el şi mai topi încă puţin pentru crabi.

Allie veni după el în bucătărie şi-şi drese vocea.

— Pot să pun masa?

Noah îi indică locul cu vârful cuţitului.

— Sigur, farfuriile sunt acolo. Tacâmurile şi şerveţelele le găseşti acolo. Ai grijă să iei multe şerveţele: crabii o să ne dea multă bătaie de cap, aşa că o să avem nevoie de ele.

Nu putu s-o privească în timp ce vorbea. Nu voia să descopere că interpretase greşit ceea ce tocmai se întâmplase între ei. Nu voia ca asta să fi fost doar o simplă greşeală.

Şi Allie se gândea la ceea ce însemnaseră acele clipe şi simţea o căldură interioară. Cuvintele

rostite de el îi reveneau iar şi iar în minte, în timp ce căuta cele necesare pentru a aranja masa: farfurii, tacâmuri şi pahare, sare şi piper. Noah îi întinse pâinea, în timp ce ea termina de aşezat masa şi degetele lor se atinseră în treacăt.

El se întoarse la tigaia lui şi răsuci legumele pe partea cealaltă. Luă capacul de pe oală şi văzu că mai trebuia să ţină crabii încă un minut, aşa că-i mai lăsă. Acum se simţea mai stăpân pe sine, aşa că reluă conversaţia, spunând tot felul de banalităţi:

— Ai mai mâncat crab vreodată?

— De câteva ori. Dar numai în salată.

El râse.

— Atunci, înseamnă că o să trăieşti o adevărată aventură. Aşteaptă-mă o clipă!

Dispăru într-o secundă pe scări, apoi se întoarse cu o jachetă bleumarin cu nasturi. I-o întinse.

— Uite, pune asta pe tine! Nu vreau să-ţi pătezi rochia.

Allie o îmbrăcă şi simţi parfumul care persista în jachetă: parfumul lui, natural.

— Nu te îngrijora, spuse el, văzându-i expresia, e curată.

Ea râse.

— Ştiu. Numai că-mi aduce aminte de prima noastră întâlnire adevărată. În acea noapte mi-ai dat jacheta ta. Îţi aduci aminte?

El dădu din cap afirmativ.

— Da, îmi aduc aminte. Eram cu Fin şi cu Sarah. Fin m-a înghiontit tot drumul până am ajuns la casa părinţilor tăi, încercând să mă facă să te ţin de mână.

— Şi totuşi, n-ai făcut-o.

— Nu, spuse el, clătinând din cap.

— De ce nu?

— Poate din timiditate, poate de teama. Nu ştiu. În acel moment, nu mi se părea potrivit să fac asta.

— Dacă stau să mă gândesc, erai cam timid, nu-i aşa?

— Prefer să-mi spui „tăcut“, răspunse el făcându-i cu ochiul, iar ea zâmbi.

Legumele şi crabii erau gata.

— Fii atentă, sunt fierbinţi, spuse el în timp ce îi întindea spre ea şi se aşezau unul în faţa celuilalt la măsuţa de lemn. Apoi, dându-şi seama că rămăsese ceaiul pe bufet, Allie se ridică şi-l aduse. După ce puse câteva legume şi pâinea în farfurii, Noah adăugă şi câte un crab şi Allie stătu o clipă şi-l privi fix.

— Parc-ar fi un gândac.

— Da, dar un gândac foarte gustos, adăugă el. Uite, lasă-mă să-ţi arăt cum să-l mănânci!

Îi demonstră repede, arătându-i cât e de uşor să scoată carnea şi s-o pună pe farfurie.

Allie strivi picioarele prea tare şi prima, şi a doua oară, aşa că trebui să se folosească de degete ca să îndepărteze carapacea de pe carne. La început, se simţi neîndemânatică şi era sigură că el îi observa fiecare greşeală, dar apoi îşi dădu seama că nu era vorba decât despre nesiguranţa ei. Lui nu-i păsa de asemenea lucruri. Niciodată nu-i păsase.

— Şi ce s-a mai întâmplat cu Fin? întreba ea.

El îi răspunse, dar după o secunda de întârziere.

— Fin a murit în război. Distrugătorul pe care se afla a fost bombardat în ’43.

— Îmi pare rău, îi spuse ea. Ştiu că eraţi prieteni buni.

Vocea lui se schimbă, devenind gravă.

— Am fost. Zilele astea m-am gândit mult la el. Îmi amintesc mai ales de ultima oară când l-am văzut. Venisem acasă să-mi iau rămas-bun înainte să mă înrolez şi ne-am întâlnit. Lucra la banca de aici, aşa cum lucrase şi tatăl lui, şi în săptămâna următoare am petrecut mult timp împreună. Câteodată, mă gândesc că eu l-am convins să se

înroleze. Nu cred că ar fi făcut asta dacă nu mă duceam şi eu.

— Nu-i drept, spuse ea, părându-i rău că abordase acest subiect.

— Ai dreptate. Dar îmi lipseşte atât de mult!

— Şi mie îmi plăcea. Mă făcea să râd.

— Întotdeauna s-a priceput la asta.

Îl privi, şovăitoare.

— Ştii că era îndrăgostit de mine?

— Ştiu. Mi-a spus.

— Da? Şi ce ţi-a spus?

Noah ridică din umeri.

— Ce-mi spunea de obicei: că a trebuit să te alunge cu băţul. Că-l urmăreai tot timpul, chestii de-astea.

Ea râse încetişor.

— Şi l-ai crezut?

— Bineînţeles, răspunse el. De ce nu l-aş fi crezut?

— Voi, bărbaţii, întotdeauna vă ţineţi partea, spuse ea, în timp ce se întindea peste masă, împungându-l cu degetul în umăr. Continuă: Şi, hai, zi-mi ce-ai mai făcut de când te-am văzut ultima oară?

Începură să vorbească, încercând să recupereze tot acel timp pierdut. Noah îi povesti cum plecase din New Bern, cum lucrase pe acel şantier naval şi apoi pe şantierul de fiare vechi din New Jersey. Vorbi cu afecţiune despre Morris Goldman, atingând uşor şi subiectul războiului, evitând majoritatea detaliilor, şi-i povesti despre tatăl său şi despre cât de mult îi ducea dorul. Allie îi povesti despre anii de colegiu, despre pictură şi despre orele în care lucrase ca voluntar pentru spital. Îi vorbi despre familia şi prietenii ei şi despre activităţile de caritate în care era implicată. Niciunul din ei nu pomeni despre vreuna dintre relaţiile pe care le avuseseră de când nu se mai văzuseră. Îl ignorară chiar şi pe Lon şi, deşi

amândoi erau conştienţi de acest lucru, niciunul nu vorbi despre el.

Apoi, Allie încercă să-şi amintească de ultima oară când ea şi Lon avuseseră o astfel de discuţie. Deşi era un bun ascultător şi se certau foarte rar, nu era genul de bărbat cu care putea vorbi în acest mod. Ca şi tatăl ei, nu era genul care să-şi împărtăşească gândurile şi sentimentele. Încercase să-i explice că ea simţea nevoia să fie mai apropiată de el, dar asta nu contase niciodată prea mult.

Dar acum, stând acolo, ea îşi dădu seama ce-i lipsise.

Cerul se întunecă şi mai tare şi luna se ridica din ce în ce mai sus pe cer, pe măsură ce noaptea înainta. Şi fără ca niciunul din ei să-şi dea seama, începură să-şi recapete intimitatea, sentimentul acela de familiaritate pe care îl mai împărţiseră şi altădată.

Terminară de mâncat, mulţumiţi de cina pregătită şi din ce în ce mai tăcuţi. Noah se uită la ceas şi observă că se făcuse târziu. Cerul era plin de stele, iar greierii se opriseră din cântat. Îi făcuse plăcere să stea de vorbă cu Allie şi se întreba dacă vorbise prea mult, ce gândea ea despre viaţa lui, sperând ca într-un fel sau altul asta ar avea vreo importanţă la un moment dat.

Se ridică şi umplu din nou ceainicul. Duseră împreună vasele la chiuvetă şi curăţară masa, apoi el mai umplu încă două ceşti cu apă caldă şi puse în ele nişte pliculeţe cu ceai.

— Ce zici, mai mergem pe terasa? o întrebă el, dându-i ceaşca, şi ea aprobă, luând-o înainte.

El luă o pătură pentru cazul în care i s-ar fi făcut frig şi, în scurt timp, amândoi îşi reluară locurile, cu pătura pe picioare şi legănându-se în balansoare. Noah o privea cu coada ochiului. „Dumnezeule, ce frumoasă e!“, se gândi el. Şi ceva în suflet îl duru.

Pentru că în timpul mesei se întâmplase ceva.

Era simplu, se îndrăgostise din nou de ea. Îşi dădu seama de asta, acum când stăteau unul lângă altul. Se îndrăgostise şi de această nouă Allie, nu numai de amintirea ei.

Dar de fapt, nu încetase niciodată s-o iubească şi-şi dădu seama că acesta era destinul său.

— A fost o seară pe cinste, spuse el, cu o voce mai blândă.

— Da, a fost o seară minunată, spuse ea.

Noah îşi ridică privirea spre stele şi lumina lor sclipitoare îi aminti că ea o să plece în curând şi simţi cum un gol îi creştea în suflet. Nu voia ca această noapte să se termine. Dar cum să-i spună? Ce putea să o determine să rămână?

Nu ştia. Aşa că hotărî să nu spună nimic. Şi atunci, îşi dădu seama că dăduse greş.

Balansoarele se mişcau într-un ritm lent. Peste râu se zăriră din nou liliecii. Fluturii veniseră atraşi de lumina de pe terasă. „Undeva, acolo, erau oameni care făceau dragoste“, se gândi el.

— Vorbeşte-mi, spuse ea într-un final, cu o voce senzuală.

„Sau i se păruse?“

— Şi ce să spun?

— Vorbeşte-mi aşa cum îmi vorbeai sub stejar.

Şi el îi vorbi, recitându-i diferite pasaje, închinate nopţii. Whitman şi Thomas, pentru că lui îi plăceau acele imagini. Tennyson şi Browning, pentru că temele lor i se păreau familiare.

Ea îşi sprijini capul de spatele balansoarului, închizând ochii şi încălzindu-se puţin până când el termină. Nu numai poeziile sau vocea lui o încălziseră. Întregul reprezenta mult mai mult decât suma părţilor. Nu încercă să desfacă întregul, nu voia asta, pentru că aşa trebuia el ascultat. Poezia nu fusese scrisă ca să fie analizată; era

destinată să inspire fără ajutorul raţiunii, să emoţioneze fără ajutorul înţelegerii.

Din cauza lui, asistase la câteva recitaluri de poezie oferite de secţia de engleză, pe vremea când era la colegiu. Stătea şi asculta diverşi oameni, diferite poezii, descurajată că nimeni nu o inspira sau nu părea atât de inspirat, aşa cum ar trebui să fie adevăraţii iubitori de poezie.

Se mai legănară un timp bând ceai şi stând tăcuţi, adânciţi în gândurile lor. Impulsul pe care-l simţise atunci când venise aici dispăruse acum, era bucuroasă, dar era şi îngrijorată din pricina sentimentelor care-i luaseră locul, din pricina frământărilor care începuseră să se cearnă şi să i se zvârcolească prin pori, asemenea aurului din râuri strecurat în site. Încercase să le nege existenţa, să se ascundă de ele, dar acum îşi dăduse seama că nu voia ca acestea să se oprească. Trecuseră mulţi ani de când nu se mai simţise astfel.

Lon nu putea să trezească în ea aceste sentimente. Nu reuşise niciodată şi probabil că nici n-o să reuşească. Poate că de-asta nu se culcase niciodată cu el. El încercase de multe ori, folosise şi flori, o învinuise pentru asta şi ea pretextase întotdeauna că voia să aştepte până în noaptea nunţii. De obicei, primea destul de bine aceste cuvinte şi adesea ea se întreba cât de rănit va fi când va afla de Noah.

Dar mai era ceva care o făcea să aştepte şi acest lucru era legat chiar de Lon. El era captivat de munca sa şi totdeauna acest lucru îi ocupase toată atenţia. Munca era pe primul loc şi el n-avea vreme de poezii şi de seri pierdute şi de legănat în balansoare pe terase. Ştia că de aceea avea atât de mult succes şi o parte din ea îl respecta pentru acest lucru. Dar simţea că nu e suficient. Voia altceva, ceva diferit, mai mult. Pasiune şi sentimente sau poate o conversaţie liniştită într-o cameră cu lumânări aprinse, sau poate ceva mai

simplu, ceva ce nu ar situa-o pe ea mereu pe locul doi.

Şi Noah era frământat de gânduri. Pentru el, această seară reprezenta unul dintre cele mai deosebite momente pe care le trăise vreodată. În timp ce se legăna, îşi amintea fiecare clipă din acea seară şi apoi o lua de la capăt. Tot ceea ce făcuse ea i se părea acum senzaţional, plin de semnificaţii.

Acum, în timp ce stătea lângă ea, se întreba dacă şi ea visase la aceleaşi lucruri în anii în care stătuseră departe unul de celălalt. Visase ea vreodată să se mai ţină de mână şi să se sărute la lumina lunii? Sau mersese şi mai departe şi visase trupurile lor goale, care fuseseră despărţite atât de mult timp…

Privi stelele şi-şi aminti de nenumăratele nopţi pustii pe care le petrecuse de când se văzuseră ultima oară. Faptul că ea era acolo îi trezise toate acele sentimente şi i se părea imposibil să le îndepărteze. În acel moment, îşi dădu seama că dorea să facă dragoste cu ea şi să-i primească iubirea. Acesta era lucrul de care avea nevoie.

Dar îşi dădu seama că asta nu se va întâmpla niciodată. Pentru că acum ea era logodită.

Allie îşi dădu seama din tăcerea lui că se gândea la ea şi descoperi că acest lucru îi făcea plăcere. Nu ştia la ce se gândeşte exact şi de fapt n-o interesa, era suficient să ştie că se gândeşte la ea.

Se gândi la conversaţia pe care au purtat-o în timpul mesei şi reflectă asupra singurătăţii. Nu ştia de ce, dar nu putea să şi-l imagineze citind poezii altcuiva sau chiar mărturisindu-şi visele unei alte femei. Nu părea să fie genul. Putea să fie adevărat, dar se putea şi ca ea să refuze să creadă aşa ceva.

Puse ceaşca jos, apoi îşi trecu mâinile prin păr, închizându-şi ochii.

— Eşti obosită? o întrebă el, întrerupându-şi şirul gândurilor.

— Puţin. Ar cam trebui să plec.

— Ştiu, spuse el sec, dând din cap.

Ea nu se ridică imediat. Luă ceaşca cu ceai şi bău şi ultima picătură, simţindu-şi gâtul încălzit. Inspiră aerul nopţii. Luna era acum sus, vântul adia printre copaci şi se făcea din ce în ce mai răcoare.

Apoi se uită la Noah. Cicatricea de pe chipul său era vizibilă din acea parte. Se întrebă dacă o avea din timpul războiului şi apoi se gândi dacă nu fusese cumva rănit. El nu-i spusese nimic şi ea nu îl întrebase, în mare parte pentru că nu voia să şi-l imagineze rănit.

— Ar trebui să plec, spuse ea în cele din urmă, întinzându-i pătura.

Noah dădu din cap, apoi se ridică fără să îi spună vreun cuvânt. Luă pătura şi amândoi se îndreptară spre maşina ei, în timp ce frunzele căzute le foşneau sub picioare. Ea vru să-şi scoată jacheta pe care i-o dăduse când Noah îi deschidea uşa, dar el o opri.

— Păstreaz-o, spuse el. Vreau s-o ai tu.

Nu întrebă de ce, pentru că şi ea voia s-o păstreze. O îmbrăcă din nou şi apoi îşi încrucişă braţele ca să se încălzească. Nu ştia de ce, dar în timp ce stătea acolo, îşi aminti de cum şedea pe terasă după petrecerea de la liceu, aşteptând să fie sărutată.

— Am petrecut o seară minunată, spuse el. Mulţumesc că m-ai găsit.

— Şi eu, la fel, răspunse ea.

Apoi el îşi adună tot curajul de care dispunea.

— Te văd şi mâine?

O întrebare simplă. Ea ştia care ar trebui să fie răspunsul dacă dorea să nu-şi complice viaţa. „Nu cred că ar trebui“, era tot ce avea de spus şi totul s-ar fi terminat atunci şi-acolo. Dar pentru o vreme tăcu.

Se afla faţă în faţă cu demonul alegerii, care o necăjea şi o provoca. De ce nu putea să-i spună? Nu ştia. Dar îl privi în ochi ca să găsească răspunsul de care avea nevoie şi atunci descoperi bărbatul de care se îndrăgostise. Deodată toate îndoielile i se spulberaseră.

— Mi-ar face plăcere.

Noah fu surprins. Nu se aşteptase la un asemenea răspuns. Vru s-o atingă, s-o ia în braţe, dar n-o făcu.

— Poţi să fii aici pe la prânz?

— Sigur! Ce vrei să facem?

— O să vezi, răspunse el. Ştiu exact locul în care trebuie să mergem.

— Am mai fost vreodată acolo?

— Nu, dar este un loc deosebit.

— Unde este?

— Surpriză.

— O să-mi placă?

— La nebunie, îi spuse el.

Ea se întoarse înainte ca el sa încerce s-o sărute. Nu ştia dacă ar fi încercat, dar ştia că, dacă ar fi făcut-o, i-ar fi fost greu să-l oprească. Nu se simţea în stare de aşa ceva acum, cu toate acele gânduri care i se învălmăşeau prin minte. Se strecură în maşină, respirând uşurată. El închise uşa, iar ea porni motorul. În timp ce maşina demara, ea se aplecă puţin peste geam.

— Ne vedem mâine, spuse ea şi ochii îi străluciră în lumina lunii.

Noah îi făcu semn cu mâna, în timp ce ea dădea maşina cu spatele. O întoarse şi apoi merse de-a lungul câmpului, îndreptându-se către oraş. Urmări maşina până când luminile farurilor dispărură după stejari, iar turuitul motorului se pierdu în depărtare. Clem veni spre el şi se aşeză ca să fie mângâiată, mai ales pe gât, cu mare atenţie în locul în care nu se mai putea scărpina. După ce mai rătăci cu privirea pe drum, se întoarseră împreună pe terasa din spatele casei.

Se aşeză din nou în balansoar, de data aceasta singur, încercând încă o dată să rememoreze fiecare secundă din seara care tocmai trecuse. Se gândi la ea. Avea imaginea ei în faţa ochilor. Îi auzea vocea. Derula întâmplările secvenţă cu secvenţă, în aceste momente nu mai simţea nevoia să cânte la chitară, nici să citească. Nu mai ştia ce simte.

— E logodită, şopti el în cele din urmă şi apoi tăcu ore întregi, singurul care mai scotea câte un zgomot fiind balansoarul.

Noaptea era acum liniştită, doar Clem se mai mişca, vizitându-l din când în când, controlându-l de parcă ar fi vrut să-l întrebe: „Totul e-n regulă?“

Şi cândva, după miezul nopţii, în acea seară senină de octombrie, tot ce se întâmplase îl copleşise şi Noah fu cuprins de dor. Şi dacă l-ar fi văzut cineva, ar fi zis că e un om în vârstă, care, în numai câteva ore, îmbătrânise cât într-o viaţă. Un om care sta ghemuit în balansoar şi-şi acoperea ochii cu mâinile, plângând.

Nu ştia cum să îşi oprească lacrimile.

TELEFOANE

Lon ridică receptorul.

Sunase la şapte, apoi la opt şi jumătate şi acum se uită din nou la ceas. Zece fără un sfert.

Pe unde umbla?

Ştia că era acolo unde îi spusese că va fi pentru că vorbise cu directorul mai devreme. Da, se cazase şi ultima oară când o văzuse, fusese pe la şase. Se dusese să ia cina, bănuise el. Nu, de-atunci n-o mai văzuse.

Lon clătină din cap şi se rezemă de spătarul scaunului. Rămăsese ultimul în birou, ca de obicei, şi era linişte. Dar era ceva normal când era în plin proces, chiar dacă acesta decurgea bine. Legea era

pasiunea lui şi orele târzii îi ofereau posibilitatea să lucreze în linişte, fără să fie întrerupt.

Ştia că o să câştige procesul pentru că stăpânea legea şi pentru că fermecase juriul. Întotdeauna făcea asta şi nu pierdea decât arareori. O parte se datora faptului că ştia să-şi aleagă doar cazurile pe care le va câştiga. Ajunsese la această performanţă după mulţi ani de practică. Numai un grup select al oraşului deţinea acest statut şi câştigurile sale reflectau acest lucru.

Dar cea mai importanta parte a succesului său se datora muncii asidue. Întotdeauna fusese atent la detalii, mai ales când începuse să practice avocatura. Dăduse atenţie unor nimicuri, unor lucruri fără importanţă, iar acum acest reflex îi intrase în sânge. Indiferent dacă era o problemă de drept sau o simplă prezentare, era foarte atent în tot ceea ce făcea şi asta îi adusese la debutul carierei câteva procese câştigate, procese care păreau pierdute din start.

Şi acum îl deranja un mic detaliu.

Nu în legătură cu procesul. Nu, acesta mergea perfect. Era vorba despre altceva.

Ceva care avea legătură cu Allie.

Dar, fir-ar să fie, nu putea să-şi dea seama exact despre ce era vorba. Dimineaţă, când ea plecase, nu avea nimic. Cel puţin, aşa crezuse el. Dar la puţin timp după ce primise telefonul ei, la vreo oră sau cam aşa ceva, ceva făcu un clic în mintea lui. Un mic detaliu.

Detaliu.

Ceva lipsit de însemnătate? Ceva important?

Gândeşte-te… gândeşte-te… Fir-ar să fie, ce-ar putea fi?

Căuta în minte.

Ceva… ceva… *ceva ce spusese mai demult?*

Ceva ce spusese mai demult? Da, asta era. Ştia el. Dar despre ce era vorba? Îi pomenise Allie ceva la telefon? Atunci începuse totul şi din nou el

îşi derula conversaţia în minte. Nu, nu fusese nimic neobişnuit.

Dar asta era, acum era sigur.

Ce spusese?

Călătorise bine, se cazase, făcuse nişte cumpărături. Îi lăsase numărul. Cam asta fusese tot.

Atunci se gândi la ea. O iubea, nu se îndoia de asta. Nu numai că era frumoasă şi încântătoare, dar devenise şi sursa lui de stabilitate, cel mai bun prieten. După o zi încărcată la birou, ea era prima persoană pe care o suna. Îl asculta, râdea la momentul potrivit, parcă ar fi avut un al şaselea simţ când îi spunea ceea ce dorea el să audă.

Dar mai mult decât atât, el îi admira modul în care reuşea să spună ce gândeşte. Îşi aminti că, după ce ieşiseră de câteva ori, el îi spusese ceea ce le spunea tuturor femeilor cu care se întâlnea: că nu era pregătit pentru o relaţie serioasă. Totuşi, spre deosebire de celelalte, Allie dăduse din cap şi îi spusese: „Perfect“. Dar când vru să iasă pe uşă, ea îi spusese: „Dar problema ta nu sunt eu sau meseria ta, sau libertatea ta, sau orice ai crede tu că este. Tu şi numai tu eşti problema. Tatăl tău a reuşit să facă din Hammond un nume celebru şi probabil că ai fost comparat cu el toată viaţa. Niciodată n-ai fost tu însuţi. O astfel de viaţă te pustieşte pe dinăuntru şi tu cauţi pe cineva care, printr-o minune, ar reuşi să umple acest gol. Dar nimeni nu poate face asta, în afară de tine.“

În acea noapte, se gândise la ceea ce îi spusese şi în dimineaţa următoare descoperise că avea dreptate. O sunase din nou, îi ceruse încă o şansă şi, după ce insistase, ea acceptase, destul de neîncrezătoare.

În cei patru ani de când se întâlneau, ea întruchipa tot ceea ce-şi dorise el vreodată şi ştia că ar trebui să-şi petreacă mai mult timp cu ea. Dar ocupându-se de avocatură, îi era practic imposibil să-şi rupă din orele de lucru. Ea îl înţelesese

întotdeauna, dar pe el îl mustra conştiinţa că nu reuşea să-şi facă timp. Îşi promisese că, după ce se va căsători, nu va mai petrece atât de mult timp la serviciu. O să-şi pună secretara să aibă grijă ca întâlnirile să nu dureze prea mult.

„Se cazase?…“

Şi în minte i se aprinse un beculeţ.

Se cazase, cazare… „se cazase?“

Privi în tavan. Cazare?

Da, asta era. Închise ochii şi se gândi o clipă. Nu. Nimic. Atunci ce era?

„Hai, nu renunţa tocmai acum! Gândeşte-te, fir-ar să fie, gândeşte-te!“

„New Bern.“

Şi tocmai atunci îi veni în minte. Da, New Bern. Asta era. Acest mic detaliu sau o parte din el. Şi totuşi, ce mai era?

„New Bern“, se gândi el din nou şi îşi dădu seama că numele îi suna familiar. Cunoştea oraşul foarte puţin, în mare parte datorită unor procese pe care le avusese în zonă. Se oprise acolo de câteva ori, în timp ce se îndrepta spre coastă. Nimic deosebit. Nu fusese acolo niciodată împreună cu Allie.

Dar Allie mai fusese acolo…

Şi chinul acela se intensifică atunci când altceva îi veni în minte.

Altceva… dar era ceva mai mult…

Allie, New Bern… şi… şi… ceva la o petrecere. Nişte cuvinte rostite în treacăt. De mama lui Allie. Nici nu le băgase în seamă. Dar ce spusese?

Şi Lon păli când îşi aduse aminte. Îşi aduse aminte de ceea ce fusese spus cu atât de mult timp în urmă. Îşi aduse aminte ce spusese mama lui Allie.

Spusese ceva despre Allie care fusese îndrăgostită de un tânăr din New Bern. O numise „o dragoste copilărească“. Şi ce dacă, se gândise el atunci şi apoi se întoarse să-i zâmbească lui Allie.

Dar ea nu zâmbise. Era supărată. Şi atunci Lon bănuise că dragostea ei pentru acel tânăr fusese mult mai serioasă decât crezuse mama ei. Poate chiar mai serioasă decât dragostea pentru el.

Şi acum ea era acolo. Interesant!

Lon îşi împreună palmele ca şi cum s-ar fi rugat, lipindu-le de buze. Coincidenţă? S-ar putea să nu fie nimic. S-ar putea să fie exact ce spusese ea. Ar putea fi doar stresul şi nişte cumpărături prin magazinele de antichităţi. Posibil. Chiar foarte probabil.

Şi totuşi… şi totuşi… şi dacă?

Lon luă în considerare şi cealaltă posibilitate şi, pentru prima oară după mult timp, se înspăimântă.

Şi dacă? „Dacă era cu el?“

Blestemă procesul, dorindu-şi să se fi sfârşit. Dorindu-şi să fi plecat şi el cu ea. Întrebându-se dacă-i spusese adevărul, sperând să i-l fi spus.

Şi atunci se hotărî să n-o piardă. O să facă tot ce-i stă în puteri ca s-o păstreze. Era tot ce-şi dorise vreodată şi n-o să mai găsească alta ca ea.

Aşa că, în timp ce mâinile îi tremurau, formă numărul pentru a patra şi ultima oară în acea seară.

Şi din nou, nimeni nu-i răspunse.

CANOE ŞI VISURI UITATE

Allie se trezi devreme în dimineaţa următoare, din cauza ciripitului necontenit al graurilor, şi se frecă la ochi simţindu-şi corpul amorţit. Nu dormise bine, se trezise după fiecare vis şi-şi amintea că văzuse limbile ceasului indicând ore diferite în timpul nopţii, ca şi cum ar fi verificat trecerea timpului.

Dormise în jacheta moale pe care i-o dăruise el şi-i simţi parfumul din nou, în timp ce se gândea la seara pe care o petrecuseră împreună. Îşi aminti

de râsetele lor sincere şi de conversaţie şi, mai ales, îşi aduse aminte de felul în care-i vorbise despre pictură. Fusese atât de surprinzător şi totuşi atât de înălţător şi, pe măsură ce cuvintele îi reveneau în minte, ea îşi dădu seama cât de rău i-ar fi părut acum dacă în urmă cu o seară s-ar fi hotărât să nu-l mai vadă niciodată.

Privi pe fereastră şi văzu păsările gălăgioase care căutau de mâncare dis-de-dimineaţă. Ştia că Noah se trezea întotdeauna cu noaptea în cap şi saluta zorile în felul lui. Ştia că-i place să practice canotajul şi îşi amintea în special de o dimineaţă pe care o petrecuse în canoea sa şi priviseră răsăritul de soare. Trebuise să se furişeze şi să sară pe fereastră ca să poată veni, pentru că părinţii nu i-ar fi permis, dar n-o prinseseră şi-şi aminti cum Noah îşi strecurase braţul în jurul taliei ei şi o trăsese lângă el, în timp ce zorii începeau să se ivească. „Uite-te acolo“, îi şoptise el şi ea privise primul ei răsărit de soare cu capul sprijinit pe umărul lui, întrebându-se dacă ar exista un moment mai frumos decât ceea ce trăia ea atunci.

Şi în timp ce se dădea jos din pat ca să-şi facă baia zilnică, simţi sub călcâie podeaua rece şi se întrebă dacă el fusese pe râu în acea dimineaţă să vadă cum începe o nouă zi, gândindu-se că probabil asta şi făcuse.

Avea dreptate.

Noah se trezi înainte de răsărit şi se îmbrăcă iute cu aceiaşi blugi pe care îi purtase şi cu o seară înainte, cu o flanelă de corp curată, o geacă albastră şi ghete. Se spălă pe dinţi înainte să coboare, bău un pahar de lapte în fugă şi, în drum spre uşă, luă doi biscuiţi. După ce Clem îl salută lingându-l de câteva ori, se îndreptă spre debarcader, acolo unde îşi ţinea canoea. Îi plăcea să lase râul să-şi desfăşoare magia bine cunoscută, să îi relaxeze muşchii, să-i încălzească tot corpul, să-i limpezească mintea.

Vechea canoe, uzată şi pătată, stătea agăţată de două cârlige ruginite, prinse de debarcader chiar deasupra suprafeţei apei, departe de scoici. O ridică din cârlige şi o aşeză la picioarele sale, o cercetă şi apoi o duse pe mal. După câteva mişcări precise, perfecţionate de-a lungul timpului, lansă canoea la apă, în susul râului, cu el pe post de pilot şi de motor.

Simţi răcoarea aproape înviorătoare a aerului atingându-i pielea şi privi cerul înceţoşat şi în nuanţe foarte diferite: chiar deasupra capului său se înfăţişa negru ca un vârf de munte, apoi de un albastru foarte variat, devenind din ce în ce mai deschis până când atingea orizontul, acolo unde griul îi lua locul. Respiră adânc de câteva ori, simţind mireasma brazilor şi a apei sălcii, şi căzu pe gânduri. Ceea ce făcea acum era doar o parte din ceea ce-i lipsise în vremea când trăia în nord. Din cauza orelor nenumărate în care muncea, nu-şi mai petrecuse timpul prin preajma apei. Să meargă cu cortul, să se plimbe, să vâslească pe râuri, să-şi dea întâlniri, să muncească… ceva trebuia sacrificat. Totuşi, reuşise să exploreze pe jos împrejurimile oraşului New Jersey, ori de câte ori avea puţin timp, dar în paisprezece ani, nu se plimbase nici măcar o dată cu caiacul sau cu canoea. Acesta fusese unul dintre primele lucruri pe care le făcuse când se întorsese acasă.

Când vâslea, simţea ceva special, aproape mistic, se gândea el, şi acum făcea acest lucru aproape în fiecare zi. Fie că era senin şi însorit, fie ca era ploaie şi frig, acest lucru nu mai conta când vâslea în ritmul unei muzici numai de el ştiute, înaintând prin apa de culoarea fierului. Văzu o familie de ţestoase cum se odihnea pe un buştean aproape înghiţit de apă şi urmări un bâtlan ce îşi lua zborul, plutind chiar pe deasupra apei, înainte să dispară într-o lumină argintie care anunţa răsăritul soarelui.

Vâsli spre mijlocul golfului unde privi strălucirea portocalie, care începuse să se întindă pe suprafaţa apei. Se opri din vâslit, străduindu-se să rămână pe loc, până când lumina începu să ţâşnească printre copaci. Întotdeauna îi plăcuse să urmărească în linişte ivirea zorilor, exista un moment când peisajul devenea spectaculos, de parcă lumea s-ar fi născut din nou. Începu să vâslească apoi cu putere, eliberându-se, pregătindu-se pentru o nouă zi.

În timp ce vâslea, întrebările îi dansau în minte, ca picăturile de apă pe o tigaie încinsă. Se gândea la Lon, la ce fel de om era, ce fel de relaţie aveau ei. Dar mai ales, se gândea la Allie şi la motivul pentru care venise.

Când ajunse acasă, se simţi ca nou. Se uită la ceas şi constată cu surprindere că trecuseră două ore. Timpul îi juca mereu feste de când era aici şi totuşi nu-şi mai punea întrebări de genul ăsta de câteva luni. Agăţă canoea ca să se zvânte, mai zăbovi câteva clipe şi apoi se duse la adăpostul unde o ţinea de obicei. O duse pe mal, lăsând-o la câţiva paşi de apă, şi, când se întoarse să meargă spre casă, observă că picioarele încă îi mai erau amorţite.

Ceaţa dimineţii nu se risipise şi ştia că amorţeala din picioare era un semn că va ploua. Privi către apus şi văzu nori grei care anunţau furtuna, destul de departe, totuşi prezenţi. Vântul nu bătea prea tare, dar el era cel care aducea norii din ce în ce mai aproape. După cum arătau, nu şi-ar fi dorit să se afle undeva, sub cerul liber, când ei ar fi ajuns acolo. Drace! Cât timp mai avea? Câteva ore, poate chiar mai mult. Poate chiar mai puţin.

Făcu un duş, îşi schimbă blugii, o cămaşă roşie, nişte cizme negre de cowboy, se pieptănă şi coborî în bucătărie. Spălă vasele rămase din seara precedentă, făcu puţină ordine prin casă, îşi făcu nişte cafea şi merse pe terasă. Cerul era şi mai

întunecat acum şi el verifică barometrul. Era stabil, dar în curând o să înceapă să scadă. Cerul dinspre apus promitea acest lucru.

Învăţase de mult să nu subestimeze niciodată vremea şi se întreba dacă era o idee bună să iasă. Putea să înfrunte ploaia, dar cu fulgerele era altă poveste. Mai ales dacă îl prindeau pe râu. O canoe nu era cel mai potrivit loc în care să te afli atunci când electricitatea străbate aerul umed.

Îşi termină cafeaua, amânându-şi decizia pe mai târziu. Se duse la lada cu unelte şi-şi luă toporul. După ce îi verifică lama apăsând cu degetul arătător pe ea, o ascuţi cu o piatră de polizor până când totul fu în regulă. „Un topor tocit este mai periculos decât unul ascuţit“, obişnuia să-i spună tatăl lui.

Îşi petrecu următoarele douăzeci de minute crăpând şi aşezând buşteni. O făcea cu îndemânare, cu lovituri precise, fără să transpire câtuşi de puţin. Puse câţiva buşteni deoparte pentru mai târziu şi-i duse înăuntru când termină, aşezându-i lângă şemineu.

Privi din nou tabloul lui Allie şi ridică mâna să-l atingă, aducându-şi aminte de neîncrederea pe care-o trăise atunci când o văzuse din nou. Doamne, ce avea ea de-l făcea să se simtă astfel? Chiar şi după atâţia ani? Ce fel de putere avea asupra lui?

În cele din urmă se întoarse, dând din cap, şi merse pe terasă. Verifică din nou barometrul. Nu se schimbase. Apoi se uită la ceas.

Allie ar trebui să ajungă în curând.

Allie ieşise din baie şi era deja îmbrăcată. Mai devreme deschisese fereastra, ca să vadă cum era timpul. Nu era frig afară şi ea hotărî să îmbrace o rochie de primăvară de culoare crem, cu mânecă lungă şi cu guler. Era moale şi comodă, mulată pe corp, dar arăta bine şi îşi alese şi nişte sandale albe care îi veneau foarte bine.

Îşi petrecu dimineaţa plimbându-se prin oraş. Marea Criză făcuse şi-aici ravagii, dar deja se vedeau semne ale prosperităţii care-şi croia drum. Clădirea teatrului Masonic, cel mai vechi din stat, arăta cam dărăpănată, dar rulau nişte filme destul de recente. Parcul Fort Totten era la fel ca acum paisprezece ani şi ei i se păru că acei copii care se dădeau în leagăne după ce terminaseră şcoala arătau exact la fel. Zâmbi când îşi aduse aminte, gândindu-se la vremea când lucrurile erau mult mai simple. Sau cel puţin aşa păreau.

Acum i se părea că nimic nu mai e simplu. Era destul de improbabil ca lucrurile să se aşeze la locul lor aşa cum fuseseră înainte şi se întrebă ce-ar fi făcut acum dacă n-ar fi văzut niciodată articolul din ziar. Nu era prea greu să-şi imagineze, pentru că nu ieşea prea des din rutină. Era miercuri şi asta însemna o partida de bridge la clubul din oraş, apoi program la Liga Tinerelor Femei, unde probabil că ar mai fi organizat o strângere de fonduri pentru şcoala particulară sau pentru spital. După asta, o vizită la mama ei şi apoi acasă, ca să pregătească cina pentru Lon, pentru că el obişnuia să plece de la birou la şapte. Era singura seară pe săptămână în care se întâlneau în mod regulat.

Îşi stăpâni tristeţea, sperând că într-o zi el o să se schimbe. Îi promisese de multe ori acest lucru, dar după câteva săptămâni revenea la programul obişnuit. „Nu pot să te văd diseară, draga mea, obişnuia el să-i explice. Iartă-mă, dar nu pot. O să mă revanşez altă dată.“

Ei nu-i plăcea să se certe cu el din cauza asta, mai ales pentru că ştia că spune adevărul. Munca la un proces e istovitoare şi înainte, şi în timpul desfăşurării lui, şi totuşi, nu se putea abţine să nu se întrebe de ce îi făcuse atâta timp curte, dacă acum nu mai voia să-şi petreacă timpul cu ea.

Trecu pe lângă o galerie de artă, aproape că nici n-o observă, atât de afundată în gânduri era, apoi se întoarse. Se opri în faţa uşii pentru o clipă,

surprinsă de cât de mult timp trecuse de când nu mai vizitase o galerie. Cel puţin trei ani, poate şi mai mult. De ce evitase acest lucru?

Intră (galeria se deschisese o dată cu toate celelalte magazine de pe Front Street) şi privi tablourile. Mulţi dintre artişti erau de prin partea locului şi în operele lor se simţea puternica influenţă a mării. Foarte multe peisaje cu oceanul, plaje, pelicani, corăbii vechi, remorchere, poduri şi pescăruşi. Dar mai ales, valuri. Valuri de toate formele, mărimile şi culorile posibile, şi care, după un timp, semănau toate între ele. „Artiştii erau ori lipsiţi de inspiraţie, ori leneşi“, se gândi ea.

Totuşi, pe un perete, erau câteva tablouri pe gustul ei. Toate aparţineau unui artist de care nu auzise niciodată, Elayn, şi părea să se fi inspirat din arhitectura insulelor greceşti. În tabloul care îi plăcea cel mai mult, observă că artistul încărcase intenţionat peisajul cu figuri foarte mici, cu multe linii şi pete mari de culoare, ca şi cum n-ar fi fost o imagine bine definită. Totuşi, culorile erau vii şi amestecate, atrăgând atenţia, aproape indicându-i ceea ce trebuia să urmeze. Era dinamic şi dramatic. Cu cât îl privea, cu atât îi plăcea mai mult şi se hotărî să-l cumpere, înainte să-şi dea seama că-i plăcea pentru că-i amintea de tablourile ei. Îl examină mai îndeaproape şi se gândi că poate că Noah avea dreptate. Poate că ar trebui să reînceapă să picteze.

La noua şi jumătate, Allie plecă din galerie şi se duse la Hoffman-Lane, un magazin din centru. Îi trebuiră câteva minute ca să găsească ceea ce căuta, în raionul de papetărie. Hârtie, cretă colorată şi creioane, nu de foarte bună calitate, dar se putea lucra cu ele. Nu era ca pictura, dar era un început şi, când ajunse în camera de hotel, era foarte încântată. Se aşeză la masă şi începu să lucreze: nimic deosebit, încerca doar să trăiască din nou acel sentiment, lăsând formele şi culorile să curgă din amintirea copilăriei sale. După câteva minute

în care trasă doar nişte linii, făcu o schiţă a străzii văzute din camera ei, surprinsă de cât de uşor făcea totul. Era ca şi cum n-ar fi încetat niciodată să deseneze.

Studie schiţa după ce termină, mulţumită de rezultat. Se întrebă ce să mai facă şi, în cele din urmă, se hotărî. De vreme ce nu avea un model, îl vizualiză în minte înainte să înceapă. Şi deşi îi fu mai greu decât cu strada, totul veni de la sine şi începu să capete o formă.

Minutele treceau cu repeziciune. Lucra constant, dar se uita la ceas des ca să nu întârzie şi termină cu puţin înainte de prânz.

Trecuseră aproape două ore, dar rezultatul o surprinse. Îţi lăsa impresia că, de fapt, luase mult mai mult timp. După ce-l făcuse sul, îl puse în geantă şi adună restul lucrurilor. În drum spre uşă, se privi în oglindă, simţindu-se ciudat de relaxată, neştiind exact de ce.

Coborî din nou scările şi ieşi pe uşă. Înainte să iasă, auzi o voce în urma ei:

— Domnişoară?

Se întoarse, ştiind că ei îi fusese adresată chemarea. Directorul. Acelaşi bărbat de ieri, având întipărită pe faţă o expresie curioasa.

— Da?

— Aţi fost căutată ieri.

Ea fu şocată.

— Da?

— Da. Toate telefoanele au fost date de către un anume domn Hammond.

„Dumnezeule!“

— M-a căutat Lon?

— Da, doamnă, de patru ori. Am vorbit cu el când m-a sunat a doua oară. Era cam îngrijorat. Spunea că este logodnicul dumneavoastră.

Schiţa un zâmbet, încercând să-şi ascundă gândurile. De patru ori? Patru? Ce-ar putea să însemne asta? Dacă se întâmplase ceva acasă?

— A spus ceva? Era ceva urgent?

Clătină repede din cap.

— N-a spus, domnişoară, chiar n-a spus nimic. De fapt, părea foarte îngrijorat!

„Bun, se gândi ea. Asta-i bine.“ Apoi, dintr-o dată, simţi un junghi în inimă. Atunci de ce atâta grabă? De ce dăduse atâtea telefoane? Îi spusese ea ceva ieri? De ce să fie atât de insistent? Nu-i stătea deloc în fire.

Se poate să fi aflat? Nu, era imposibil. Doar dacă nu a văzut-o cineva ieri şi l-a sunat. Dar ar fi trebuit s-o urmărească până acasă la Noah. Nimeni n-ar fi făcut asta.

Trebuia să-l sune acum, nu trebuia să amâne sub nicio formă. Dar ciudat, nu voia să-l sune. Acesta era timpul ei şi voia să şi-l petreacă aşa cum credea ea de cuviinţă. Nu plănuise să îl sune decât ceva mai târziu şi nu ştia de ce, dar simţea că, dacă ar fi vorbit acum cu el, şi-ar fi stricat toată ziua. Şi pe urmă, ce putea să-i spună? Că a mâncat târziu şi că pe urmă s-a plimbat? Poate. Sau că a fost la un film? Sau…

— Domnişoară?

E aproape douăsprezece. Unde să fie? Probabil că la birou… Nu. La tribunal, îşi dădu ea seama şi se simţi dintr-o dată uşurată. Nu putea vorbi cu el, chiar dacă ar fi vrut. Era surprinsă de propriile sentimente. Nu trebuia să simtă aşa ceva, ştia asta şi totuşi n-o deranja. Se uită la ceas, începând să joace puţin teatru.

— S-a făcut ora douăsprezece?

Directorul dădu din cap, după ce se uită şi el la ceas.

— Da, e chiar fără un sfert.

— Din păcate, începu ea, acum e la tribunal şi nu pot să dau de el. Dacă mai sună, puteţi să-i spuneţi că fac cumpărături şi că o să-ncerc să-l sun eu mai târziu?

— Bineînţeles, îi răspunse acesta.

Totuşi, ea putu să citească în ochii lui întrebarea: „Dar pe unde aţi umblat aseară?“ El

ştia exact când venise. Prea târziu pentru o femeie singură aflată într-un orăşel, era sigură de asta.

— Mulţumesc, îi spuse ea zâmbind, v-aş fi foarte recunoscătoare.

După două minute era în maşină şi se îndrepta către Noah, imaginându-şi cum va decurge ziua, destul de liniştită în legătură cu acele telefoane. Ieri ar fi tulburat-o şi se întrebă oare ce putea să însemne asta?

În timp ce traversa podul, la mai puţin de patru minute după ce părăsise hotelul, Lon sună de la tribunal.

APE ÎNVOLBURATE

Noah stătea în balansoarul său şi-şi bea ceaiul îndulcit, atent, aşteptând să audă maşina şi, în cele din urmă, o auzi undeva, pe şosea. Merse în faţa casei şi o văzu oprindu-se şi parcând lângă stejar. În acelaşi loc ca şi ieri. Clem lătră în semn de salut lângă uşa maşinii, agitându-şi coada, iar el o văzu pe Allie făcându-i cu mâna din maşină.

Coborî, o mângâie pe Clem pe cap în timp ce aceasta scâncea, apoi se întoarse şi-i zâmbi lui Noah pe când venea spre ea. Părea mai relaxată decât în ziua precedenta, mai încrezătoare şi din nou el simţi o uşoară strângere de inimă când o văzu. Totuşi, era cumva schimbată faţă de ieri. Acum îl încercau sentimente noi, nu numai amintiri. Dacă se schimbase ceva, atunci atracţia lui pentru ea devenise mai puternică peste noapte, era mai intensă şi asta îl făcea să se simtă puţin cam nervos în prezenţa ei.

Allie îl întâmpină la jumătatea drumului, ţinând în mână o poşetă. Îl surprinse când îl sărută uşor pe obraz şi, după ce se dădu înapoi, îl mângâie pe braţ.

— Salut, îi spuse ea, cu o strălucire în ochi, unde e surpriza?

El se relaxă puţin, mulţumindu-i lui Dumnezeu pentru asta.

— Nu-mi spui nici „Bună ziua“, nici „Cum ai dormit?“

Ea zâmbi. Răbdarea nu fusese niciodată punctul ei forte.

— Bine. Bună ziua. Cum ai dormit? Şi unde e surpriza?

El râse încetişor, apoi se opri.

— Allie, am o veste proastă.

— Ce e?

— Voiam să te duc într-un loc, dar cu norii ăştia care vin, nu sunt sigur dacă ar trebui să mergem.

— De ce?

— Din cauza furtunii. O să fim undeva, afară, şi s-ar putea să ne ude leoarcă. Şi pe lângă asta, s-ar putea să fie şi fulgere.

— Încă nu plouă. Cât de departe este?

— În susul golfului, cam la vreun kilometru jumătate.

— Şi eu n-am fost niciodată acolo?

— Nu pe un asemenea timp.

Ea se gândi o clipă, în timp ce privea în jur. Când vorbi, vocea îi era hotărâtă.

— Atunci o să mergem! Nu-mi pasă dacă plouă.

— Eşti sigură?

— Absolut.

El se mai uită o dată la nori, observând că se apropiau.

— Atunci ar fi mai bine să plecăm chiar acum, spuse el. Pot să-ţi duc asta în casă?

Ea dădu din cap şi îi întinse poşeta, iar el alergă spre casă, intră şi o aşează pe un scaun în camera de zi. Apoi luă nişte pâine şi o puse într-o geantă pe care o luă cu el când ieşi din casă.

Se îndreptară spre canoe, cu Allie lângă el, ceva mai aproape decât ieri.

— Şi, de fapt, ce-i cu locul ăsta?

— O să vezi.

— Nu-mi dai nici măcar un indiciu?

— Ei bine, spuse el, îţi aduci aminte când am plecat cu canoea şi am urmărit acel răsărit de soare?

— Chiar în dimineaţa asta m-am gândit la el! Mi-aduc aminte că-mi venea să plâng.

— Ceea ce-ai văzut atunci o să ţi se pară un nimic pe lângă ceea ce o să vezi astăzi.

— Cred că ar trebui să mă simt cu totul deosebit.

El făcu vreo câţiva paşi înainte să-i răspundă:

— Tu eşti deosebită, spuse el în cele din urmă şi felul în care o spuse o făcu să se întrebe dacă mai voia să adauge şi altceva.

Dar el nu îi mai spuse nimic şi Allie zâmbi, înainte să privească în altă parte. Simţi vântul atingându-i faţa şi observă că se mai înteţise puţin.

Ajunseră la debarcader după o clipă. După ce înghesui geanta în canoe, Noah verifică rapid să vadă dacă n-a uitat nimic, apoi lansă canoea la apă.

— Pot să te ajut?

— Nu, tu doar urcă-te!

După ce se urcă, el împinse ambarcaţia şi mai departe de mal, aproape de debarcader. Apoi păşi cu grijă de pe debarcader în canoe, atent ca nu cumva s-o dezechilibreze. Allie fu impresionată de îndemânarea sa, ştiind că tot ceea ce făcuse el atât de repede şi de uşor era cu mult mai greu decât părea.

Allie stătea în partea din faţă, întoarsă spre el. Când începu să vâslească, el îi spuse că astfel aşezată va rata frumuseţea peisajului, dar ea clătină din cap, spunând că stătea perfect acolo.

Şi era adevărat.

Dacă întorcea capul, putea să vadă tot ce-şi dorea, dar mai mult decât peisajul voia să-l

privească pe Noah. Ea nu venise să vadă golful, ci pe el. Cămaşa lui era descheiată la câţiva nasturi şi ea îi vedea muşchii pieptului încordându-se la fiecare mişcare. Mânecile îi erau suflecate şi muşchii braţelor se umflau uşor. Avea muşchii aceştia bine dezvoltaţi pentru că vâslea în fiecare dimineaţă.

„E ceva deosebit“, se gândi ea. Are în el ceva de artist când face asta. Ceva natural, de parcă atunci când se afla pe apă ceva îi scăpa de sub control, ceva ce avea legătură cu fiinţa lui i se transmitea parcă dintr-o apă necunoscută. Când îl privea, îşi închipuia ce trebuie să fi gândit primii exploratori când descoperiseră această regiune.

Nu îi venea în minte nimeni care să-i semene câtuşi de puţin. Era o fire complexă, aproape contradictorie în atâtea privinţe şi totuşi atât de simplă, o combinaţie ciudat de erotică. În exterior, era un băiat simplu de la ţară, venit acasă după război, şi probabil că şi el se vedea la fel. Poate că poezia îl făcea mai deosebit sau poate că valorile pe care i le transmisese tatăl său începeau să se dezvolte. Oricum, el părea să se bucure de viaţă mai mult decât o făceau alţii şi acest lucru o atrăsese chiar de la început.

— La ce te gândeşti?

Se simţi puţin tulburată când vocea lui Noah o trezise la realitate. Îşi dădu seama că tăcuse de când plecaseră şi-i mulţumi în gând pentru că-i oferise aceste clipe de răgaz. Întotdeauna fusese la fel de atent.

— La lucruri plăcute, răspunse ea liniştită şi înţelese din ochii lui că ştia că se gândeşte la el.

Îi plăcea faptul că ştia acest lucru şi spera ca şi el să se fi gândit la ea.

Înţelese atunci că o atrăgea ceva, aşa cum o atrăsese cu mulţi ani în urmă. Se simţea astfel când îl privea, când îi vedea corpul mişcându-se. Când ochii li se întâlniră pentru o clipă, simţi o

fierbinţeală în gât şi pe sâni, roşi şi atunci îşi întoarse capul înainte ca el să-şi dea seama.

— Mai e mult? întrebă ea.

— Aproape un kilometru. Nu mai mult!

Tăcere. Apoi ea spuse:

— E frumos aici. Atât de curat! Atâta linişte! E ca şi cum te-ai întoarce în timp.

— Cred că, într-un fel, aşa e. Râul curge din pădure. Nu e nici măcar o fermă între izvorul lui şi locul unde suntem noi, şi apa e curată ca lacrima. Probabil, aşa a fost dintotdeauna.

Ea se aplecă spre el.

— Spune-mi, Noah, ce-ţi mai aminteşti din vara pe care am petrecut-o împreună?

— Îmi amintesc tot.

— Dar ceva anume?

— Nu, spuse el.

— Nu-ţi aminteşti?

El răspunse, după o clipă, liniştit şi serios.

— Nu, nu e asta. Nu e ceea ce gândeşti tu. Am vorbit serios când am spus că „îmi amintesc tot“. Îmi amintesc fiecare moment pe care l-am petrecut împreună şi în fiecare dintre ele găsesc ceva minunat. Nu pot să aleg unul singur care să fi însemnat mai mult decât celelalte. Întreaga vară a fost sublimă, o vară pe care oricine şi-ar fi dorit s-o aibă. Cum aş putea alege un moment în defavoarea altuia? Poeţii descriu adesea dragostea ca pe o emoţie pe care n-o putem controla, care copleşeşte raţiunea şi bunul-simţ. Aşa a fost şi pentru mine. Nu mi-am propus să mă îndrăgostesc de tine şi mă îndoiesc că tu ai făcut asta. Dar în clipa în care ne-am întâlnit, a fost clar că niciunul din noi nu putea să controleze ceea ce se întâmpla. Ne-am îndrăgostit în ciuda tuturor deosebirilor şi în acel moment s-a născut ceva unic şi sublim. Pentru mine, o asemenea dragoste nu există decât o singură dată în viaţă şi, de aceea, fiecare clipă pe care am petrecut-o împreuna mi-a rămas vie în

memorie. N-o să uit niciodată nimic legat de acele clipe.

Allie îl privi. Nimeni nu-i mai spusese niciodată aşa ceva. Niciodată. Nu ştia ce să-i răspundă şi atunci rămase tăcută, cu faţa îmbujorată.

— Îmi pare rău dacă te-am făcut să te simţi prost, Allie. N-am vrut. Dar vara aceea a rămas în sufletul meu şi aşa va rămâne pentru totdeauna. Ştiu că între noi nu mai poate fi vorba de aşa ceva, dar asta nu schimbă cu nimic ceea ce am simţit pentru tine atunci.

Ea vorbi liniştită, însufleţită de o căldură care venea din interior:

— Nu m-ai făcut să mă simt prost, Noah… Numai că nimeni nu mi-a mai mărturisit asemenea lucruri. Ceea ce mi-ai spus e frumos. Trebuie să fii poet ca să te exprimi aşa cum faci tu şi, cum am mai spus, eşti singurul poet pe care l-am cunoscut.

Se lăsă o linişte deplină. O egretă ţipă în depărtare. Un peşte făcu un salt înspre mal. Mişca vâsla ritmic, formând unde care balansau barca uşor. Vântul încetase să mai bată şi norii se întunecau pe măsură ce canoea se îndrepta spre o destinaţie necunoscută.

Allie observa tot, fiecare sunet, fiecare gând. Simţurile ei se treziră la viaţă, revigorând-o, şi gândul îi zbură la ultimele săptămâni. Se gândi la cât de tulburată era din cauza venirii ei aici. Şocul pe care-l resimţise atunci când citise articolul, nopţile nedormite, nerăbdarea din cursul zilei. Chiar şi ieri, îi fusese frică şi voise să plece. Acea încordare dispăruse încetul cu încetul şi fusese înlocuită de altceva; se simţea bucuroasă, în timp ce plutea în tăcere în canoea roşie.

Se simţea ciudat de mulţumită că venise, fericită că Noah devenise genul de bărbat exact aşa cum sperase ea, fericită că va trăi mereu cu acest gând. În ultimii ani, văzuse mult prea mulţi bărbaţi distruşi de război sau de timp, sau de bani. Era

nevoie de multă putere ca să-ţi stăpâneşti pasiunea interioară şi Noah reuşise acest lucru.

Aceasta era o lume a oamenilor care munceau, nu a poeţilor, şi celorlalţi li se părea greu să-l înţeleagă pe Noah. America era în plin avânt acum, toate ziarele spuneau asta şi oamenii se grăbeau să meargă înainte, să scape de ororile războiului. Ea le înţelegea motivele, dar ei se grăbeau asemenea lui Lon, muncind până târziu ca să obţină profituri, neglijând lucrurile care făceau lumea mai frumoasă.

Ştia ea pe cineva în Raleigh care îşi făcea timp ca să-şi repare casa? Sau care citea Whitman sau Eliot şi care-şi crea în minte imagini, plăsmuiri ale spiritului? Sau care privea răsăritul dintr-o canoe? Acestea nu erau lucruri care făceau societatea să prospere, dar ea simţea că nu trebuiau considerate ca lipsite de importanţă. Ele te făceau să crezi că merită să trăieşti.

La fel gândea ea şi despre artă, deşi îşi dăduse seama de acest lucru numai când venise aici. Sau îşi amintise. Pe vremuri, ştiuse asta şi din nou se certă pentru că uitase un lucru atât de important, precum crearea frumuseţii. Destinul ei era să picteze, acum era sigură. Sentimentele ei din această dimineaţă i-o confirmaseră şi ştiu că, orice s-ar întâmpla, o să mai încerce o dată. O încercare cinstită, indiferent de ceea ce ar fi crezut ceilalţi.

Oare Lon o s-o încurajeze? Îşi aminti că-i arătase unul dintre tablourile ei cu vreo câteva luni în urmă, după ce ieşiseră de câteva ori împreună. Era o pictură abstractă şi voia să simbolizeze gândul. Într-un fel, semăna cu tabloul de deasupra şemineului lui Noah, cel pe care Noah îl înţelesese atât de bine, deşi era poate o abordare mai puţin pasională. Lon îl privise, aproape că-l studiase şi apoi o întrebase ce ar trebui să reprezinte. Nu se mai deranjase să-i răspundă.

Îşi scutură capul, ştiind că nu era foarte cinstită. Îl iubea pe Lon şi-l iubise întotdeauna, dar

din alte motive. Deşi nu era ca Noah, Lon era un om bun, genul de bărbat cu care ştiuse dinainte că se va mărita. Cu Lon n-ar fi avut nicio surpriză şi se simţea bine ştiind ce va aduce viitorul. O să fie un soţ bun, iar ea o soţie la fel de bună. O să aibă căminul lângă prieteni şi lângă familie, o să aibă copii şi un loc respectabil în societate, întotdeauna îşi închipuise că va avea o astfel de viaţă, viaţa pe care şi-o dorea. Şi deşi relaţia lor nu putea fi descrisă ca una pasională, ea se convinsese cu mult timp în urmă că într-o relaţie nu era nevoie să fii împlinit, chiar dacă era vorba despre persoana cu care intenţionezi să te căsătoreşti. Pasiunea se va stinge în timp şi îi vor lua locul prietenia şi înţelegerea. Ea şi Lon aveau aceste lucruri şi ea se gândise că nu mai era nevoie şi de altceva.

Dar acum, când îl privea pe Noah cum vâsleşte, începuse să-şi pună întrebări. El era pasional în tot ceea ce făcea, în tot ceea ce era şi se surprinse gândindu-se la el într-un fel nepotrivit pentru o femeie logodită. Încercă să nu-l fixeze prea des şi îşi feri privirea, dar îi era greu din cauza modului în care el se mişca.

— Am ajuns, îi spuse Noah, în timp ce ducea canoea către nişte copaci de pe mal.

Allie privi în jur, fără să vadă nimic.

— Unde e?

— Aici, spuse el din nou, îndreptându-se către un copac bătrân care se prăbuşise şi acoperea priveliştea unei poieniţe aproape ascunsă privirii. Îndreptă canoea pe lângă copac şi amândoi trebuiră să-şi coboare capetele ca să nu se lovească.

— Închide ochii, îi şopti el şi Allie îl ascultă, acoperindu-şi faţa cu mâinile.

Auzi susurul apei şi simţi mişcarea canoei în timp ce mergea înainte, îndepărtându-se de cursul apei.

— Gata, spuse el în cele din urmă şi se opri din vâslit. Acum poţi să îi deschizi!

LEBEDE ŞI FURTUNI

Stăteau în mijlocul unui mic lac format pe Brices Creek. Nu era mare, avea vreo douăzeci de metri lungime şi ea fu surprinsă că nu-l văzuse cu numai câteva clipe în urmă.

Era mirific. Erau înconjuraţi de lebede de tundră şi de gâşte sălbatice. Erau cu miile. Păsările stăteau una lângă alta şi, în unele locuri, nici nu se mai vedea apa. De la depărtare, stolurile de lebede semănau cu nişte aisberguri.

— O, Noah, şopti ea în cele din urmă, e superb!

Rămaseră tăcuţi mult timp, urmărind păsările. Noah îi arătă nişte puişori de-abia ieşiţi din găoace, care se ţineau după un stol de gâşte de lângă mal, chinuindu-se să rămână aproape de ele.

În timp ce Noah înainta cu canoea pe apă, în jurul lor se auzeau ţipete şi ciripituri. Păsările păreau să nu îi observe. Singurele deranjate erau acele păsări care trebuiau să se ferească din calea canoei. Allie se întinse să atingă vreo câteva păsări rămase în apropiere şi simţi penele gâdilându-i degetele.

Noah luă rucsacul cu pâine pe care îl adusese şi i-l dădu lui Allie. Ea împrăştie pâinea, fiind atentă mai ales cu puişorii, râzând şi zâmbind atunci când aceştia înotau învârtindu-se pe loc în goana după mâncare.

Rămaseră acolo până când, în depărtare, se auzi bubuitura tunetului, înfundată, dar puternică, şi amândoi ştiură că era timpul să plece.

Noah reveni pe cursul principal, vâslind cu şi mai multă putere decât mai devreme. Ea era încă uimită de ceea ce văzuse.

— Noah, ce fac ele aici?

— Nu ştiu. Ştiu că lebedele din nord migrează pe lacul Matamuskeet în fiecare iarnă, dar cred că de data asta au venit aici. Nu ştiu de ce.

Poate că din cauza vreunei ninsori timpurii. Sau poate că s-au rătăcit. Oricum, cunosc ele drumul înapoi.

— N-o să râmână aici?

— Mă îndoiesc. Sunt ghidate de instinct şi ăsta nu e locul lor. Unele gâşte s-ar putea să rămână aici peste iarnă, dar lebedele se vor întoarce la Matamuskeet.

Noah vâsli cu putere, în timp ce norii negri îşi făceau simţită prezenţa chiar deasupra lor. În curând, începu să plouă, câteva picături la început, apoi din ce în ce mai tare. Fulgere… tăcere… apoi, tunete. Ceva mai puternice de data aceasta. Cam la vreo zece kilometri depărtare. Ploua din ce în ce mai tare şi Noah vâslea şi mai puternic, iar muşchii i se încordau la fiecare mişcare.

Picături şi mai dese.

Căderau…

Căderau bătute de vânt…

Căderau des şi cu putere… Noah vâslea… întrecându-se cu cerul… şi totuşi udându-se… blestemând… pierzând lupta cu Mama Natură.

Ploua de-a binelea şi Allie privea cum cade în rafale oblice, încercând să sfideze gravitatea, în timp ce picăturile erau purtate de vântul din vest care şuiera pe deasupra copacilor. Cerul se întunecă şi mai tare şi stropi mari şi grei căderau din nori. Stropi ca de uragan.

Lui Allie îi plăcea ploaia şi, pentru o clipa, îşi lăsă capul pe spate ca să simtă picăturile pe faţă. Ştia că rochia va fi în câteva minute îmbibată cu apă, dar nu-i păsa. Se întrebă însă dacă el o să observe, apoi se gândi că probabil o făcuse deja.

Îşi trecu mâinile prin pâr, simţindu-l ud. Chiar şi prin ploaie, putea să-i audă respiraţia accelerată şi gâfâitul lui o excită într-un fel cum nu mai simţise de ani de zile.

Un nor se scutură chiar deasupra lor şi ploaia se porni şi mai tare. Mai tare decât văzuse ea vreodată. Allie privi în sus şi râse, renunţând la

orice încercare de a nu se lăsa udată şi făcându-l pe Noah să se simtă şi mai bine. Nu ştia ce să creadă. Chiar dacă se hotărâse să vină, se îndoia de faptul că s-ar fi aşteptat să fie întâmpinată de o asemenea furtună.

Ajunseră la debarcader în câteva minute şi Noah apropie canoea de punte, pentru ca Allie să poată păşi. O ajută să se ridice, apoi sări şi el şi trase canoea la mal destul de aproape ca să nu fie luată de curentul apei. O legă de debarcader, pentru orice eventualitate, ştiind că nu mai contau câteva minute în plus petrecute în ploaie.

În timp ce lega canoea, o privi pe Allie şi rămase cu respiraţia întretăiată. Era incredibil de frumoasă stând acolo şi aşteptându-l, privindu-l, simţindu-se în largul ei sub perdeaua de picături. Nu încercă să se adăpostească şi el îi observă forma sânilor prin ţesătura rochiei care i se lipise de corp. Nu era o ploaie rece, dar el îi văzu sfârcurile tari şi ieşite în evidenţă, ca nişte pietricele. Simţi că începea să se excite şi se întoarse repede, jenat şi mustrându-se, bucuros că ploaia acoperea toate acele sunete. Când termină şi se ridică, Allie îl apucă de mână, fapt care-l luă prin surprindere. În ciuda ploii, nu se grăbiră spre casă şi Noah îşi imagină cum ar fi să-şi petreacă noaptea cu ea.

Şi Allie se gândea la el. Îi simţi căldura mâinilor şi se întrebă cum ar fi ca ele să-i atingă corpul, întregul corp, mângâindu-i pielea încet. Numai gândul şi o făcu să tragă aer în piept, îşi simţi sfârcurile întărindu-se, iar între picioare simţi o căldură neobişnuită.

Atunci îşi dădu seama că, într-adevăr, ceva se schimbase de când venise aici. Şi deşi nu putea să indice momentul exact, ieri după cină sau astăzi în canoe, sau când priviseră lebedele, sau poate chiar acum când mergeau ţinându-se de mână, îşi dădu seama că se îndrăgostise din nou de Noah Taylor

Calhoun şi niciodată, poate că niciodată nu încetase să-l iubească.

Când ajunseră la uşă, între ei nu mai exista nicio urmă de jenă şi intrară amândoi, oprindu-se în hol cu hainele din care picura apă.

— Ţi-ai adus haine de schimb?

Ea clătină din cap, încă simţind acel val de emoţii, întrebându-se dacă pe faţa ei se citea ceva.

— Cred că am să găsesc ceva pe-aici ca să poţi să te schimbi. S-ar putea să-ţi fie cam mari, dar ţin de cald.

— Nu contează, spuse ea.

— Mă întorc imediat.

Noah se descălţă de ghete şi apoi alergă pe scări, coborând după numai un minut. Aducea într-o mână o pereche de pantaloni de bumbac şi o bluză cu mânecă lungă, iar pe celălalt braţ o pereche de blugi şi o cămaşă albastră.

— Uite, spuse el, întinzându-i pantalonii de bumbac şi bluza. Poţi să te schimbi în dormitorul de la etaj. Sunt prosoape în baie, dacă vrei să faci un duş.

Îi mulţumi zâmbindu-i şi urcă scările, simţind cum o urmăreşte cu privirea. Intră în dormitor şi închise uşa, apoi puse pantalonii şi bluza pe pat şi se dezbrăcă de hainele ude. Se duse aşa la şifonier şi găsi un umeraş pe care-şi puse rochia şi lenjeria de corp; apoi îl duse în baie ca să nu picure pe podeaua de lemn. Simţi o emoţie ascunsă când se gândi că umbla dezbrăcată prin camera în care dormea el.

Nu vru să facă duş după ce fusese în ploaie. Îi plăcea senzaţia care o simţea pe piele; îi amintea de cum obişnuiau să trăiască oamenii înainte. Natural. Ca şi Noah. Se îmbrăcă în hainele lui, înainte să se privească în oglindă. Pantalonii îi erau mari, dar rezolvă acest lucru îndesându-şi bluza în ei, apoi le întoarse manşetele ca să nu îi târâie pe jos. Gulerul cămăşii era puţin rupt şi

aproape că-i cădea de pe umăr, dar ei îi plăcea cum îi venea. Îşi suflecă mânecile aproape până la coate, căută într-un sertar, găsi o pereche de şosete şi apoi se duse în baie să caute o perie.

Îşi pieptănă părul ud numai cât să şi-l descurce, lăsându-l să cadă în voie pe umeri. Se privi în oglindă şi-şi dori să fi avut o clamă sau câteva agrafe.

Şi nişte farduri. Dar ce putea face? Mai avea puţin fard la ochi şi se aranjă pe cât putu cu un şerveţel.

Când termină, se mai uită o dată în oglindă şi se simţi frumoasă, în ciuda tuturor neajunsurilor, şi coborî în camera de zi.

Noah era acolo, stând pe vine în faţa focului şi făcând tot posibilul să-l aţâţe. Nu o văzu când intră şi ea putu să-l privească în voie, în timp ce era ocupat. Se schimbase şi el şi arăta bine: avea umerii laţi, părul ud îi venea puţin peste guler, iar blugii îi stăteau strânşi.

Scurmă în foc, mişcând buştenii, şi mai adăugă puţin combustibil. Allie se sprijini de tocul uşii, cu picioarele încrucişate şi îl sorbea din priviri. După câteva minute, izbucniră şi flăcările puternice. El se întoarse într-o parte ca să aranjeze buştenii şi o zări cu coada ochiului. Se întoarse imediat spre ea.

Chiar şi purtând hainele lui, tot frumoasă rămânea. Apoi se întoarse, reîncepând să aşeze buştenii.

— Nu te-am auzit când ai venit, spuse el, încercând să ia un ton normal.

— Ştiu. Nici nu aveai cum.

Ştia la ce se gândea şi i se păru amuzant să vadă cât de tânăr părea.

— De când stai aici?

— De câteva minute.

Noah îşi şterse mâinile de pantaloni şi apoi arătă spre bucătărie:

— Pot să te servesc cu nişte ceai? Am pus apa la fiert când ai urcat tu în dormitor.

Puţină conversaţie, orice, numai să-şi păstreze mintea limpede. Dar, fir-ar să fie, cum îl privea…

Se gândi o clipă şi îl văzu cum se uita la ea, în timp ce simţurile i-o luau razna.

— N-ai ceva mai tare sau e prea devreme ca să bem ceva?

El zâmbi.

— Am nişte coniac în cămară. Ţi-ar plăcea?

— Minunat.

Se îndreptă către bucătărie şi Allie îl urmări cum dispare, în timp ce-şi trecea mâna prin păr.

Tunetul bubui cu putere şi afară se porni o ploaie şi mai puternică. Allie auzi vuietul pe acoperiş şi trosnetul lemnelor în mijlocul flăcărilor jucăuşe care luminau camera. Se întoarse către fereastră şi, doar pentru o secundă, văzu pe cer o săgeată luminoasă. Câteva clipe mai târziu, se auzi o altă bubuitură. Mult mai aproape de data asta.

Luă o pătură de pe canapea şi se duse pe covoraşul din faţa focului. Se aşeză turceşte şi se înveli cu pătura, până când simţi că stătea confortabil şi începu să privească dansul flăcărilor. Noah se întoarse, o văzu şi veni să se aşeze lângă ea. Puse pe jos cele două pahare şi turnă în fiecare puţin coniac. Afară, cerul se întuneca din ce în ce mai tare.

Din nou se auzi un tunet. Asurzitor. Furtuna era acum în toi şi vântul biciuia picăturile de ploaie răspândindu-le în cercuri.

— Afară e o adevărată furtună, spuse Noah, în timp ce privea cum se izbesc picăturile de ploaie de ferestre.

El şi Allie stăteau acum aproape unul de celălalt, fără să se atingă totuşi, şi Noah îi urmări pieptul ridicându-se uşor la fiecare respiraţie, imaginându-şi încă o dată cum ar fi să îi atingă trupul, apoi îşi alungă această imagine din minte.

— Îmi place, spuse ea, sorbind din pahar. Întotdeauna mi-au plăcut furtunile. Chiar şi atunci când eram mică.

— De ce?

Trebuia să spună orice, numai să-şi păstreze echilibrul.

— Nu ştiu. Întotdeauna mi s-au părut romantice.

Tăcu preţ de câteva clipe şi Noah privi flăcările care se reflectau în ochii ei de culoarea smaraldului. Apoi ea spuse:

— Îţi aminteşti cum am stat împreună şi am privit furtuna cu vreo câteva nopţi înainte să plec?

— Bineînţeles.

— Mi-am amintit acele momente mereu, după ce am ajuns acasă. Întotdeauna m-am gândit cum arătai în acea noapte. Aşa mi-ai rămas întipărit în memorie pentru totdeauna.

— M-am schimbat mult?

Ea mai sorbi puţin coniac şi simţi cum se încălzeşte. Îi atinse mâna când îi răspunse:

— Nu chiar. Cel puţin, nu din câte îmi amintesc eu. Bineînţeles că au trecut nişte ani, ai mai multă experienţă, dar încă mai ai aceeaşi sclipire în ochi. Încă mai citeşti poezii şi iubeşti apa. Şi păstrezi aceeaşi blândeţe pe care nici măcar războiul n-a putut să ţi-o ia.

El se gândi la ce-i spusese şi simţi degetele ei plimbându-i-se pe mână, iar cu arătătorul trasa cerculeţe.

— Allie, mai devreme m-ai întrebat ce-mi amintesc eu din acea vară. Tu ce-ţi aminteşti?

Trecu ceva vreme până să răspundă. Vocea ei părea să vină de undeva, de departe.

— Mi-amintesc cum făceam dragoste. E ceea ce-mi amintesc cel mai bine. Ai fost primul bărbat din viaţa mea şi a fost chiar mai minunat decât mi-aş fi putut imagina eu vreodată.

Noah bău şi el puţin coniac, rememorând, trezind din nou vechi amintiri şi apoi deodată

scutură din cap. Era mult prea greu de suportat. Ea continuă:

— Mi-aduc aminte că înainte mi-a fost atât de teamă, încât tremuram, dar în acelaşi timp eram atât de excitată. Mă bucur atât de mult că tu ai fost primul şi că ne-am împărtăşit dragostea.

— Şi eu mă bucur.

— Şi ţie ţi-a fost la fel de teamă?

Noah dădu din cap fără să vorbească şi ea zâmbi, apreciindu-i sinceritatea.

— Aşa mă gândeam şi eu. Întotdeauna ai fost timid. Mai ales la început. Mi-aduc aminte că m-ai întrebat dacă am un prieten şi, când ţi-am spus că am, abia dacă mi-ai mai vorbit.

— Nu voiam să mă bag între voi.

— Până la urmă, tot te-ai băgat, în ciuda inocenţei tale declarate, spuse ea zâmbind. Şi mă bucur că ai făcut asta.

— Până la urmă, când i-ai spus despre noi?

— După ce-am ajuns acasă.

— Ţi-a fost greu?

— Deloc. Te iubeam.

Îl strânse de mână, apoi îi dădu drumul şi veni mai aproape de el. Îşi trecu mâna pe sub braţul lui şi-şi odihni capul pe umărul lui. El simţi parfumul fin al ploii pe pielea caldă.

— Îţi aminteşti când m-ai condus acasă după festival? Te-am întrebat dacă ai vrea să ne mai întâlnim. Ai dat doar din cap şi n-ai scos un cuvânt. N-ai fost prea convingător.

— Nu mai întâlnisem pe nimeni ca tine. Nu ştiam, nu ştiam ce să zic.

— Ştiu. Niciodată n-ai putut să te ascunzi. Întotdeauna te-au trădat ochii. Aveai cei mai frumoşi ochi pe care i-am văzut vreodată.

Tăcu, îşi înălţă capul de pe umăr şi-l privi în ochi. Când vorbi, vocea îi devenise o şoaptă.

— Cred că în vara aceea te-am iubit mai mult decât am iubit pe oricine altcineva.

Un fulger spintecă din nou cerul. În momentele de tăcere de dinainte de tunet privirile li se întâlniră din nou şi încercară să dea uitării cei paisprezece ani, amândoi simţind că se schimbase ceva faţă de ziua precedentă. Când tunetul se făcu în sfârşit auzit, Noah oftă şi-şi întoarse privirile de la ea către fereastră.

— Îmi doresc să fi putut să citeşti scrisorile pe care ţi le-am scris, spuse el.

Ea tăcu mult timp.

— N-a depins numai de tine, Noah! Nu ţi-am spus, dar, după ce am ajuns acasă, ţi-am scris o mulţime de scrisori. Numai că nu ţi le-am trimis niciodată.

— De ce? întrebă Noah, surprins.

— Cred că m-am temut prea tare.

— De ce?

— M-am temut că poate dragostea noastră nu era atât de reală, pe cât am crezut eu că este. Că poate m-ai uitat.

— Niciodată! Nu mi-a trecut prin minte nicicând aşa ceva.

— Acum ştiu asta. Pot să-mi dau seama numai când mă uit la tine. Dar atunci lucrurile stăteau altfel. Erau aşa de multe probleme pe care nu le înţelegeam, pe care mintea unei fete nu le putea stăpâni!

— Ce vrei să spui?

Ea făcu o pauză adunându-şi gândurile.

— Când n-am primit nicio scrisoare de la tine, n-am ştiut ce să mai cred. Mi-aduc aminte că i-am spus celei mai bune prietene ce s-a întâmplat în acea vară şi ea mi-a zis că tu ai obţinut ce-ai vrut şi că nu era de mirare că nu mi-ai scris. N-am crezut că erai aşa, niciodată n-am crezut asta, dar auzind-o şi gândindu-mă la tot ceea ce ne despărţea, m-am gândit că acea vară însemnase poate mai mult pentru mine decât însemnase pentru tine… Şi pe urmă, în timp ce-mi treceau

prin cap toate gândurile astea, am primit veşti de la Sarah. Mi-a scris că ai plecat din New Bern.

— Fin şi Sarah au ştiut întotdeauna unde eram.

Ea ridică mâna, încercând să-l oprească.

— Ştiu, dar nu i-am întrebat niciodată. Am presupus că ai plecat din New Bern ca să începi o viaţă nouă, fără mine. Altfel de ce nu mi-ai fi scris? Sau nu m-ai fi sunat? Sau n-ai fi venit să mă vezi? Noah îşi feri privirea fără să răspundă şi ea continuă: N-am ştiut şi cu timpul rana a început să se vindece şi mi-a fost mai uşor s-o las să treacă. Cel puţin, aşa am crezut. Dar în fiecare băiat pe care l-am întâlnit în anii următori, mi-am dat seama că te căutam pe tine şi, când sentimentele deveneau prea puternice, îţi mai scriam o scrisoare. Dar nu ţi le-am trimis de teamă să nu aflu ceva. Probabil că tu deja îţi vedeai de viaţa ta şi nu voiam să cred că ai putea iubi pe altcineva. Voiam să-mi amintesc de noi aşa cum fuseserăm în acea vară. Nu voiam să pierd acest sentiment.

Vorbise atât de dulce, atât de inocent, încât Noah vru s-o sărute când termină. Dar n-o făcu. Se luptă cu acel instinct şi-l alungă, ştiind că nu de asta avea ea nevoie. Şi totuşi, ea i se părea atât de minunată, când îl atingea…

— Ultima scrisoare ţi-am scris-o acum câţiva ani. După ce l-am cunoscut pe Lon, i-am scris tatălui tău ca să aflu unde eşti. Dar trecuse atâta timp de când nu te văzusem, încât nu mai credeam că eşti acolo. Şi cu războiul ăsta…

Vocea îi pieri şi amândoi tăcură, cufundaţi în gânduri. Fulgerul lumină din nou cerul, înainte ca Noah să rupă tăcerea.

— Îmi doresc s-o fi trimis oricum.

— De ce?

— Ca să am o veste de la tine. Să ştiu ce-ai mai făcut.

— S-ar fi putut să fi fost dezamăgit. Viaţa mea nu e prea interesantă. Şi, pe urmă, nu mai sunt

cea pe care ţi-o aminteşti tu.

— Te-ai schimbat, chiar în bine, faţa de cum te ştiam eu, Allie!

— Eşti drăguţ, Noah!

În acel moment el vru să tacă, ştiind că, dacă şi-ar fi păstrat cuvintele pentru el, ar fi rămas cumva stăpân pe situaţie, la fel de stăpân pe cât fusese timp de paisprezece ani. Dar acum sentimentul îl copleşise şi el renunţase, sperând că într-un fel sau altul asta îi va aduce în punctul de unde plecaseră cu mult timp în urmă.

— Nu spun toate astea doar pentru că sunt drăguţ. O spun pentru că te iubesc acum, aşa cum te-am iubit întotdeauna. Mai mult decât crezi tu.

Un buştean trosni trimiţând scântei în jurul şemineului şi amândoi priviră jarul care fumega, aproape stins. Trebuia pus un alt buştean în foc, dar niciunul nu se mişcă.

Allie mai sorbi puţin coniac şi începu să-i simtă efectul. Dar nu numai alcoolul o făcea să-l ţină pe Noah puţin mai strâns şi să-i simtă căldura trupului. Privind pe fereastră, văzu că norii erau aproape negri.

— Stai să mai pun nişte lemne pe foc, spuse Noah, care simţea nevoia să îşi limpezească puţin gândurile şi ea îi dădu drumul.

Se duse lângă şemineu, deschise grilajul şi mai puse câteva lemne. Aranjă lemnul ars cu vătraiul, asigurându-se că lemnele abia puse o să ia repede foc.

Flacăra începu din nou să crească şi Noah se întoarse lângă ea. Se cuibări din nou lângă el, lăsându-şi capul pe umărul lui, la fel ca şi înainte, fără să vorbească, mângâindu-i uşor pieptul cu mâna. Noah veni mai aproape şi-i şopti la ureche:

— Asta-mi aminteşte cum eram pe vremuri, când eram tineri.

Ea îi zâmbi, gândindu-se la acelaşi lucru, şi amândoi priviră focul şi fumul, ţinându-se în braţe.

— Noah, nu m-ai întrebat niciodată, dar vreau să ştii un lucru.

— Ce?

— Că n-a mai existat un alt bărbat, Noah! Nu numai că ai fost primul. Ai fost singurul bărbat din viaţa mea. Nu mă aştept ca şi tu să-mi spui acelaşi lucru, dar voiam să ştii.

Noah rămase tăcut, privind în altă direcţie. Ea privi focul şi simţi că-i este şi mai cald. Mâna ei alunecă pe muşchii ce se ghiceau pe sub cămaşă, simţindu-i tari şi neclintiţi, în timp ce corpurile li se lipeau unul de celălalt.

Îşi aminti de alt moment în care fuseseră îmbrăţişaţi ca acum şi se gândiseră că era pentru ultima oară. Stăteau pe un dig care fusese construit ca să oprească apele râului Neuse. Ea plângea pentru că socotea că nu se vor mai întâlni niciodată şi se întreba cum ar mai putea fi vreodată fericită. În loc să-i răspundă, el îi strecurase un bileţel în mână, bileţel pe care ea îl citise pe drum spre casă. Îl păstrase şi uneori îl citea pe tot sau doar câte un fragment. Pe unul îl citise pe puţin de o sută de ori şi chiar acum îi venea în minte, fără să ştie de ce. Suna cam aşa:

> *Despărţirea ne doare atât de tare pentru că sufletele noastre sunt îngemănate. Poate că aşa au fost întotdeauna şi vor mai fi. Poate că înainte de această viaţă am mai trăit o mie de vieţi împreună şi în fiecare dintre ele ne-am întâlnit. Şi poate că de fiecare dată am fost despărţiţi din aceleaşi motive. Asta înseamnă că acest rămas-bun este şi pentru cei zece mii de ani, dar el reprezintă în acelaşi timp un preludiu la ceea ce va urma.*
>
> *Când te privesc, îţi văd frumuseţea şi graţia, şi ştiu că ele au căpătat forţă cu fiecare viaţă pe care ai trăit-o. Şi ştiu*

că mi-am petrecut fiecare viaţă înainte de aceasta, căutând. Nu pe cineva ca tine, ci chiar pe tine, pentru că sufletele noastre trebuie să fie pentru vecie împreună. Şi pe urmă, pentru un motiv pe care nici unul din noi nu-l înţelege, am fost siliţi să ne luăm la revedere.

Mi-ar plăcea să-ţi pot spune că totul se va rezolva şi promit să fac tot ce-mi stă în puteri. Dar dacă n-o să ne mai întâlnim niciodată şi aceasta este într-adevăr o despărţire, ştiu că ne vom mai vedea din nou şi poate că destinul ce ne e scris se va schimba şi n-o să ne iubim numai în acea viaţă, ne vom iubi şi pentru vieţile care au trecut.

„Ar putea fi adevărat? se întrebă ea. Ar putea avea dreptate?“ Nu încetase niciodată să creadă în asta, întotdeauna voise să se ţină de promisiune, în cazul în care ea era adevărată. Gândul o ajutase în multe clipe grele. Dar faptul că era acum acolo părea să întărească teoria că le era scris să fie mereu despărţiţi. Doar dacă nu cumva li se schimbase destinul de când fuseseră ultima oară împreună.

Şi poate că se schimbase, dar ea nu voia să vadă. Se ghemui lângă el şi-i simţi braţul strâns în jurul trupului ei. Şi corpul începu să-i tremure cu aceeaşi nerăbdare pe care o simţise şi prima oară când fuseseră împreună.

I se părea atât de normal să se afle acolo. Totul părea perfect. Focul, băutura, furtuna – nici nu putea fi ceva mai firesc. Era ca o magie şi parcă toţi acei ani în care fuseseră despărţiţi nu mai contau.

Fulgerele spintecau cerul afară. Focul dansa printre lemnele care se albiseră de încinse ce erau, împrăştiind astfel căldura. Ploaia de octombrie curgea în şiroaie pe ferestre, acoperind orice alt sunet. Şi atunci dădură uitării tot ceea ce

reprezentase pentru ei o luptă continuă în ultimii paisprezece ani. Allie îşi înălţă capul de pe umărul lui, îl privi cu ochii înceţoşaţi şi Noah o sărută încet pe buze. Ea ridică mâna şi-i atinse obrazul, mângâindu-l tandru cu degetele. El se aplecă încet şi o sărută din nou la fel de atent şi de tandru, iar ea îi răspunse la sărutări, simţind cum anii ce-i despărţiseră se mistuiau în focul pasiunii.

Închise ochii şi lăsă buzele întredeschise în timp ce el îşi plimba degetele de-a lungul braţelor ei încetişor, gingaş. O sărută pe gât, pe obraji, pe pleoape şi ea îi simţi urma umedă a gurii acolo unde buzele o atinseseră. Îi luă mâna şi i-o duse către sâni şi aproape că suspină când el o atinse prin ţesătura subţire a bluzei.

Întreaga lume se transformase într-un vis când ea se trase puţin de lângă el, cu lumina focului reflectându-i-se pe faţă. Fără să scoată un cuvânt, începu să-i desfacă nasturii de la cămaşă. El o privi şi-i ascultă respiraţia în timp ce ea cobora din ce în ce mai jos. La fiecare nasture, el îi simţea degetele atingându-i pielea şi, când în cele din urmă termină, ea îi zâmbi. O simţi strecurându-şi mâinile înăuntru, atingându-l pe cât putea de delicat şi o lăsă să-i cerceteze corpul. Era înfierbântat şi ea îşi trecu mâna peste pieptul său umed, mângâindu-i părul. Aplecându-se, îl sărută încetişor pe gât în timp ce încerca să-i scoată cămaşa, blocându-i astfel mâinile la spate. Îşi ridică puţin capul, lăsându-l să o sărute în timp ce scăpa de mânecile cămăşii.

Şi apoi se întinse spre ea. Îi ridică bluza şi-şi plimbă degetele încet de-a lungul pântecelui, înainte să-i ridice braţele şi s-o dezbrace. Aproape că i se tăie respiraţia când el alunecă în jos şi o sărută între sâni, plimbându-şi limba uşor spre gât. O mângâie pe spate, pe braţe, pe umeri şi ea simţi trupurile lor încălzite cum se apropie şi se lipesc. O sărută pe gât şi apoi o muşcă încetişor când ea se ridică lăsându-l să-i scoată pantalonii. Găsi

fermoarul pantalonilor lui şi-l desfăcu, şi-l urmări în timp ce şi-i scotea. Cu o mişcare simplă, trupurile lor dezgolite se apropiară în sfârşit, amândoi tremurând, aducându-şi aminte de ceea ce trăiseră odată.

El îşi plimbă limba de-a lungul gâtului ei, în timp ce mâna îi mângâia pielea fină şi înfierbântată a sânilor, coborând pe pântece, pe buric şi urcând din nou. Părul ei strălucitor atrăgea lumina care-l făcea să sclipească. Era de-a dreptul şocat de frumuseţea ei. Pielea îi era fragedă şi frumoasă, aproape strălucitoare în lumina flăcărilor. Îi simţi mâinile pe spate, chemându-l.

Se lăsă pe spate, aproape de foc şi căldura părea să îngreuneze aerul. Spatele ei se arcui puţin când el veni deasupra ei cu o mişcare firească. Stătea sprijinindu-se în mâini deasupra ei, iar genunchii lui Allie îi înconjurară şoldurile. Ea îşi înălţă capul şi-l sărută pe bărbie şi pe gât, respirând accelerat, lingându-i umerii şi gustându-i sudoarea trupului.

Îi trecu degetele prin păr în timp ce el rămăsese deasupra ei, cu muşchii braţelor încordaţi din cauza efortului. Privindu-l în ochi, ea încercă să-l atragă mai aproape, dar el rămase neclintit, îşi coborî trupul încet şi-şi mângâie pieptul încet de ea, iar ea îşi simţi corpul arzând de nerăbdare. El continuă, iar şi iar, sărutându-i fiecare părticică a corpului, ascultându-i suspinele în timp ce se mişca deasupra ei.

Făcu asta până când ea nu mai suportă şi, când în cele din urmă se uniră într-o singură fiinţa, ea ţipă înfigându-şi degetele adânc în spatele lui. Îşi îngropă faţa în gâtul său şi-l simţi adânc în fiinţa sa, îi simţi puterea şi blândeţea, îi simţi sufletul şi trupul. Se mişca într-un ritm cu el, lăsându-l s-o ducă unde voia, acolo unde îşi dorea să fie.

Deschise ochii şi-l privi în lumina focului, minunându-se de frumuseţea lui în timp ce el se

mişca deasupra ei. Îi văzu trupul strălucind de sudoare şi urmări picături mici care i se prelingeau pe piept şi picurând pe ea, asemenea ploii de afară. Şi cu fiecare picătură, cu fiecare respiraţie, ea simţi că toate responsabilităţile, toate aspectele vieţii ei dispar ca înghiţite de ceaţă.

Trupurile lor arătau tot ceea ce le fusese dat şi tot ceea ce le fusese luat şi ea fu răsplătită cu o senzaţie cum nu crezuse vreodată că există. Şi această senzaţie se prelungi, răscolindu-i trupul şi încălzind-o până când în cele din urmă se stinse şi ea se strădui să-şi recapete respiraţia în timp ce tremura alături de el. Dar când acest moment se sfârşi, un altul începu şi ea simţea totul în secvenţe lungi, unul imediat după celălalt. Când ploaia se opri şi soarele răsări, trupul ei era epuizat de dorinţa de a nu lăsa acea plăcere să dispară dintre ei.

Îşi petrecură ziua îmbrăţişaţi şi făcând dragoste lângă foc şi apoi ţinându-se iar în braţe în timp ce priveau flăcările care învăluiau buştenii. Din când în când, el îi recita vreuna din poeziile sale preferate şi ea îl asculta cu ochii închişi, aproape simţind cuvintele. Apoi, când erau pregătiţi, se uneau din nou şi el îi murmura vorbe de dragoste, în timp ce braţele li se încleştau în jurul trupurilor.

Continuară toată seara, în acelaşi ritm, recuperând anii pierduţi şi în acea noapte dormiră îmbrăţişaţi. Din când în când, el se trezea şi o privea, îi privea trupul epuizat şi strălucitor şi se simţea de parcă toate lucrurile s-ar fi îndreptat pe lumea asta.

Când o privi înainte să se crape de ziuă, ea deschise ochii, zâmbi şi se întinse să-i atingă chipul. El îi puse încet degetul pe buze, ca să nu vorbească, şi mult timp nu făcură decât să se privească.

Când îşi alungă emoţiile, el îi şopti:

— Tu eşti răspunsul fiecărei rugăciuni pe care am înălţat-o. Eşti un cântec, un vis, o şoaptă şi nu ştiu cum am putut trăi fără tine în toţi aceşti ani. Te iubesc, Allie, mai mult decât îţi poţi tu imagina. Te-am iubit şi te voi iubi mereu.

— O, Noah, spuse ea, trăgându-l spre ea.

Îl dorea, avea nevoie de el acum mai mult ca niciodată, îl dorea cum nu mai dorise nimic în viaţa ei.

TRIBUNALE

Mai târziu în acea dimineaţă, trei bărbaţi, doi avocaţi şi judecătorul, se aflau în biroul acestuia din urmă, iar Lon tocmai termina de vorbit. Trecură câteva clipe până când judecătorul luă cuvântul.

— Este o cerere cam neobişnuită, spuse el, cântărind situaţia. Eu cred că procesul se putea termina foarte bine chiar astăzi. Şi zici că problema asta urgenta nu poate să aştepte până diseară sau până mâine?

— Nu, domnule judecător, nu poate să aştepte, răspunse Lon, mult prea repede. „Relaxează-te, îşi spuse el. Trage aer în piept.“

— Şi n-are cu nimic de-a face cu acest proces?

— Nu, domnule judecător. Este o problemă personală. Ştiu că e ceva ieşit din comun, dar chiar trebuie să mă ocup de această problemă.

„Bun, e mai bine.“

Judecătorul se lăsă pe spătarul scaunului, cercetându-l pentru o clipă.

— Domnule Bates, ce părere aveţi despre asta?

Acesta îşi drese glasul.

— Domnul Hammond m-a sunat astăzi de dimineaţă şi eu am vorbit deja cu clienţii mei. Au

fost de acord să amâne procesul până luni.

— Înţeleg, spuse judecătorul. Şi credeţi că această amânare este în interesul clienţilor dumneavoastră?

— Aşa cred, spuse el. Domnul Hammond a fost de acord să stăm de vorbă despre o problemă nediscutată la acest proces.

Judecătorul îi privi aspru pe amândoi şi se gândi.

— Nu-mi place asta, spuse el în cele din urmă, nu-mi place deloc. Dar domnul Hammond nu mi-a mai cerut niciodată aşa ceva şi presupun că această chestiune este foarte importantă pentru el.

Făcu o pauză ca să vadă efectul, apoi se uită pe nişte acte de pe birou.

— Sunt de acord să amânăm procesul până luni. La nouă fix.

— Mulţumesc, domnule judecător.

Peste două minute el părăsea tribunalul. Se îndreptă spre maşina pe care o parcase pe trotuarul celălalt, urcă şi o porni spre New Bern, cu mâinile tremurânde.

UN MUSAFIR NEPOFTIT

Noah îi pregăti lui Allie micul dejun, în timp ce ea încă mai dormea în camera de zi. Şuncă, biscuiţi şi cafea, nimic ieşit din comun. Când se trezi, el aşeză tava lângă ea şi, îndată ce terminară de mâncat, făcură din nou dragoste. Erau neobosiţi şi starea lor venea ca o confirmare a ceea ce trăiseră cu o zi înainte. Allie îşi arcui spatele şi ţipă cu putere în mijlocul acelor ultime valuri de plăcere, apoi îşi încolăci braţele în jurul lui şi amândoi gâfâiră obosiţi.

Făcură duş împreună şi apoi Allie îşi puse rochia care, peste noapte, se uscase. Îşi petrecu

dimineaţa cu Noah. Îi dădură să mănânce lui Clem şi se uitară pe fereastră, ca să se asigure că furtuna nu produsese nicio daună. Se prăbuşiseră doi brazi, dar niciunul din ei nu făcuse prea multe pagube, căzuseră câteva ţigle de pe casă, dar în afară de asta, proprietatea scăpase nevătămată.

O ţinu de mână aproape toată dimineaţa şi vorbiră diverse chestii, dar din când în când el se oprea şi o privea. Când o privea, ea simţea că ar trebui să spună ceva, dar nu-i venea niciun cuvânt care să fie potrivit. Pradă gândurilor, de obicei, sfârşea prin a-l săruta.

Cu puţin înainte de prânz, intrară în casă pentru a pregăti masa. Amândoi mureau de foame pentru că nu mâncaseră mai nimic de o zi. Folosind ce aveau la îndemână, fripseră nişte pui, mai făcură o tavă de biscuiţi şi mâncară împreună pe terasă, însoţiţi de cântecul unei mierle.

Pe când erau în casă şi spălau vasele, auziră un ciocănit la uşă.

Noah o lăsă pe Allie în bucătărie.

Ciocănitul se auzi din nou.

— Vin acum, spuse Noah.

„Cioc, cioc!“ Şi mai tare.

El se apropie de uşă.

„Cioc, cioc!“

— Vin acum, spuse el din nou, deschizând uşa.

„Dumnezeule mare!“

O privi pe frumoasa doamnă de vreo cincizeci de ani, o femeie pe care ar fi recunoscut-o oriunde.

Noah nu putu să scoată niciun cuvânt.

— Bună, Noah, spuse ea în cele din urmă.

Noah nu spuse nimic.

— Pot să intru? întrebă ea şi tonul neutru al vocii nu dezvălui nimic.

El mormăi un răspuns şi ea trecu pe lângă el, oprindu-se în dreptul scărilor.

— Cine e? strigă Allie din bucătărie şi femeia se întoarse când o auzi.

— E mama ta, răspunse Noah în cele din urmă şi imediat după aceasta se auzi sunetul unui pahar spart.

— Ştiam că eşti aici, îi spuse Anne Nelson fiicei sale, când se aşezară cu toţii în jurul măsuţei din sufragerie.

— Cum ai putut să fii aşa de sigură?

— Eşti fata mea. Într-o zi, când o să ai şi tu copiii tăi, o să înţelegi.

Ea zâmbi, dar mişcările îi erau destul de crispate şi Noah îşi imagină cât de greu trebuia să-i fie.

— Şi eu am citit articolul şi ţi-am văzut şi reacţia. Am mai văzut şi cât de încordată ai fost în ultimele două săptămâni şi când mi-ai spus că o să vii să faci cumpărături pe coastă, am ştiut exact ceea ce voiai să spui.

— Şi tata?

Anne Nelson dădu din cap.

— Nu, nu i-am spus nici tatălui tău, nici nimănui altcuiva despre asta. Şi nici n-am spus unde am plecat astăzi.

În jurul mesei se lăsă liniştea, în timp ce ei se întrebau ce-o să mai urmeze, dar Anne tăcu şi ea.

— De ce ai venit? o întrebă Allie, în cele din urmă.

Mama ei ridică o sprânceană.

— Mă gândeam că eu ar trebui să-ţi pun această întrebare,

Allie păli.

— Am venit pentru că trebuia să o fac, îi spuse mama ei, şi cred că acelaşi motiv l-ai avut şi tu. Am dreptate?

Allie dădu din cap.

Anne se întoarse către Noah.

— Aceste ultime zile trebuie să fi fost pline de surprize.

— Da, răspunse el simplu şi ea îi zâmbi.

— Ştiu că tu nu crezi asta, dar întotdeauna te-am plăcut, Noah! Numai că n-am crezut că ai fi potrivit pentru fiica mea. Poţi să înţelegi acest lucru?

El clătină din cap atunci când îi răspunse pe un ton serios:

— Nu, nu chiar. N-a fost drept nici faţă de mine şi nici faţă de Allie. Altfel, ea nu s-ar afla aici.

Ea îl ascultă în timp ce-i răspundea, dar nu-i spuse nimic. Allie interveni, simţind că în aer plana o ceartă.

— De ce ai spus că a trebuit să vii? N-ai încredere în mine?

Anne se întoarse spre fiica ei.

— Asta n-are nimic de-a face cu încrederea. Are de-a face cu Lon. M-a sunat aseară să îmi vorbească despre Noah şi chiar acum se îndreaptă încoace. Părea foarte supărat. Am crezut că vrei să ştii.

Ea întrebă tăios:

— Se îndreaptă încoace?

— Exact. A aranjat să-şi amâne procesul până săptămâna viitoare. Dacă n-a ajuns încă în New Bern, e prin apropiere.

— Ce i-ai spus?

— Nu prea multe. Dar el ştia. Bănuise tot. Şi-a amintit că, mai demult, eu i-am spus ceva despre Noah.

Allie înghiţi în sec.

— I-ai spus că sunt aici?

— Nu. N-am vrut. Asta e problema voastră. Dar aşa cum îl cunosc eu, sunt sigură că, dacă mai rămâi aici, o să te găsească. Nu trebuie decât să dea câteva telefoane oamenilor potriviţi. Şi de fapt, şi eu te-am găsit.

Allie căzuse pe gânduri, vizibil îngrijorată, şi-i zâmbi mamei sale.

— Mulţumesc, spuse ea şi mama ei se întinse să-i atingă mâna.

— Ştiu că nu prea ne-am înţeles, Allie, şi că nu am fost de acord în multe privinţe. Nu sunt perfectă, dar am încercat să te cresc aşa cum am putut mai bine. Sunt şi voi rămâne întotdeauna mama ta. Asta înseamnă că o să te iubesc mereu.

Allie tăcu o clipă şi apoi spuse:

— Ce ar trebui să fac?

— Nu ştiu, Allie. Asta depinde de tine. Dar eu m-aş gândi bine. Gândeşte-te la ce vrei cu adevărat.

Allie se întoarse cu spatele ca să nu i se vadă ochii care începeau să se înroşească. O clipă mai târziu, pe obraz îi aluneca o lacrimă.

— Nu ştiu… spuse ea cu o voce pierdută şi mama ei o strânse de mână.

Anne îl privi pe Noah care stătea cu capul în jos, ascultând cu atenţie. El îi întoarse privirea, dădu din cap şi sări ca fulgerat, părăsind încăperea.

După ce plecă, Anne şopti:

— Îl iubeşti?

— Da, îl iubesc, răspunse Allie încetişor, foarte mult.

— Pe Lon îl iubeşti?

— Da, îl iubesc. Îl iubesc şi pe el. Mult, dar e un alt fel de iubire. El nu-mi trezeşte aceleaşi sentimente ca Noah.

— Nimeni nu va reuşi asta, spuse mama ei şi-i eliberă mâna. Eu nu pot să hotărăsc în locul tău, Allie, tu şi numai tu trebuie să faci asta. Dar vreau să ştii că eu te iubesc. Ştiu că nu te ajută, dar e tot ce îţi pot spune în aceste clipe.

Îşi deschise agenda şi scoase un teanc de scrisori prinse cu un elastic, plicuri vechi şi puţin îngălbenite.

— Acestea sunt scrisorile pe care ţi le-a scris Noah. Nu le-am aruncat niciodată şi nici nu le-am deschis. Ştiu că nu ar fi trebuit să ţi le ascund şi-mi pare rău că am făcut-o. Dar eu n-am vrut decât să te protejez. Nu mi-am dat seama…

Allie le luă atingându-le şocată.

— Trebuie să plec. Trebuie să iei nişte hotărâri şi nu ai prea mult timp la dispoziţie. Vrei să rămân aici cu tine?

Allie clătină din cap.

— Nu, eu trebuie să rezolv asta.

Anne dădu din cap şi-şi privi fiica o clipă, gânditoare. În cele din urmă, se ridică, înconjură masa, se aplecă şi o sărută pe obraz, îi văzu privirile nedumerite când Allie se ridică şi ea şi o îmbrăţişă.

— Ce-o să faci? o întrebă mama ei, în timp ce se pregătea de plecare.

Urmă o linişte prelungită.

— Nu ştiu, răspunse Allie, în cele din urmă.

Mai rămaseră îmbrăţişate încă un minut.

— Mulţumesc că ai venit, spuse Allie. Te iubesc.

— Şi eu te iubesc.

În drum spre uşă, lui Allie i se păru că o aude pe mama ei şoptindu-i: „Urmează-ţi inima!“, dar nu putea fi sigură de asta.

DRUMURI ÎNTRETĂIATE

Noah îi deschise uşa lui Anne Nelson când aceasta ieşi.

— La revedere, Noah, spuse ea încet.

El dădu din cap fără să vorbească. Nu mai avea ce să îi spună; amândoi ştiau asta. Ea se întoarse şi plecă, închizând uşa în urma ei. Noah o privi în timp ce se îndrepta către maşină, urcându-se şi pornind la drum fără să privească înapoi. „Era o femeie puternică“, se gândi el şi ştiu pe cine moştenise Allie.

Noah privi înspre camera de zi, o văzu pe Allie stând cu capul în jos şi atunci se duse pe terasa din spate, ştiind că are nevoie să rămână

puţin singură. Se aşeză în tăcere în balansoar şi privi apa curgând o dată cu timpul.

După un timp care lui i se păru o veşnicie, auzi uşa deschizându-se. Nu se întoarse s-o privească în acel moment, pur şi simplu nu putea, şi o ascultă după ce se aşeză pe scaun.

— Îmi pare rău, spuse Allie. Nu ştiam că o să se întâmple aşa ceva.

Noah clătină din cap.

— Să nu-ţi pară! Amândoi ştiam că o să se întâmple într-un fel sau altul.

— Şi totuşi, e greu.

— Ştiu. Se întoarse în sfârşit spre ea, întinzându-i mâna: Pot să fac ceva, să te ajut?

Ea clătină din cap.

— Nu. Nu prea. Trebuie să rezolv problema asta singură. Şi pe urmă, încă nu sunt sigură ce o să-i spun.

Coborî privirea şi vocea îi păli, deveni mai distantă, ca şi cum ar fi vorbit cu ea însăşi:

— Cred că depinde de el, de cât de multe ştie. Dacă mama are dreptate, s-ar putea să aibă nişte bănuieli, dar nu ştie nimic sigur.

Noah simţi un nod în stomac. Când vorbi în cele din urmă, vocea îi era calmă, dar ea îi simţi durerea:

— Nu ai de gând să-i spui despre noi, nu-i aşa?

— Nu ştiu. Chiar nu ştiu. Cât timp am stat în sufragerie m-am tot întrebat ce vreau să fac de fapt cu viaţa mea. Îl strânse de mână: Şi ştii care e răspunsul? Răspunsul e că vreau două lucruri. În primul rând, te vreau pe tine. Vreau să fim împreună. Te iubesc şi te-am iubit întotdeauna. Respiră adânc înainte să continue: Dar mai vreau şi ca totul să se termine cu bine, fără ca nimeni să sufere. Şi ştiu că, dacă aş rămâne aici, aş răni mulţi oameni. Mai ales pe Lon. N-am minţit când ţi-am spus că-l iubesc. Nu-mi trezeşte aceleaşi sentimente ca tine, dar ţin la el şi n-ar fi cinstit.

Dar dacă aş rămâne, mi-aş răni şi familia, şi prietenii. I-aş trăda pe toţi… nu ştiu dacă pot să fac asta.

— Nu poţi să-ţi trăieşti viaţa pentru alţii. Trebuie să faci ceea ce e bine pentru tine, chiar dacă asta i-ar răni pe oamenii pe care-i iubeşti.

— Ştiu, spuse ea, dar va trebui să suport consecinţele alegerii mele, oricare ar fi ea. Pentru totdeauna. Trebuie să fiu în stare să merg înainte, fără să mai privesc în urmă. Înţelegi?

El clătină din cap şi încercă să-şi stăpânească vocea:

— Nu prea. Nu, dacă asta ar însemna să te pierd. N-aş mai putea suporta.

Ea nu mai spuse nimic, dar îşi înclină capul. Noah continuă:

— Chiar ai putea să mă părăseşti fără să priveşti înapoi?

Îşi muşcă buzele când răspunse. Avea o voce sfârşită.

— Nu ştiu. Probabil că nu.

— Ar fi cinstit faţă de Lon?

Ea tăcu. Se ridică, îşi şterse lacrimile şi se îndreptă spre capătul terasei, unde se rezemă de un stâlp. Îşi încrucişă braţele şi privi spre râu înainte să răspundă încet:

— Nu.

— Nu trebuie să fie neapărat aşa, Allie, spuse el. Acum ne-am maturizat, putem să facem alegerea pe care n-am făcut-o atunci. Suntem făcuţi să fim împreuna Am fost dintotdeauna. Veni lângă ea şi-i înconjură umerii cu braţul: Nu vreau să-mi petrec restul vieţii gândindu-mă la tine şi visând la ce ar fi putut să fie. Rămâi cu mine, Allie!

Ochii începură să i se umple de lacrimi.

— Nu ştiu dacă pot, şopti ea în cele din urmă.

— Poţi. Allie… N-am să fiu niciodată fericit ştiind că tu eşti a altcuiva. O parte din mine ar

muri. Ceea ce avem noi e un lucru prea rar. E prea frumos ca să-l pierdem.

Ea nu răspunse. După o clipă, o întoarse delicat spre el, îi luă mâinile şi o privi, determinând-o şi pe ea să-l privească în ochi. Allie se uită în cele din urmă la el cu ochii umezi. După o tăcere îndelungata, Noah îi şterse lacrimile de pe obraji, privind-o cu tandreţe. Vocea aproape că-i pieri când înţelese ceea ce-i spuneau ochii ei:

— N-o să rămâi, nu-i aşa? Schiţă un zâmbet: Vrei, dar nu poţi.

— O, Noah, spuse ea când lacrimile începură să-i curgă din nou pe obraji, te rog, încearcă să înţelegi…

El clătină din cap ca s-o oprească.

— Ştiu ce încerci să-mi spui, înţeleg din privirea ta. Dar nu vreau să accept, Allie! Nu vreau ca totul să se sfârşească aşa. Dar dacă pleci, amândoi ştim că n-o să ne mai vedem niciodată.

Ea se sprijini de el şi începu să plângă şi mai tare, în timp ce Noah se lupta să-şi stăpânească propriile lacrimi.

O luă în braţe.

— Allie, nu pot să te forţez să rămâi cu mine. Dar orice s-ar întâmpla în viaţa mea, n-o să uit niciodată aceste ultime zile pe care le-am petrecut împreună. Am visat asta ani de-a rândul.

O sărută tandru şi se îmbrăţişară ca atunci când, cu două zile în urmă, ea coborâse din maşină. În cele din urmă, Allie îi dădu drumul din îmbrăţişare şi-şi şterse lacrimile.

— Trebuie să-mi iau lucrurile, Noah!

El nu o însoţi. Se prăbuşi în balansoar. O privi când intră în casă şi ascultă zgomotul paşilor ei care se pierdea din ce în ce mai mult. Ieşi din casă două minute mai târziu cu lucrurile cu care venise şi se apropie de el cu capul plecat. Îi dădu desenul pe care-l făcuse cu o zi în urmă. Când îl luă, el observă că nu se oprise din plâns.

— Uite, Noah! L-am făcut pentru tine.

Noah luă desenul şi-l desfăcu atent ca să nu-l rupă. Erau două imagini care se suprapuneau. Imaginea de fundal, care ocupa cam toată pagina îl înfăţişa pe el aşa cum arăta acum, nu cu paisprezece ani în urmă. Noah observă că ea schiţase fiecare detaliu al chipului său, inclusiv cicatricea. Era aproape ca şi cum ar fi copiat o fotografie recentă.

A doua imagine reprezenta faţada casei. Şi aici detaliile erau incredibile, ca şi cum ar fi fost desenate de undeva, de sub stejar.

— E minunat, Allie! Îţi mulţumesc. Încercă să zâmbească: Ţi-am spus că eşti o artistă.

Ea dădu din cap, privind în jos şi strângând din dinţi. Era timpul să plece.

Merseră împreună încet către maşină, fără să scoată niciun cuvânt. Când ajunseră, Noah o îmbrăţişă din nou până când simţi izvorând lacrimi şi din ochii lui. Îi sărută buzele şi amândoi obrajii, apoi îi mângâie uşor urmele sărutărilor sale.

— Te iubesc, Allie!

— Şi eu te iubesc.

Noah îi deschise portiera şi se mai sărutară încă o dată. Ea se aşeză la volan fără să-şi ia ochii de la el. Aşeză teancul de scrisori şi agenda lângă ea pe scaun, îşi căută cheile şi le băgă în contact. Le răsuci şi motorul porni nerăbdător. Era timpul.

Noah îi închise portiera împingând-o cu ambele mâini şi Allie coborî geamul. Îi văzu muşchii braţelor şi zâmbetul firav pe chipul bronzat. Îi întinse mâna şi Noah o ţinu în mâinile lui câteva clipe, plimbându-şi degetele uşor pe pielea ei.

„Rămâi cu mine“, părea că spune Noah şi acest lucru o duru mai mult decât s-ar fi aşteptat. Începu să plângă şi mai tare, dar nu putu să vorbească. În cele din urmă, se forţă să privească în altă parte şi-şi trase mâna dintr-a lui. Acceleră motorul şi apoi îşi luă puţin piciorul de pe pedală.

Dacă nu pleca acum, nu mai pleca niciodată. Noah se dădu puţin înapoi când maşina porni.

Se simţea de parcă ar fi fost în transă când îşi dădu seama de ceea ce se întâmpla. Urmări maşina care se îndepărta încet; auzi pietrişul care scrâşnea sub roţi. Maşina se îndreptă către şoseaua care ducea spre oraş. Pleca, ea pleca! Şi Noah simţi că i se face rău, când o văzu că pleacă.

Pleca… şi acum trecea pe lângă el.

Îi mai făcu o dată cu mâna fără să zâmbească şi apoi acceleră, iar el îi făcu, la rândul lui, cu mâna, lipsit de vlagă. „Nu pleca!“ vru el să strige când maşina se îndepărtă. Dar nu spuse nimic şi o clipă mai târziu maşina dispăru, singurele semne care mai aminteau de ea fiind urmele pe care le lăsase.

Rămase acolo, fără să se mişte mult timp. Plecase la fel de repede cum venise. De data asta, pentru totdeauna. Pentru totdeauna.

Atunci închise ochii şi o văzu încă o dată plecând în maşina care o ducea departe de el, luându-i cu ea inima.

Dar ca şi mama ei, îşi dădu el seama cu tristeţe, nu se uitase în urmă.

O SCRISOARE DE IERI

Îi era greu să conducă în timp ce lacrimile îi curgeau pe obraji, dar continuă să meargă, sperând că instinctul o s-o ducă înapoi la han. Lăsă geamul deschis, gândindu-se că aerul proaspăt o s-o ajute să-şi limpezească mintea, dar părea că nu are niciun efect. Nimic nu putea s-o ajute.

Era obosită şi se întrebă dacă o să aibă puterea să stea de vorbă cu Lon. Şi ce să-i spună? Încă nu ştia, dar spera că o să ştie atunci când va veni momentul.

Trebuia să ştie.

Când ajunse la podul care ducea către Front Street, îşi mai revenise puţin. Nu deplin, dar destul de mult, se gândi ea, ca să poată vorbi cu Lon. Sau cel puţin aşa spera ea.

Se circula lejer şi avu timp să-i privească pe acei străini plecând pe la treburile lor, în timp ce ea traversa oraşul New Bern. La o benzinărie, un mecanic se uita sub capota unui automobil nou, în timp ce bărbatul, probabil proprietarul, stătea lângă ea. Două femei împingeau două cărucioare, chiar în faţa magazinului Hoffman-Lane, vorbind în timp ce se uitau prin vitrine, în faţă la Hearns Jewelers un bărbat bine îmbrăcat mergea sprinten, ducând o servietă.

După ce coti, văzu un tânăr care descărca legume dintr-un camion ce bloca o parte din stradă. Ceva din ţinuta lui, din felul în care se mişca, îi aminti de Noah prinzând crabi la capătul debarcaderului.

Văzu hotelul în capătul străzii în timp ce aştepta la semafor. Trase aer în piept când văzu lumina verde şi conduse încet până când ajunse la parcarea care era rezervată nu numai hotelului, ci şi altor clădiri. Se apropie şi văzu maşina lui Lon ocupând primul loc de parcare. Deşi locul de lângă el era liber, ea trecu dincolo de el şi alese un loc ceva mai departe de intrare.

Răsuci cheile în contact şi motorul se opri. Apoi căută în torpedo o oglindă şi o perie şi le găsi pe amândouă deasupra hărţii statului Carolina de Nord. Se privi în oglindă şi văzu că ochii îi erau încă roşii şi umflaţi. Ca şi ieri după ploaie, în timp ce se examina, îi păru rău că nu avea nişte farduri, deşi se îndoia că acum ar fi ajutat-o foarte mult. Încercă să-şi aranjeze părul într-o parte, apoi să şi-l aducă spre faţă, dar renunţă.

Se întinse să ia agenda, o deschise şi mai privi încă o dată articolul care o adusese aici. Se întâmplaseră atâtea de-atunci; nu-i venea să creadă că trecuseră numai trei săptămâni. I se părea

imposibil să creadă că venise numai cu două zile în urmă. I se părea că trecuse o viaţă de când luase cina cu Noah.

Vrăbiile ciripeau în copacii din împrejurimi. Norii începuseră să se destrame şi Allie putu să vadă albastrul cerului printre norii albi, peticiţi. Soarele era încă ascuns, dar ştia că asta era numai o chestiune de timp. Urma o zi splendidă.

Era o zi pe care ar fi dorit să şi-o petreacă împreună cu Noah şi, când se gândi la el, îşi aminti de scrisorile pe care i le dăduse mama ei şi se întinse să le ia.

Desfăcu teancul şi găsi prima scrisoare. Începu s-o despăturească, apoi se opri pentru că putea să-şi imagineze ce scria.

Ceva simplu, fără îndoiala, lucruri pe care le făcuse el, amintiri ale verii, poate câteva întrebări. Probabil că aştepta un răspuns de la ea. Aşa că luă ultima scrisoare pe care i-o scrisese, ultima din teancul de scrisori. Scrisoarea de rămas-bun. Aceasta o interesa mai mult decât restul. Cum îşi luase rămas-bun? Cum şi-ar fi luat ea rămas-bun?

Plicul era subţire. Una, poate două pagini. Nu-i scrisese prea multe. Mai întâi întoarse plicul şi se uită pe spatele lui. Niciun nume, numai o stradă din New Jersey. Avea respiraţia întretăiată când deschise scrisoarea cu unghia.

Despăturind-o, văzu că era datată din martie 1935.

Şi-l imagină stând la o masă veche, compunând scrisoarea, ştiind că acesta era sfârşitul şi văzu pe hârtie nişte pete care păreau a fi lacrimi. Probabil că era doar imaginaţia ei.

Îndreptă pagina şi începu să citească în lumina blândă a soarelui care strălucea prin fereastră.

Draga mea Allie,

Nu ştiu ce să mai spun decât că astă-noapte n-am putut să dorm ştiind că totul s-a sfârşit între noi. Pentru mine, este un sentiment nou, unul la care nu mă aşteptam, dar privind înapoi, cred că nu s-ar fi putut termina altfel.

Noi doi eram diferiţi. Veneam din lumi diferite şi totuşi tu mi-ai arătat ce înseamnă dragostea, cum e să ţii la cineva şi astfel am devenit un om mai bun. Nu vreau să uiţi asta niciodată.

Nu sunt supărat pentru ceea ce s-a întâmplat. Dimpotrivă. Ştiu sigur că tot ceea ce a fost între noi a fost adevărat şi mă bucur că am putut fi împreună chiar şi pentru puţin timp. Şi dacă în viitor, cândva, ne vom întâlni şi fiecare vom avea viaţa noastră, îţi voi zâmbi bucuros şi-ţi voi aminti cum ne-am petrecut vara sub copaci, învăţând unul de la altul şi îndrăgostindu-ne. Şi poate, pentru o clipă, şi tu vei simţi asta, şi vei zâmbi, şi te vei bucura de amintirile pe care le vom împărţi întotdeauna.

Te iubesc, Allie.

Noah

Citi încă o dată scrisoarea, de data aceasta fără grabă, apoi şi a treia oară înainte s-o pună din nou în plic. Şi-l imagină încă o dată scriind-o şi, pentru o clipă, se gândi să mai citească una, dar ştia că nu mai poate întârzia. O aştepta Lon.

I se înmuiară picioarele când coborî din maşină. Se opri, trase aer adânc în piept şi, în timp ce traversă parcarea, îşi dădu seama că nu ştia ce o să-i spună.

Şi nu găsi răspunsul până când nu ajunse la uşă, o deschise şi îl văzu pe Lon stând în hol.

IARNĂ PENTRU AMÂNDOI

Povestea se termină aici, aşa că închid jurnalul, îmi scot ochelarii şi-mi şterg ochii. Îi simt obosiţi şi mă ustură, dar încă nu m-au lăsat. Sunt sigur însă că se va întâmpla în curând. Nici eu, nici ei nu mai putem continua la nesfârşit. O privesc acum că am terminat, dar ea nu se uită spre mine, ci pe fereastră, în curte, acolo unde se întâlnesc prietenii sau familia.

Ochii mei îi urmăresc privirea şi ne uităm împreună. În toţi aceşti ani, n-am renunţat la obişnuinţa zilnică. În fiecare dimineaţă, la o oră după micul dejun, încep să sosească. Tineri singuri sau cu familia vin să-i viziteze pe cei care locuiesc aici. Aduc cu ei fotografii şi daruri, stau pe bănci sau se plimbă pe aleile mărginite de copaci, menite să dea impresia de peisaj natural. Unii o să rămână toată ziua, dar cei mai mulţi o să plece după câteva ore şi, când fac acest lucru, întotdeauna mă întristez pentru cei care rămân în urma lor. Uneori mă întreb ce cred prietenii mei când îi văd pe cei dragi plecând, dar ştiu că nu e treaba mea. Şi nu-i întreb niciodată pentru că am învăţat că fiecare avem dreptul să ne păstrăm secretele.

Dar în curând o să vă spun câteva dintre secretele mele.

Am aşezat jurnalul şi lupa pe masa de lângă mine şi, în timp ce făceam asta, am simţit o durere în oase şi mi-am dat seama încă o dată cât de rece îmi era tot corpul. Nici chiar faptul că citesc la soare nu mă mai ajută. Nici asta nu mă mai surprinde, pentru că acum corpul îşi are propriile legi.

Totuşi, nu sunt întru totul lipsit de noroc. Oamenii care lucrează aici mă cunosc, îmi ştiu problemele şi fac tot ce le stă în putinţă ca să mă simt cât mai bine. Mi-au lăsat ceai fierbinte pe colţul mesei şi mă întind să-l iau cu ambele mâini.

Pentru mine e un efort să-mi torn în ceaşcă, dar o fac pentru că am nevoie de ceai ca să mă încălzesc şi cred că acest efort mă va ajuta să nu înţepenesc de tot. Dar acum sunt înţepenit, n-am nicio îndoială. La fel de ruginit şi de înţepenit, ca o rablă de maşină veche de douăzeci de ani din Everglades.

I-am citit în această dimineaţă, aşa cum fac zi de zi, pentru că trebuie să fac asta. Nu din obligaţie, deşi cred că s-ar putea spune şi aşa, ci din alt motiv, mai romantic. Aş putea să explic asta mai pe îndelete chiar acum, dar este încă devreme şi nu prea merge să vorbeşti despre romantism înainte de prânz, cel puţin eu, unul, n-aş face-o. Şi pe urmă, n-am nici cea mai vagă idee ce o să se întâmple şi, ca să fiu cinstit, nici nu vreau să-mi fac prea mari speranţe.

Acum ne petrecem fiecare zi împreună, numai nopţile ni le petrecem singuri. Doctorii mi-au spus că n-am voie s-o văd după lăsarea întunericului. Le înţeleg perfect motivele şi, deşi sunt de acord cu ei, câteodată mai încalc regulile. Noaptea târziu, când mă simt eu bine, mă furişez din camera mea şi vin la ea ca s-o privesc cum doarme. Ea nu ştie nimic despre asta. Intru şi o văd cum respiră şi ştiu că, dacă n-ar fi fost ea, nu m-aş fi căsătorit niciodată. Şi când îi privesc chipul, un chip pe care îl cunosc mai bine decât pe al meu, ştiu că am însemnat la fel de mult pentru ea, poate chiar mai mult. Şi pentru mine asta înseamnă mai mult decât aş putea vreodată încerca să vă explic.

Câteodată, când stau acolo, mă gândesc cât sunt de norocos că am fost căsătorit cu ea aproape patruzeci şi nouă de ani. Atât vom împlini luna viitoare. M-a auzit sforăind numai în primii patruzeci şi cinci de ani, dar de-atunci am început să dormim în camere separate. Nu pot să dorm bine fără ea. Mă foiesc şi mă întorc, şi tânjesc după căldura ei, şi zac mai toată noaptea, cu ochii deschişi, privind umbrele care dansează pe tavan,

ca nişte ciulini ce zboară prin deşert. Dorm două ore, dacă am noroc, şi mă trezesc înainte de ivirea zorilor. Nu pot să înţeleg asta.

În curând, se va sfârşi. Ştiu asta. Ea nu ştie. Rândurile din jurnalul meu s-au împuţinat şi nu mai scriu atât de mult. Acum am un stil simplu pentru că aşa sunt şi zilele mele. Dar diseară cred că o să copiez o poezie pe care mi-a găsit-o o asistentă şi a crezut că o să-mi placă. Sună cam aşa:

Nicicând nu m-a uimit mai tare
Iubirea dulce şi subită
Chipul ei ca un vlăstar în floare,
A mea pe veci şi inima mă doare.

Pentru că seara putem face ce vrem, am fost rugat să-i vizitez pe ceilalţi. De obicei fac asta, pentru că eu sunt cel care le citeşte şi ei au nevoie de mine sau, cel puţin, aşa mi se spune. Merg pe coridoare şi aleg unde să merg pentru că sunt prea bătrân ca să mă mai supun unui program, dar în sinea mea, ştiu întotdeauna cine are nevoie de mine. Sunt prietenii mei şi, când le deschid uşa, văd camere care arată la fel cu a mea, întotdeauna aflate în semiobscuritate, singurele surse de lumină fiind beculeţele de la Roata Norocului şi dinţii Vannei. Mobila este aceeaşi peste tot şi televizoarele urlă pentru că nimeni nu mai aude bine.

Bărbaţi sau femei, toţi îmi zâmbesc atunci când intru şi le vorbesc în şoaptă, iar ei îşi opresc televizoarele.

— Ne bucurăm atât de mult că ai venit, spun ei şi apoi mă întreabă despre soţia mea.

Câteodată le spun. Se întâmplă să le povestesc despre dulceaţa şi despre farmecul ei şi le descriu cum m-a învăţat ea să văd lumea ca pe un loc minunat. Sau le povestesc despre primii noştri ani petrecuţi împreună, le explic cum nu ne

mai trebuia nimic, atâta timp cât stăteam îmbrăţişaţi sub cerul înstelat al sudului. La ocazii speciale, le povestesc în şoaptă despre aventurile noastre, despre expoziţii din New York sau Paris sau despre articolele explozive ale unor critici care scriau în limbi ce nu le înţelegeam. Totuşi, în cea mai mare parte a timpului, zâmbesc şi le spun că e neschimbată, iar ei îşi întorc capetele în altă parte, dar eu ştiu că ei nu vor să le văd expresia chipurilor. Le aminteşte de propria condiţie, cea de muritori. Aşa că stau cu ei şi le citesc, ca să le alung din temeri.

Fii liniştit, simte-te în voia ta când eşti cu mine
Nu te voi părăsi decât atunci când soarele te va părăsi
Când apele vor refuza să mai susure,
Frunzele să-ţi foşnească, cuvintele-mi
Să-ţi susure şi să-ţi foşnească.

Şi le citesc pentru ca ei să afle cine sunt eu.

Hoinăresc noaptea prin vis…
Cu ochii larg-deschişi aplecaţi asupra
pleoapelor lor închise,
Hoinar şi dezorientat, pierdut în propria fiinţă
Nepotrivit, contradictoriu,
Mă odihnesc, privesc, mă aplec şi mă opresc.

Dacă ar putea, soţia mea m-ar însoţi în aceste plimbări în amurg, pentru că una dintre marile ei pasiuni era poezia. Thomas, Whitman, Eliot, Shakespeare şi *Psalmii* regelui David. Îndrăgostiţi de cuvinte, creatori de limbă. Dacă privesc înapoi, mă surprinde pasiunea mea pentru poezie şi uneori chiar o regret. Poezia aduce multă frumuseţe în viaţă, dar şi multă tristeţe şi nu sunt sigur dacă pentru cineva de vârsta mea acesta este un schimb echitabil. Un om ar trebui să se bucure şi de alte

lucruri, dacă poate; ar trebui să-şi petreacă ultimele sale zile stând la soare. Eu mi le voi petrece la lumina lămpii.

Mă târăsc şi mă aşez pe scaunul de lângă patul ei. Mă doare spatele când mă aşez. Pentru a suta oară îmi aduc aminte că trebuie să aduc o perniţă nouă pentru acest scaun. Mă întind şi-i apuc mâna osoasă şi fragilă. E o senzaţie plăcută. Ea îmi răspunde printr-o convulsie şi apoi, încetul cu încetul, începe să-şi frece delicat degetul arătător de degetul meu. Nu vorbesc până nu vorbeşte ea; am învăţat asta. În majoritatea zilelor stau în tăcere până la apusul soarelui şi în zile ca acestea nu ştiu nimic despre ea.

Trec destule minute până când ea se întoarce spre mine. Plânge. Îi zâmbesc şi-i dau drumul, apoi bag mâna în buzunar. Scot o batistă şi-i şterg lacrimile. În acest timp, ea mă priveşte şi mă întreb la ce oare se gândeşte.

— A fost o poveste minunată.

Începe o ploaie fină. Picăturile mici lovesc uşor în fereastră. Îi iau din nou mâna. O să fie o zi bună, foarte bună. O zi fermecată. Zâmbesc, nu mă pot abţine.

— Da, este o poveste minunată, îi spun eu.

— Tu ai scris-o? întreabă ea. Vocea ei seamănă cu o şoaptă, ca o adiere printre frunze.

— Da, îi răspund eu.

Se întoarce către măsuţa de toaleta. Doctoria ei este într-un păhărel. Şi a mea, la fel. Pastile mici, în culori ca ale curcubeului, ca să nu le încurcăm. Pe ale mele mi le aduc acum la ea în cameră, deşi n-ar trebui să fac asta.

— Am mai auzit-o, nu-i aşa?

— Da, îi spun eu din nou, aşa cum fac întotdeauna în zile ca aceasta, pentru că am învăţat să am răbdare.

Ea îmi cercetează chipul. Ochii ei sunt la fel de verzi ca valurile oceanului.

— Îmi alungă frica, spune ea.

— Ştiu, îi răspund eu.

Ea întoarce capul şi eu rămân în aşteptare. Îmi dă drumul la mână şi se întinde către paharul ei de apă. E pe măsuţă, lângă medicament. Ia o înghiţitură.

— Este o poveste adevărată? Se ridică puţin din pat şi mai ia o înghiţitură. Corpul ei e încă puternic: Adică, tu i-ai cunoscut pe oamenii ăştia?

— Da, spun eu din nou. Aş putea să-i spun mai multe, dar nu-mi stă în fire.

E încă frumoasă. Îmi pune o întrebare evidentă:

— Şi cu cine s-a căsătorit până la urmă?

Eu îi răspund:

— Cu acela cu care se potrivea.

— Şi care dintre ei a fost?

Îi zâmbesc.

— O să afli, spun eu încet, până la sfârşitul zilei, o să afli.

Ea nu ştie ce să creadă despre asta, dar nu-mi mai pune întrebări. Aşa că începe să se agite. Se gândeşte cum să mă întrebe altceva, deşi nu este sigură cum o să facă asta. Aşa că se gândeşte să amâne deocamdată acest moment şi se întinde să ia unul din păhărele.

— E al meu?

— Nu, ăsta e al tău, şi mă întind ca să-i împing doctoria.

Nu pot s-o prind cu degetele. O ia şi se uită la pastile.

Pot să-mi dau seama după privirea ei că habar n-are pentru ce sunt. Mă folosesc de ambele mâini ca să-mi iau paharul şi iau pastilele. Şi ea face la fel. Astăzi nu se mai împotriveşte. Asta simplifică lucrurile. Ridic paharul ca şi cum aş ţine un toast şi cu o înghiţitură de ceai îmi şterg din gură acel gust nisipos. Se face frig. Le ia pe încredere şi le înghite cu mai multă apă.

Afară începe să cânte o pasăre şi amândoi ne întoarcem capul. O vreme rămânem tăcuţi, bucurându-ne împreună de ceva frumos. Apoi tăcere şi ea oftează.

— Trebuie să te întreb altceva, spune ea.

— O să încerc să-ţi răspund, orice m-ai întreba.

— Totuşi, e greu.

Nu mă priveşte şi nu pot să-i văd ochii. Aşa îşi ascunde ea gândurile. Unele lucruri nu se schimbă niciodată.

— Nu te grăbi, îi spun eu.

Ştiu ce mă va întreba.

În cele din urmă, se întoarce spre mine şi mă priveşte drept în ochi. Îmi zâmbeşte frumos, ca şi cum i-ar zâmbi unui copil, nu unui iubit.

— Nu vreau să te jignesc pentru că ai fost atât de drăguţ cu mine, dar…

Aştept. Vorbele ei mă vor durea. O să-mi frângă inima şi o să-mi lase o cicatrice.

— Cine eşti tu?

Locuim la Azilul pentru Îngrijire Permanentă din Creekside de trei ani. Fusese hotărârea ei să venim aici, în parte pentru că era aproape de casă, dar şi pentru că se gândise că aşa îmi va fi mai uşor. Ne-am încuiat casa pentru că niciunul din noi n-am fi suportat s-o vindem, am semnat nişte hârtii şi, ca prin minune, am primit un loc în care să trăim şi să murim, în schimbul unei libertăţi pentru care muncisem o viaţă întreagă.

Bineînţeles că era îndreptăţită să facă asta. Eu nu puteam sub nicio formă să am singur grijă de ea, pentru că pe amândoi ne ajunsese boala. Trăim ultimele minute din ultima zi a vieţii noastre şi ceasul ticăie. Cu putere. Mă întreb dacă numai eu îl aud.

O durere îmi zvâcneşte prin degete şi-mi aduce aminte că nu ne-am mai ţinut de mână, împreunându-ne degetele, de când am venit aici. Mă întristez, dar asta e din vina mea, nu a ei. Am

artroză în cea mai gravă formă, reumatoidă şi într-un stadiu avansat. Mâinile mele s-au deformat, sunt groteşti şi-mi pulsează tot timpul cât sunt treaz. Le privesc şi aş vrea să dispară, să-mi fie amputate, dar aşa n-aş mai fi în stare să fac nimicurile pe care trebuie să le fac. Aşa că uneori îmi folosesc unghiile ca să-mi revin şi în fiecare zi o iau de mână în ciuda durerii, şi fac tot ce pot ca să stau aşa pentru că ştiu că asta vrea ea.

Deşi Biblia spune că omul poate trăi până la o sută douăzeci de ani, eu nu vreau şi nu cred că trupul meu ar suporta, chiar dacă eu aş mai duce-o o vreme. Se năruie, pe rând moare câte o părticică din el, într-o eroziune constantă a interiorului, dar şi a încheieturilor. Mâinile mi-au devenit nefolositoare, rinichii au început să mă lase şi ei, iar pulsul îmi scade de la lună la lună. Mai rău, am cancer, de data asta, de prostată. Aceasta este cea de a treia luptă cu inamicul nevăzut şi, în cele din urmă, mă va înfrânge, dar numai atunci când voi spune eu că a venit timpul. Doctorii sunt îngrijoraţi pentru mine, dar eu nu sunt. N-am timp să-i îngrijorez, acum, la apusul vieţii.

Din cei cinci copii ai noştri, mai trăiesc patru şi, deşi le e greu să ne viziteze, vin des şi pentru asta le sunt recunoscător. Dar chiar şi atunci când nu sunt aici, ei sunt cu toţii vii în mintea mea în fiecare zi, şi-mi amintesc de zâmbetele şi de lacrimile cu care îţi clădeşti o familie. Pereţii camerei mele sunt acoperiţi cu o groază de fotografii. Ei sunt moştenirea mea, contribuţia pe care am adus-o pe această lume. Sunt foarte mândru. Uneori mă întreb ce gândeşte soţia mea despre ei atunci când visează sau dacă se gândeşte vreodată la ei, sau dacă visează. Sunt multe lucruri pe care nu le mai înţeleg la ea.

Mă întreb ce-ar zice tata despre viaţa mea şi ce ar fi făcut el dacă ar fi fost în locul meu. Nu l-am văzut de cincizeci de ani şi din el n-a mai rămas acum decât o umbră în gândurile mele. Nu

mi-l mai pot imagina foarte clar, chipul lui e întunecat de parcă din spatele lui ar străluci o lumină. Am o singură fotografie de-a lui, dar şi aceasta s-a îngălbenit. Peste încă zece ani, o să dispară de tot, aşa cum voi dispărea şi eu, şi amintirea lui va fi ştearsă asemenea unui rând scris pe nisip. Dacă n-ar fi jurnalele mele, aş jura că n-am trăit decât o jumătate din viaţă. Perioade lungi din viaţa mea par să fi dispărut. Şi chiar acum când citesc pasaje din jurnale, mă întreb cine eram când le-am scris, pentru că nu mai pot să-mi amintesc acele evenimente din viaţa mea. Sunt momente când stau şi mă întreb unde a dispărut totul.

— Numele meu, zic eu, e Duke. Am fost întotdeauna un admirator de-al lui John Wayne.

— Duke, şopteşte ea, Duke.

Se gândeşte o clipă, cu fruntea încruntată şi privirea serioasă.

— Da, zic eu, sunt aici lângă tine.

„Şi voi fi întotdeauna“, îmi spun.

Ea roşeşte când aude răspunsul. Ochii i se umezesc, i se înroşesc şi lacrimile încep să-i curgă pe obraji. Mă doare inima pentru ea şi pentru a mia oară îmi doresc să pot face ceva. Îmi spune:

— Îmi pare rău. Nu înţeleg nimic din ceea ce mi se întâmplă acum. Chiar şi tu. Când te aud vorbind, simt că ar trebui să te cunosc, dar nu te cunosc. Nu-mi ştiu nici măcar numele meu.

Îşi şterse lacrimile şi spuse:

— Ajută-mă, Duke, ajută-mă să-mi aduc aminte cine sunt. Sau, cel puţin, cine am fost. Mă simt atât de pierdută!

Inima îi răspunde, dar nu-i spun adevăratul ei nume. Aşa cum nu mi-am spus nici eu numele. Şi am motivele mele.

— Eşti Hannah, iubeşti viaţa şi ai fost întotdeauna sprijinul celor care s-au bucurat de prietenia ta. Eşti un vis, o creatoare de fericire, o artistă care a emoţionat mii de suflete. Ai avut o viaţă împlinită şi niciodată n-ai dorit nimic pentru

că nevoile tale sunt spirituale şi pentru asta n-ai decât să priveşti în sufletul tău. Eşti bună şi credincioasă şi eşti în stare să vezi frumuseţea acolo unde alţii n-o văd. Ai dat multe lecţii frumoase şi ai visat întotdeauna la lucruri mai bune. Mă opresc o clipă ca să-mi trag sufletul. Apoi continuu: Hannah, n-ai niciun motiv să te simţi pierdută, pentru că:

Nimic nu se poate pierde vreodată,
Nici naşterea, nici identitatea, nici forma – niciun
obiect din lumea aceasta
Nici viaţa, nici forţa, nici alt lucru vizibil…
Trupul greoi, îmbătrânit, rece – cenuşa rămasă
din alte focuri,
…Se va aprinde din nou, aşa cum se cuvine.

Se gândeşte o clipă la ceea ce i-am spus. Mă uit în tăcere către fereastră şi observ că ploaia s-a oprit. În cameră, începe să pătrundă lumina soarelui. Mă întreabă:

— Tu ai scris asta?

— Nu eu, ci Walt Whitman.

— Cine?

— Un îndrăgostit de cuvinte, un maestru al gândurilor.

Nu-mi răspunde imediat. Mă priveşte mult timp, până când începem să respirăm în acelaşi ritm. Inspiraţie. Expiraţie. Inspiraţie. Expiraţie. Respiraţii adânci. Mă întreb dacă ea ştie că o găsesc frumoasă.

— Vrei să mai rămâi puţin cu mine? mă întreabă ea, în cele din urmă.

Îi zâmbesc şi dau din cap. Îmi zâmbeşte şi ea. Se întinde după mâna mea, mi-o ia cu delicateţe şi şi-o aşează pe mijloc. Priveşte nodurile dure care îmi deformează degetele şi mi le mângâie încet. Mâinile ei au rămas tot ca de înger.

— Vino, îi spun eu ridicându-mă cu greu, hai să mergem să ne plimbăm. E răcoare şi afară ne aşteaptă bobocii de gâscă. E o zi minunată.

O privesc în timp ce-i spun aceste ultime cuvinte.

Ea roşeşte. Mă face să mă simt din nou tânăr.

A fost celebră, bineînţeles. „Unul dintre cei mai buni pictori din Sud, din secolul al XX-lea“, spuneau unii şi eu am fost şi încă mai sunt mândru. Spre deosebire de mine, care mă chinuiam să scriu chiar şi cele mai simple versuri, soţia mea putea să creeze frumosul tot atât de uşor cum crease Dumnezeu lumea. Picturile ei sunt prin muzeele din toată lumea, dar eu nu mi-am păstrat decât două. Primul tablou pe care mi l-a dat şi pe ultimul. Sunt în camera mea şi, noaptea târziu, stau şi mă uit, şi câteodată plâng atunci când le privesc. Nu ştiu de ce.

Şi aşa au trecut anii. Ne-am trăit viaţa muncind, pictând, crescându-ne copiii şi iubindu-ne. Mă uit pe fotografii de la zilele de Crăciun, din excursiile făcute cu toată familia, de la absolviri şi nunţi. Văd nepoţi şi chipuri fericite. Văd fotografii cu noi, cu părul din ce în ce mai alb şi cu trăsăturile feţei adâncindu-se. O viaţă care pare atât de obişnuită şi totuşi e atât de extraordinară.

Nu ne-am putut prevedea viitorul, dar în definitiv cine poate? Viaţa nu e întotdeauna ceea ce ne aşteptăm noi să fie. Şi la ce m-am aşteptat eu? La pensionare. Vizite pe la nepoţi şi poate mai multe călătorii. Ei i-a plăcut întotdeauna să călătorească. M-am gândit că poate o să-mi fac un nou hobby, dar mă gândeam la construcţia de vapoare. Din sticlă. Mic, minuţios, dar imposibil de realizat acum cu aceste mâini. Dar nu sunt trist.

Vieţile noastre nu pot fi catalogate numai după ultimii ani, sunt sigur de asta şi cred că ar fi trebuit să îmi dau seama, într-un fel, ce ne aştepta. Privind înapoi, cred că acest lucru pare evident,

dar la început am crezut că deruta ei era normală şi nu mi s-a părut ieşită din comun. Uita unde-şi punea cheile, dar cine nu uită? Uita numele câte unui vecin, dar acea persoană nu era cineva foarte cunoscut sau pe care să-l întâlnim foarte des. Câteodată scria anul greşit când îşi făcea socotelile, dar din nou, am crezut că sunt simple greşeli pe care le faci când te gândeşti la altceva.

Numai când s-au întâmplat lucruri mai evidente am început să bănuiesc ce era mai rău. Un fier de călcat aşezat în frigider, haine în chiuvetă, cărţi în cuptor. Şi alte lucruri. Dar în ziua în care am găsit-o la trei blocuri de casă, plângând pe volanul maşinii pentru că nu mai găsea drumul înapoi, atunci m-am îngrozit cu adevărat. Şi ea era speriată pentru că atunci când i-am bătut în geam, s-a întors spre mine şi mi-a spus:

— Dumnezeule, ce se întâmplă cu mine? Te rog, ajută-mă!

Am simţit un nod în stomac, dar n-am îndrăznit să mă gândesc la ce era mai rău.

După şase zile am mers la doctor şi a început o serie de teste. Nu le-am înţeles atunci şi nu le înţeleg nici acum, dar cred că pentru că mi-e frică să aflu mai multe. A stat aproape o oră la doctorul Barnwell şi s-a întors şi a doua zi. A fost cea mai lungă zi din viaţa mea. M-am uitat prin reviste pe care nu puteam să le citesc, am jucat jocuri la care nu mă puteam concentra. În cele din urmă, ne-a chemat pe amândoi în birou şi ne-am aşezat. Ea mă ţinea de braţ încrezătoare, dar îmi aduc perfect aminte că şi mâinile mele tremurau.

— Îmi pare rău că trebuie să vă spun asta, începu doctorul Barnwell, dar se pare că treceţi prin primele stadii ale bolii Alzheimer…

Mintea mi s-a înceţoşat şi nu puteam să văd decât becul care strălucea deasupra capetelor noastre. În cap îmi răsunau cuvintele: „primele faze ale bolii Alzheimer“.

Totul a început să se învârtă în jurul meu şi am simţit cum mă strângea de braţ. Şoptea, aproape pentru sine:

— O, Noah… Noah…

Şi mie îmi revenea în minte cuvântul „Alzheimer“, pe măsură ce lacrimile începuseră să curgă.

Este o boală searbădă, la fel de lipsită de viaţă ca şi deşertul. Fură inimi, suflete şi amintiri. Nu ştiam ce să-i spun, în timp ce ea suspina pe umărul meu, aşa că am ţinut-o în braţe.

Doctorul era şi el îndurerat. Era un om bun şi-i fusese greu. Era mai tânăr decât mezinul nostru şi, în faţa lui, deveneam conştient de vârsta mea. Aveam mintea înceţoşată, iubita mea tremura şi eu nu mă puteam gândi decât la un singur lucru:

Niciun om care se îneacă nu ştie care picătură
De apă i-a luat ultima suflare…

Cuvintele unui poet înţelept şi totuşi ele nu-mi aduceau liniştea. Nu ştiu ce însemnau sau de ce îmi veniră în minte.

Ne-am tot legănat în braţe şi Allie, visul meu, frumuseţea mea fără vârstă, mi-a spus că-i părea rău. Ştiam că n-aveam ce să iert şi i-am şoptit la ureche:

— O să fie bine, am şoptit, dar eram speriat.

Eram un om pustiit care n-avea nimic de oferit, eram gol asemenea unei scorburi.

Nu-mi amintesc decât fragmente din explicaţia doctorului Barnwell.

— Este o deficienţă degenerativă a creierului care afectează memoria şi personalitatea… nu există niciun remediu sau terapie… N-avem cum să ştim cât de repede va progresa… diferă de la om la om. Aş vrea să ştiu mai multe… O să fie şi zile bune… Cu trecerea timpului o să se agraveze… Îmi pare rău că eu sunt cel care vă dă aceste veşti.

Îmi pare rău…

Îmi pare rău…

Îmi pare rău…

Tuturor le părea rău. Copiii erau distruşi, prietenilor le era teamă pentru ei înşişi. Nu-mi aduc aminte cum şi când am ieşit din cabinetul doctorului şi nu-mi aduc aminte cum am ajuns acasă. Nu-mi mai amintesc nimic din acea zi şi aici mă asemăn perfect cu soţia mea.

Au trecut patru ani de-atunci. Între timp, am făcut tot ce-am putut, tot ce-a fost posibil. Allie s-a organizat, căci îi stătea în fire să facă asta. A aranjat să părăsim casa şi să ne mutăm aici. Şi-a refăcut testamentul şi l-a sigilat. A lăsat instrucţiuni precise pentru înmormântare şi ele se află în dulapul meu, în ultimul sertar. Eu nu le-am văzut. Şi când a terminat, a început să scrie. Să le scrie prietenilor şi copiilor. Fraţilor, surorilor şi verilor. Nepoatelor, nepoţilor şi vecinilor. Şi mie.

Le citesc uneori, când am puterea necesară; şi când o fac, îmi aduc aminte de Allie în serile reci de iarnă, stând lângă focul care trosnea, cu un pahar de vin lângă ea, citind scrisorile pe care i le scrisesem eu de-a lungul anilor. Le-a păstrat şi acum le păstrez şi eu pentru că aşa i-am promis. Mi-a spus că o să ştiu ce să fac cu ele. Şi avea dreptate; am descoperit că-mi face plăcere să citesc fragmente din ele, aşa cum făcea şi ea. Aceste scrisori mă intrigă, pentru că, atunci când le răsfoiesc, îmi dau seama că romantismul şi pasiunea sunt posibile la orice vârstă. O privesc acum pe Allie şi îmi dau seama că niciodată n-am iubit-o mai mult, dar când citesc aceste scrisori îmi dau seama că întotdeauna am simţit aşa.

Ultima oară le-am citit acum trei seri, la o oră la care ar fi trebuit să dorm de mult. Era aproape ora două, când m-am dus la masă şi am găsit un teanc gros de scrisori, îngălbenite de vreme. Am desfăcut panglica, şi ea veche de o jumătate de secol, şi am găsit scrisorile pe care le ascunsese mama ei cu mult timp în urmă, dar şi scrisori

ulterioare. O viaţă în scrisori, scrisori care purtau dovada dragostei mele, scrisori din inimă. Le-am răsfoit zâmbind, scoţând din teanc una câte una şi, în cele din urmă, am deschis o scrisoare de la prima noastră aniversare.

Am citit un fragment:

> *Când te văd acum, mişcându-te încet, în timp ce o viaţă nouă se naşte în tine, sper să ştii cât de mult însemni tu pentru mine şi cât de deosebit a fost acest an. Nu există bărbat mai binecuvântat decât mine şi te iubesc din toată inima.*

O pun deoparte, mai răscolesc prin teanc şi găsesc alta, scrisă într-o seară rece, cu treizeci şi nouă de ani în urmă:

> *Când am stat lângă tine, în timp ce mezina noastră cânta la serbarea de Crăciun, te-am privit şi am observat o mândrie pe care numai cei cu sentimente puternice o pot simţi şi am ştiut că nu există om mai norocos ca mine.*

După ce a murit fiul nostru care semăna atât de bine cu mama lui… A fost cea mai grea perioadă prin care am trecut vreodată şi îmi amintesc şi astăzi acele cuvinte:

> *Când ne va fi greu şi vom fi trişti, o să te ţin în braţe şi o să te alint, şi o să iau durerea ta asupra mea. Când plângi tu, plâng şi eu şi când te doare pe tine, mă doare şi pe mine. Şi împreună o să încercăm să stăvilim toate şuvoaiele de lacrimi şi toată disperarea, şi vom reuşi să străbatem drumurile pline de gropi ale vieţii.*

Mă opresc o clipă, ca să mi-l amintesc. Avea patru ani, era doar un copilaş. Eu am trăit de douăzeci de ori mai mult ca el, dar, dacă aş fi putut, i-aş fi dat lui viaţa mea. Este îngrozitor ca tu să supravieţuieşti copilului tău, e o tragedie pe care nu i-o doresc nimănui.

Încerc din răsputeri să-mi stăpânesc lacrimile şi mai răsfoiesc vreo câteva scrisori ca să-mi limpezesc gândurile şi găsesc o scrisoare de la cea de-a douăzecea aniversare, un eveniment la care mi-era mai uşor să mă gândesc.

> *Când te privesc, iubita mea, dimineaţa înainte să mergi la duş sau în atelierul tău, mâzgălită cu vopsea, cu părul strâns şi ochii obosiţi, îmi dau seama că tu eşti cea mai frumoasă femeie din lume.*

Am continuat această corespondenţă a vieţii noastre şi a dragostei, şi am mai citit încă zeci de scrisori, unele dureroase, dar cele mai multe îmi mergeau la suflet. Pe la trei am obosit, dar ajunsesem la ultimele scrisori din teanc. Mai rămăsese una singură, ultima pe care i-o scrisesem şi ştiam că trebuia s-o citesc.

Am deschis-o şi am scos cele două foi. Am pus cea de-a doua foaie deoparte, m-am apropiat de lumină cu prima şi am început să citesc.

Iubita mea Allie

> *Pe terasă nu se aud decât sunetele care plutesc prin întuneric şi, pentru prima oară, nu-mi găsesc cuvintele. Pentru mine, este o experienţă stranie, pentru că atunci când mă gândesc la tine şi la viaţa pe care am trăit-o*

împreună, îmi vin în minte o mulţime de lucruri. O viaţă de amintiri. Dar cum să le exprimi în cuvinte? Nu ştiu dacă sunt în stare. Nu sunt poet şi totuşi ar fi nevoie de o poezie care să exprime tot ceea ce simt eu pentru tine.

Aşa că mintea mea zboară şi-mi aduc aminte cum ne gândeam la viaţa noastră împreună, tot aşa de bine cum îmi aduc aminte că în dimineaţa asta am făcut cafeaua. Erau acolo şi Kate, şi Jane, şi amândouă au tăcut când am intrat în bucătărie. Am văzut că plânseseră şi, fără să le spun nici un cuvânt, m-am aşezat cu ele la masă şi le-am ţinut de mână. Şi ştii ce-am văzut când le-am privit? Te-am văzut pe tine, cu mult timp în urmă, am văzut ziua în care ne-am luat la revedere. Semănau cu tine, aşa cum erai pe-atunci, frumoasă şi sensibilă, sfârşită de durerea care te copleşeşte atunci când pierzi ceva deosebit. Şi nu ştiu de ce, dar asta m-a făcut să le spun o poveste.

I-am chemat şi pe Jeff şi pe David în bucătărie, pentru că erau şi ei acolo şi, când toţi copiii erau de faţă, le-am povestit despre noi şi despre cum te-ai întors la mine, cu mult timp în urmă. Le-am povestit despre plimbarea noastră, despre cina din bucătărie şi au ascultat zâmbind când eu le povesteam cum ne-am plimbat cu canoea şi am stat apoi în faţa şemineului în timp ce afară se dezlănţuia furtuna. Le-am povestit cum, în ziua următoare, mama ta ne-a avertizat în legătură cu venirea lui Lon şi au părut la fel de surprinşi, pe cât fuseserăm şi noi atunci; le-am povestit

chiar şi ce s-a întâmplat mai târziu, după ce tu ai plecat în oraş.

N-am uitat niciodată acele momente, chiar şi după atâta amar de vreme. Chiar dacă n-am fost acolo, tu mi-ai povestit o singură dată şi-mi amintesc că m-a uimit câtă putere ai avut în acea zi. Nici acum nu-mi pot imagina ce gândeai când ai intrat în hol şi l-ai văzut pe Lon sau ce trebuie să fi simţit când ai vorbit cu el. Mi-ai spus că aţi plecat de la hotel şi v-aţi aşezat pe o bancă în faţa bisericii metodiste şi el te-a ţinut de mână chiar şi atunci când tu îi explicai că trebuie să rămâi.

Ştiu că ai ţinut la el. Şi reacţia lui dovedeşte că şi el a ţinut la tine. Nu, n-a înţeles că te pierde, dar cum ar fi putut să înţeleagă? Nu ţi-a dat drumul la mână nici atunci când i-ai explicat că m-ai iubit întotdeauna şi că n-ar fi cinstit faţă de el. Ştiu că era rănit şi supărat, şi timp de aproape o oră a încercat să te facă să te răzgândeşti, dar când te-ai ridicat hotărâtă şi i-ai spus: „Nu pot să mă întorc cu tine, îmi pare rău!“, el a ştiut că hotărârea ta era deja luată. Mi-ai spus că el n-a putut decât să dea din cap şi aţi rămas acolo mult timp, fără să vorbiţi. M-am întrebat întotdeauna la ce se gândea el când stătea lângă tine, dar sunt sigur că şi el simţea ceea ce simţisem eu numai cu câteva ore în urmă. Şi când, în cele din urmă, te-a condus la maşină, ţi-a spus că sunt un bărbat norocos. S-a purtat ca un domn şi atunci am înţeles de ce îţi fusese atât de greu să alegi.

Îmi aduc aminte că atunci când am terminat de povestit, în cameră s-a lăsat

tăcere şi Kate s-a ridicat să mă îmbrăţişeze. „Of tăticule“, mi-a spus ea cu lacrimi în ochi şi, deşi mă aşteptam să îmi pună tot felul de întrebări, ei n-au făcut-o. Dar mi-au dăruit ceva deosebit.

În următoarele ore, fiecare mi-a spus cât de mult însemnaserăm noi pentru ei, pentru felul în care îi crescuserăm. Unul câte unul mi-a povestit lucruri pe care eu le uitasem de mult. Şi, la sfârşit, am plâns pentru că mi-am dat seama cât de bine îi crescuserăm. Eram atât de mândru de ei şi de fericit că trăisem aşa o viaţă! Şi nimeni n-o să-mi poată lua asta niciodată. Nimeni! Îmi doresc numai să fi fost şi tu aici să te bucuri cu mine.

După ce-au plecat, m-am aşezat în balansoar, amintindu-mi momente din viaţa noastră. Tu eşti mereu în gândurile mele şi în inima mea nu găsesc nici un moment în care tu să nu fi fost parte din mine. Nu ştiu ce s-ar fi întâmplat cu mine dacă nu te-ai fi întors în acea zi, dar n-am nicio îndoială că aş fi trăit şi aş fi murit copleşit de regrete,regrete pe care, din fericire, n-o să le cunosc niciodată.

Te iubesc, Allie! Sunt ceea ce sunt datorită ţie. Tu eşti motivaţia, speranţa şi visul meu şi, orice ni s-ar întâmpla în viitor, fiecare zi pe care o petrecem împreună este cea mai frumoasă zi a vieţii mele. Sunt al tău pentru totdeauna.

Şi, iubita mea, şi tu eşti a mea pentru totdeauna.

Noah

Pun scrisoarea deoparte şi-mi aduc aminte cum stăteam cu Allie pe terasă şi ea citea această

scrisoare pentru prima oară. Era o după-amiază târzie, cerul verii era străbătut de fâşii roşii şi ziua se topea în asfinţit. Cerul îşi schimba culoarea încetul cu încetul şi, în timp ce priveam cum apune soarele, mi-aduc aminte că mă gândeam la acel moment scurt şi strălucitor când ziua se transformă în noapte.

Apusul, mi-am dat eu seama atunci, este numai o iluzie, pentru că soarele este ori deasupra, ori dedesubtul orizontului. Şi asta înseamnă că ziua şi noaptea sunt îngemănate într-un fel în care puţine lucruri sunt; nu pot exista separat şi totuşi, nici laolaltă. „Cum ar fi, îmi amintesc că mă întrebam, să fim veşnic împreună şi totuşi despărţiţi pentru totdeauna?“

Privind înapoi, mi se pare ironic faptul că ea a ales să citească scrisoarea exact în momentul în care mie mi-a venit aceasta întrebare în minte. Bineînţeles, mie mi se pare ironic pentru că acum ştiu răspunsul. Acum ştiu cum e să fim zi şi noapte împreună şi totuşi despărţiţi pentru totdeauna.

Locul în care stăm eu şi Allie în această după-amiază este superb. Este centrul universului meu. Totul e aici, pe râu: păsări, gâşte, prietenii mei. Trupurile lor plutesc pe apa rece care le reflectă culorile şi le fac să pară mai mari decât sunt. Şi Allie este copleşită de minunăţia lor şi, încetul cu încetul, ajungem să ne cunoaştem din nou.

— Îmi face bine să vorbesc cu tine. Am descoperit că-mi lipseşte, chiar şi atunci când nu trece prea mult timp.

Sunt sincer şi ea ştie asta, dar e încă prevăzătoare. Sunt un străin.

— Există vreun lucru pe care-l facem foarte des? întreabă ea. Stăm adesea aici şi privim păsările? Adică, ne cunoaştem bine?

— Da şi nu. Cred că toată lumea are secrete, dar mai cred că noi ne cunoaştem de ani de zile.

Îşi priveşte mâinile, apoi le priveşte şi pe-ale mele. Se gândeşte o clipă şi eu îi văd chipul dintr-

un unghi din care pare din nou tânără. Nu purtăm verighetele. Şi pentru acest lucru avem un motiv. Mă întreabă:

— Ai fost vreodată căsătorit?

Dau din cap.

— Da.

— Şi cum era ea?

Îi spun adevărul.

— A fost visul meu. Ea m-a făcut ceea ce sunt şi atunci când o ţineam în braţe mi se părea chiar mai firesc decât bătaia propriei inimi. Mă gândesc la ea tot timpul. Mă gândesc la ea chiar şi acum când stau aici. N-o să mai existe niciodată cineva ca ea.

Se leagă de aceste ultime cuvinte. Nu ştiu ce crede ea despre asta. În cele din urmă, vorbeşte încet şi vocea ei e angelică, senzuală. Mă întreb dacă ea ştie că mă gândesc la aceste lucruri.

— E moarta?

„Ce e moartea?“ mă întreb şi îi răspund:

— Soţia mea trăieşte în inima mea. Şi acolo o să rămână veşnic.

— Încă o mai iubeşti, nu-i aşa?

— Bineînţeles! Dar iubesc şi multe alte lucruri. Îmi place să stau aici cu tine. Îmi place să împart frumuseţea acestui loc cu cineva la care ţin. Îmi place să văd egretele plonjând în apă şi căutând de mâncare.

Tace câteva clipe. Priveşte în altă parte, ca să nu-i văd chipul. Are acest obicei de ani de zile.

— De ce faci asta?

Nu-i era teamă, era doar curioasă. Asta era bine. Ştiu ce vrea să spună, totuşi o întreb:

— Ce?

— De ce îţi petreci ziua cu mine?

Zâmbesc.

— Sunt aici pentru că aici trebuie să fiu. Nu e complicat. Şi eu, şi tu ne simţim bine. Nu rata aceste clipe, nu sunt pierdute. E ceea ce vreau să fac. Stau aici şi vorbim, şi mă gândesc: „Ce ar

putea fi mai frumos decât ceea ce facem noi acum?“

Mă priveşte în ochi şi pentru o clipă, doar pentru o clipă, ochii îi sclipesc. Pe buze, îi răsare un zâmbet.

— Îmi place să stau cu tine, dar dacă încerci să mă faci curioasă, ai reuşit. Recunosc că-mi face plăcere compania ta, dar nu ştiu nimic despre tine. Nu mă aştept să-mi spui povestea vieţii tale, dar de ce eşti atât de misterios?

— Am citit odată că femeilor le plac străinii misterioşi.

— Înţeleg, şi totuşi nu mi-ai răspuns la întrebare. Nu mi-ai răspuns la majoritatea întrebărilor. În dimineaţa asta, nici măcar nu mi-ai spus cum s-a terminat povestea.

Dau din umeri. Rămânem tăcuţi pentru o clipă. În cele din urmă o întreb:

— E adevărat?

— Ce să fie adevărat?

— Că femeilor le plac străinii misterioşi.

Se gândeşte şi râde. Apoi răspunde, aşa cum aş fi răspuns şi eu:

— Cred că unora le plac.

— Şi ţie îţi plac?

— Acum nu mă încolţi! Nu te cunosc îndeajuns de bine.

Mă tachina şi mie îmi plăcea.

Am rămas tăcuţi şi am privit lumea din jurul nostru. Ne trebuise o viaţă întreagă ca să învăţăm asta Se pare că numai bătrânii pot sta unul lângă altul, fără să spună nimic şi să se simtă totuşi fericiţi. Tinerii nerăbdători şi nechibzuiţi trebuie să spargă întotdeauna tăcerea. E o pierdere, pentru că tăcerea e pură. Tăcerea e sfântă. Îi apropie pe oameni pentru că numai aceia care se simt bine împreună pot sta unul lângă altul fără să vorbească. Acesta este marele paradox.

Timpul trece şi încetul cu încetul respiraţiile noastre încep să coincidă aşa cum se întâmplase şi

în dimineaţa asta. Respiraţii adânci, respiraţii relaxate şi ea aţipeşte asemenea acelora care se simt bine. Mă întreb dacă tinerii ar fi în stare să se bucure de asta. În cele din urmă, când se trezeşte, se întâmplă o minune.

— Vezi pasărea aia?

Arată spre ea şi eu îmi mijesc ochii. E de mirare că pot să văd, dar numai pentru că soarele este strălucitor. Arăt şi eu cu degetul.

— E un pescăruş caspic, îi spun eu încetişor şi ne concentrăm asupra lui privindu-l în timp ce plutea deasupra râului. Şi, ca şi cum şi-ar fi redescoperit un vechi obicei, când îmi cobor braţul, îi pun mâna pe genunchi şi ea nu mi-o dă la o parte.

Are dreptate când spune că sunt evaziv. În zile ca aceasta, când singurul lucru care-i lipseşte este memoria, răspund vag pentru că în aceşti ultimi ani mi-am rănit de multe ori soţia neintenţionat cu nişte vorbe care mi-au scăpat şi vreau să nu se mai întâmple. Aşa că mă limitez să îi răspund numai la ce sunt întrebat, câteodată nu prea bine şi atunci nu mai iau niciodată iniţiativa.

Este o hotărâre grea, bună şi rea deopotrivă, dar necesară, deoarece cunoaşterea aduce după sine durerea. Ca să nu mai fie atâta durere, n-o să mai fie nici atâtea răspunsuri. Sunt zile în care nu află nimic despre copiii ei sau despre faptul că suntem căsătoriţi. Regret acest lucru, dar nu pot să-l schimb.

Asta mă face să fiu necinstit? Poate, dar am văzut-o zdrobită sub şuvoiul de informaţii legate de viaţa ei. Aş putea să mă mai uit în oglindă fără nicio remuşcare ştiind că am uitat tot ce era important pentru mine? N-aş putea nici eu şi nici ea, pentru că aşa a început această odisee. Viaţa ei, căsătoria ei, copiii ei. Prietenii şi munca. Întrebări şi răspunsuri asemănătoare cu acelea din concursul televizat „Aceasta este viaţa ta“.

Erau zile grele pentru amândoi. Eu eram un obiect fără sentimente, o enciclopedie a întrebărilor din viaţa ei care începeau cu cine, ce şi unde, dar de fapt tocmai aceste de ce-uri erau cele mai valoroase, acele lucruri pe care nu le cunoşteam şi la care nu puteam să îi răspund. Obişnuia să se uite la fotografii ale copiilor pe care-i uitase, să ţină în mână pensule care nu-i inspirau nimic şi să citească scrisori de dragoste, care nu-i aduceau nicio bucurie. Slăbea cu fiecare oră care trecea, devenea palidă şi răutăcioasă, şi-şi sfârşea ziua mai rău decât o începuse. Zilele noastre erau pierdute şi la fel era şi ea. Şi, ca să fiu egoist, la fel de pierdut eram şi eu.

Aşa că m-am schimbat. M-am transformat în Magellan sau Columb, un explorator al misterelor minţii, şi am învăţat cu greu, dar am învăţat ceea ce era de făcut. Am învăţat un lucru care pentru un copil este evident. Că viaţa este o simplă înşiruire de vieţi, fiecare trăind numai câte o zi. Că fiecare zi trebuie trăită încercând să găseşti frumuseţea dintr-o floare sau dintr-o poezie, să vorbeşti cu animalele. Că nu există o zi mai frumoasă decât aceea petrecuta visând şi privind apusuri de soare, simţind briza răcoroasă. Dar, mai ales, am învăţat că viaţa înseamnă să stai pe o băncuţă, lângă un râu bătrân, cu o mână pe genunchi şi, câteodată, în zilele bune, înseamnă să te îndrăgosteşti.

— La ce le gândeşti? întrebă ea.

S-a înserat. Am plecat de pe băncuţă şi mergem agale pe cărările luminate care se unduiesc în jurul complexului. Ea mă ţine de braţ şi eu îi sunt escortă. A fost ideea ei. Poate că am fermecat-o. Poate că nu vrea decât să mă sprijine ca să nu cad. În orice caz, eu zâmbesc.

— Mă gândesc la tine.

Nu-mi răspunde, dar mă strânge de mână şi pot să-mi dau seama că-i place ceea ce-i spun. Viaţa noastră împreună m-a făcut să văd aceste

semne, chiar dacă nici ea nu îşi dă seama de ele. Continuu:

— Ştiu că nu-ţi poţi aduce aminte cine eşti, dar eu pot şi îmi dau seama de asta când te privesc şi atunci mă simt bine.

Mă bate pe mână şi zâmbeşte.

— Eşti un om cu inimă bună. Sper ca şi înainte să mă fi simţit la fel de bine cu tine, ca şi acum.

Ne mai plimbăm puţin. În cele din urmă, ea rupe tăcerea:

— Trebuie să-ţi spun ceva.

— Dă-i drumul.

— Cred că am un admirator.

— Un admirator?

— Da.

— Înţeleg.

— Nu mă crezi?

— Te cred.

— Aşa şi trebuie.

— De ce?

— Pentru că eu cred că tu eşti acela.

Mă gândesc la asta în timp ce ne plimbăm ţinându-ne de mână în tăcere, ne plimbăm pe lângă camere, prin curte. Ajungem în grădină unde sunt mai ales flori sălbatice şi aici îi fac semn să se oprească. Îi culeg un bucheţel de flori roşii, roz, galbene, violete. I le dau şi ea le miroase. Le miroase cu ochii închişi şi-mi şopteşte:

— Sunt frumoase.

Ne scurtăm plimbarea şi ea ţine florile într-o mână, iar cu cealaltă mă ţine pe mine de braţ. Oamenii ne privesc pentru că suntem un miracol viu sau, cel puţin, aşa mi se spune. Într-un fel e adevărat, deşi de cele mai multe ori nu mă simt prea norocos.

— Crezi că eu sunt? întreb eu, în cele din urmă.

— Da.

— De ce?

— Pentru că am găsit ce ai ascuns.

— Ce?

— Asta, spune ea, întinzându-mi o foiţă de hârtie. Am găsit-o sub perna mea.

O citesc şi sună cam aşa:

Corpul se mişcă într-o amorţeala dureroasă
şi totuşi promisiunea mea
Rămâne adevărată la sfârşitul zilelor noastre,
O atingere delicata care se termină într-un sărut
O să reînvie dragostea cu bucurie.

— Mai sunt şi altele? întreb eu.

— Am găsit asta în buzunarul hainei mele.

Sufletele noastre erau unul, daca vrei să ştii,
Şi n-o să se despartă niciodată;
Pe chipul tău strălucesc minunatele zori
Te caut şi te găsesc în inima mea.

— Înţeleg, şi asta e tot ce pot să spun.

Ne plimbăm şi soarele se afundă din ce în ce mai mult la orizont. Cu timpul, strălucirea argintie este singura rămăşiţă a zilei şi încă mai vorbim despre poezie. E cu totul fascinată de romantism.

Până să ajungem la uşă, am obosit deja. Ea ştie, aşa că îmi face semn să mă opresc şi se întoarce cu faţa spre mine. Mă întorc şi-mi dau seama cât de rău m-am gârbovit. Acum, avem aceeaşi înălţime. Câteodată mă bucur că nu-şi dă seama cât de mult m-am schimbat. Se întoarce spre mine şi mă priveşte îndelung.

— Ce faci? o întreb eu.

— Nu vreau să uit nici această zi, nici pe tine, şi încerc să-ţi păstrez vie amintirea.

„O să meargă de data asta?“ Mă întreb şi apoi îmi dau seama că n-o să se schimbe nimic. Nu se poate schimba. Totuşi, nu-i spun ce gândesc. Aşa că îi zâmbesc pentru că vorbele ei sunt frumoase.

— Mulţumesc, îi spun eu.

— Vorbesc serios. Nu vreau să te uit din nou. Însemni foarte mult pentru mine. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără tine astăzi.

Simt un nod în gât. Dincolo de cuvintele ei se ghiceşte emoţia, o emoţie pe care o simt şi eu, ori de câte ori mă gândesc la ea. Ştiu că de aceea trăiesc şi în acest moment o iubesc din toată inima. Cât de mult mi-aş dori să am destulă putere s-o duc în braţe în paradis!

— Nu încerca să spui nimic, îmi spune ea. Hai să trăim momentul!

Şi-l trăiesc şi mă simt ca-n rai.

Boala ei e mai gravă decât la început, deşi Allie e diferită de majoritatea. Mai sunt încă trei aici care suferă de aceeaşi boală şi pot să spun că ei reprezintă toată experienţa mea practică despre această boală. Spre deosebire de Allie, ei sunt în stadiile cele mai avansate şi sunt aproape pierduţi. Se trezesc cu halucinaţii şi sunt derutaţi. Repetă aceleaşi cuvinte iar şi iar. Doi dintre ei nu se pot hrăni singuri şi o să moară în curând. A treia are tendinţa să hoinărească şi să se rătăcească. Au găsit-o odată în maşina unui străin, cam la vreo jumătate de kilometru depărtare. De-atunci o leagă de pat. Câteodată, trec prin momente foarte dureroase, iar în alte dăţi pot fi ca nişte copii pierduţi, trişti şi singuri. Se întâmplă rar să recunoască personalul sau pe oamenii care-i iubesc. Este o boală care te macină şi de aceea copiilor noştri le e atât de greu să ne viziteze.

Bineînţeles că şi Allie are problemele ei, probleme care cu timpul, probabil, se vor agrava. Dimineaţa e groaznic de speriată şi plânge fără ca s-o poată consola cineva. Vede nişte omuşori, asemănători spiriduşilor, cred eu, care o privesc, iar ea ţipă la ei să plece. Face baie de bunăvoie, dar nu vrea să mănânce regulat. A slăbit, a slăbit chiar mult, după părerea mea, şi în zilele mai bune fac tot ce pot ca s-o mai ajut.

Dar aici se sfârşesc aceste asemănări. De aceea Allie e considerată un miracol, pentru că uneori, dar numai uneori, după ce-i citesc, starea ei se îmbunătăţeşte. Nu există nicio explicaţie. „E imposibil, spun doctorii. N-ar trebui să aibă Alzheimer.“ Dar are. În majoritatea zilelor şi nopţilor, nu există nicio îndoială. În această privinţă, toată lumea e de acord.

Dar atunci, de ce starea ei este diferita? De ce se schimbă uneori după ce îi citesc? Le spun motivul doctorilor; undeva, în adâncul sufletului meu, eu îl ştiu, dar ei nu mă cred. Ei caută răspunsul în ştiinţă. De patru ori au venit specialiştii de la Chapel Hill, ca să descopere răspunsul. De patru ori au plecat fără să înţeleagă. Le spun: „N-aveţi cum să înţelegeţi dacă vă folosiţi numai de ce aţi învăţat şi de cărţile voastre“, dar ei clatină din cap şi-mi răspund: „Boala Alzheimer nu-i aşa. În starea ei, nu e posibil să poarte o conversaţie şi să-i fie mai bine pe zi ce trece. Niciodată.“

Dar îi este mai bine. Nu în fiecare zi, nu tot timpul şi, oricum, mai puţin decât înainte. Numai câteodată. Şi în zilele astea se pare că singurul lucru care-i lipseşte este memoria, ca şi cum ar avea amnezie. Dar emoţiile ei sunt normale, gândurile îi sunt fireşti. Şi în aceste zile, ştiu că e bine ceea ce fac.

Când ne întoarcem, cina ne aşteaptă în camera lui Allie. Am aranjat să mâncăm aici, aşa cum se întâmplă mereu în zile ca aceasta şi, încă o dată, nu puteam fi mai mulţumit. Oamenii de-aici au grijă de tot. Sunt amabili cu mine şi pentru asta le sunt recunoscător.

Am mai stins din lumini, camera este luminată acum de două lumânări aşezate pe masa la care o să stăm noi şi muzica se aude blând în surdină. Paharele şi farfuriile sunt de plastic, iar sticla e plină cu suc de mere, dar regulile sunt

reguli şi ei nu pare să-i pese. Respiră uşor când vede. A făcut ochii mari.

— Tu ai făcut asta?

Dau din cap şi ea intră în cameră.

— Arată minunat!

Îi ofer braţul meu ca s-o însoţesc şi o conduc la fereastră. Când ajungem acolo, nu-mi dă drumul. Atingerea ei e plăcută şi stăm unul lângă altul, în această seară senină de primăvară.

Fereastra este întredeschisă şi simt un vânticel care-mi mângâie obrazul. Luna a răsărit şi ea, iar noi privim mult timp la cerul înstelat, care se desfăşoară în faţa noastră.

— Sunt sigură că niciodată n-am mai văzut ceva aşa de frumos, spune ea şi eu sunt de acord.

— Nici eu, spun eu, dar o privesc pe ea. Ştie ce vreau să spun şi îi văd zâmbetul. O clipă mai târziu îmi şopteşte:

— Cred că ştiu pe cine a ales Allie la sfârşitul poveştii, spune ea.

— Ştii?

— Da.

— Pe cine?

— L-a ales pe Noah.

— Eşti sigură?

— Absolut.

Zâmbesc şi îi confirm, dând din cap.

— Da, pe el l-a ales, îi spun încetişor şi ea-mi zâmbeşte.

Chipul îi străluceşte.

Trag scaunul ei cu puţin efort. Se aşează şi mă aşez şi eu în partea opusă a mesei. Îmi întinde mâna pe deasupra mesei, eu i-o iau şi-i simt degetul începând să se plimbe pe mâna mea, aşa ca altădată. Fără să vorbesc, o privesc îndelung, trăind şi retrăind momente din trecut, amintindu-mi de tot şi făcând ca totul să pară real. Simt un nod în gât şi, încă o dată, îmi dau seama cât de mult o iubesc. Vocea îmi tremură când, în sfârşit, reuşesc să vorbesc:

— Eşti atât de frumoasă! îi spun. Şi din ochii ei îmi dau seama că ştie ce simt pentru ea şi ce vreau să-i spun.

Nu-mi răspunde.

Îşi coboară pleoapele şi eu mă întreb la ce se gândeşte. Nu-mi dă niciun indiciu şi-i strâng mâna delicat. Aştept. Cu toate visele mele, îi cunosc inima şi ştiu că aproape am ajuns la ea.

Apoi se întâmplă un miracol care-mi dovedeşte ca am dreptate.

În timp ce Glenn Miller cântă încetişor la pian într-o cameră alăturată, o privesc cum încetul cu încetul începe să se lase în voia sentimentelor. Văd cum pe buzele ei începe să apară un zâmbet, un zâmbet care merită tot efortul şi o urmăresc în timp ce-şi ridică ochii tulburi spre mine. Mă trage de mână spre ea.

— Eşti minunat… spune ea încetişor, cedând şi în acel moment se îndrăgosteşte de mine; ştiu asta pentru că am văzut aceste semne de o mie de ori.

Nu mai spune nimic, nici nu trebuie, şi mă priveşte din nou, parcă dintr-o altă viaţă şi asta mă împlineşte. Îi zâmbesc cu toată pasiunea de care sunt în stare şi ne uităm unul la altul, în timp ce, în noi, sentimentele dau năvală asemenea valurilor unui ocean. Privesc prin cameră, apoi mă uit în tavan, apoi din nou la Allie şi felul în care ea mă priveşte, mă încălzeşte. Şi deodată, mă simt din nou tânăr. Nu îmi mai e nici frig, nu mai simt nicio durere, nu mai sunt nici gârbovit sau deformat, sau aproape orb din cauza cataractei.

Sunt puternic şi mândru, şi sunt cel mai norocos bărbat, şi păstrez acest sentiment mult timp.

Sunt gata să sparg tăcerea, când lumânările au ajuns cam la trei sferturi. Îi spun:

— Te iubesc din toată inima şi sper ca tu să ştii asta.

— Bineînţeles că ştiu, îmi spune ea pe nerăsuflate. Şi eu te-am iubit întotdeauna, Noah!

„Noah“, aud din nou. „Noah.“ Cuvântul îmi răsună în minte. „Noah… Noah…“ Ştie, mă gândesc eu, ştie cine sunt…

Ştie…

Această recunoaştere e un lucru atât de nesemnificativ, dar pentru mine e un dar de la Dumnezeu şi văd toată viaţa noastră, ţinându-ne în braţe, iubind-o şi fiind împreună în cei mai frumoşi ani ai vieţii.

Ea murmură:

— Noah… iubitul meu Noah…

Şi eu, care nu pot accepta cuvintele doctorului, am ieşit din nou victorios, cel puţin, pentru moment. Renunţ la pretinsul meu aer misterios şi-i sărut mâna, o ridic la obrazul meu şi-i şoptesc la ureche. Îi spun:

— Eşti cel mai extraordinar lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

— Oh, Noah, spune ea cu lacrimi în ochi, şi eu te iubesc.

De s-ar termina aşa, aş fi un om fericit.

Dar n-o să se întâmple. Sunt sigur de asta, pentru că o dată cu trecerea timpului, încep să văd semne de îngrijorare pe chipul ei.

— Ce s-a întâmplat? o întreb şi ea-mi răspunde încetişor:

— Mi-e atât de teamă! Mi-e teamă că o să te uit din nou. Nu-i corect… Nu mai suport să renunţ încă o dată la toate astea.

Glasul i se sfâşie atunci când rosteşte ultimele cuvinte, dar eu nu ştiu ce să-i spun. Îmi dau seama că seara se apropie de sfârşit şi nu pot să fac nimic ca să opresc inevitabilul. La acest capitol, sunt un eşec. În cele din urmă, îi spun:

— N-o să te părăsesc niciodată. Iubirea noastră o să dureze o veşnicie.

Ştie că asta e tot ce pot face, pentru că niciunul din noi nu vrea promisiuni deşarte. Dar pot să-mi dau seama după felul în care ea mă priveşte că şi-ar fi dorit mai mult.

Greierii ne cântă şi noi începem să ciugulim din mâncare. Nici unuia din noi nu îi e foame, dar ca să-i dau un exemplu, încep să mănânc şi ea mă urmează. Ia înghiţituri mici, mestecă îndelung, dar sunt bucuros s-o văd mâncând. A slăbit prea mult în ultimele trei luni.

După masă, începe să-mi fie frică fără voia mea. Ştiu că ar trebui să fiu bucuros, pentru că aceste momente reprezintă dovada că dragostea noastră încă mai există, dar ştiu că astă-seară a sosit timpul. Soarele a apus de mult şi hoţul e pe drum, iar eu nu pot face nimic. Aşa că o privesc şi aştept, şi trăiesc cât o viaţă în aceste ultime momente.

Nimic.

Ceasul ticăie.

Nimic.

O iau în braţe şi stăm îmbrăţişaţi.

Nimic.

Îi simt tremurul şi-i şoptesc la ureche.

Nimic.

Îi spun pentru ultima oară în această seară că o iubesc.

Şi hoţul vine.

Întotdeauna sunt uimit de cât de repede se întâmplă. Chiar şi acum, după atâta timp. Pentru că în vreme ce mă ţine în braţe, începe să clipească repede şi capul începe să-i tremure. Apoi, întorcându-se către colţul camerei, rămâne aşa, fixându-l îndelung şi îngrijorarea i se citeşte pe faţă.

„Nu!“ Ţipă mintea mea. „Nu încă! Nu acum… nu când suntem atât de aproape! Nu în seara asta! Poate să fie în orice seară, dar nu astă-seară… Te rog!“ Cuvintele rămân în interiorul

meu. Nu pot să mai suport încă o dată! „Nu e drept… nu e drept..

Dar iarăşi, totul e în zadar.

— Oamenii aceia, spune ea, în cele din urmă, arătând într-un loc, se uită la mine. Te rog, fă-i să înceteze!

Spiriduşii.

Simt o durere în stomac, puternică şi acută. Pentru o clipă, mi se opreşte respiraţia, apoi se porneşte din nou şi de data asta e mai potolită. Mi se usucă gura şi-mi simt inima bătând. S-a sfârşit, ştiu că am dreptate. A venit şi apusul. Întunericul serii, asociat cu boala Alzheimer de care suferă soţia mea, este cea mai grea parte. Pentru că atunci când se întâmplă, ea parcă dispare şi uneori mă întreb dacă noi o să ne mai iubim vreodată.

— Nu-i nimeni acolo, Allie, îi spun eu, încercând să opresc inevitabilul.

Nu mă crede.

— Se holbează la mine.

— Nu se holbează, îi şoptesc, clătinând din cap.

— Nu-i vezi?

— Nu, zic eu şi ea se gândeşte o clipă.

— Să ştii că sunt chiar acolo, spune ea dându-mă la o parte, şi se holbează la mine.

Şi acum începe să vorbească singură şi, câteva clipe mai târziu, când încerc s-o liniştesc, ea tresare şi mă priveşte cu ochii mari.

— Cine eşti tu? plânge ea cu vocea panicată şi se albeşte la faţă. Ce cauţi aici?

Înăuntrul ei se naşte frica şi eu sufăr, pentru că nu pot să fac nimic. Se îndepărtează de mine, dând înapoi şi apărându-se cu mâinile; apoi rosteşte cele mai dureroase cuvinte:

— Pleacă! Pleacă de lângă mine! ţipă ea.

Îngrozită, alungă spiriduşii de lângă ea, uitând de mine.

Mă ridic, traversez camera şi mă opresc lângă patul ei. Mă simt slăbit acum, mă dor picioarele şi

simt o durere ciudată în spate. Nu ştiu de unde vine. Mă lupt să apăs pe buton ca să le chem pe asistente, pentru că degetele îmi zvâcnesc şi par să îmi fi înţepenit, dar în cele din urmă, reuşesc. O să vină în curând, ştiu asta şi le aştept. Între timp, o privesc pe soţia mea.

Zece…

Douăzeci…

Treizeci de secunde trec şi eu continuu s-o privesc, fără să pierd nimic din vedere, amintindu-mi momentele pe care le-am petrecut împreună. Dar în tot acest timp, ea nu se uită la mine şi eu sunt bântuit de imaginea ei, luptându-se cu duşmanii nevăzuţi.

Mă aşez lângă pat cu o durere ascuţită în spate şi încep să plâng când iau jurnalul. Allie nu observă. O înţeleg, pentru că şi-a pierdut minţile.

Cad câteva pagini pe podea şi mă aplec să le iau. Am obosit, aşa că acum stau singur, departe de soţia mea. Şi când vin asistentele, găsesc doi oameni pe care trebuie să-i liniştească. O femeie care tremură de teama demonilor care-i bântuie mintea şi un bătrân care o iubeşte chiar mai mult decât îşi iubeşte propria viaţă şi care plânge încet într-un colţ, acoperindu-şi faţa cu mâinile.

Restul serii mi-l petrec de unul singur, în camera mea. Uşa e întredeschisă, ca să văd oamenii care trec; pe unii nu îi cunosc, alţii îmi sunt prieteni şi, dacă mă concentrez, pot să-i aud vorbind despre familiile lor, slujbe şi vizite în parc. Conversaţii obişnuite, nimic deosebit, dar descopăr că-i invidiez pentru uşurinţa cu care vorbesc între ei. Un alt păcat de moarte, ştiu, dar uneori, nu mă pot abţine.

E şi doctorul Barnwell aici şi vorbeşte cu o asistentă; mă întreb cine este atât de bolnav, ca să aibă parte de o vizită la o asemenea oră. I-am spus că lucrează prea mult. Îl sfătuiesc să-şi mai petreacă timpul şi cu familia, pentru că n-o să-i

aibă lângă el pentru totdeauna. Dar nu mă ascultă. Ţine la pacienţii lui, spune el, şi trebuie să vină când este chemat. Spune că n-are de ales, dar asta îi aduce multe frământări. Vrea să fie un doctor devotat trup şi suflet pacienţilor săi şi, de asemenea, un bărbat devotat trup şi suflet familiei sale. Nu le poate împăca pe amândouă, pentru că n-are suficient timp, însă trebuie să înveţe, în timp ce vocea i se stinge în depărtare, mă întreb ce o să aleagă sau dacă, din nefericire, această alegere o va face altcineva în locul lui.

Stau pe scaun, lângă fereastră, şi mă gândesc la ziua de astăzi. A fost tristă şi fericită, minunată şi dureroasă în acelaşi timp. Sentimentele contradictorii mă reduc la tăcere ore de-a rândul. În seara asta nu i-am citit nimănui; nu am putut, pentru că o călătorie în lumea poeziei mi-ar umple ochii de lacrimi. Cu timpul, pe hol se lasă liniştea, tulburată numai de paşii gardienilor din tura de seară. La unsprezece, aud nişte sunete familiare pe care, într-un fel, le aşteptam. Paşii pe care-i cunosc atât de bine.

Doctorul Barnwell bagă capul pe uşă.

— Am observat că ai lumina aprinsă. Te superi dacă intru?

— Nu, spun eu, clătinând din cap.

Intră, se uită în jur prin cameră, înainte să se aşeze la câţiva paşi de mine.

— Am auzit că tu şi Allie aţi petrecut o zi frumoasă.

Zâmbeşte. Noi şi relaţia noastră îl intrigăm. Nu ştiu dacă interesul său este pur profesional.

— Aşa cred.

Îşi înălţă privirea auzindu-mi răspunsul şi se uită fix în ochii mei.

— Te simţi bine, Noah? Pari cam istovit.

— Sunt bine. Sunt doar puţin obosit.

— Cum s-a simţit Allie astăzi?

— A fost bine. Am vorbit aproape patru ore.

— Patru ore? Noah e… incredibil!

Nu pot decât să dau din cap. El continuă, nevenindu-i să creadă:

— N-am mai văzut şi nici n-am mai auzit de aşa ceva. Cred că asta înseamnă dragoste adevărată. Voi doi aţi fost sortiţi unul altuia. Probabil că te iubeşte foarte mult. Ştii asta, nu-i aşa?

— Ştiu, spun eu, dar nu mai pot rosti niciun cuvânt.

— Ce te deranjează de fapt, Noah? A zis Allie ceva sau poate a făcut ceva care să te rănească?

— Nu. A fost de-a dreptul minunată. Numai că acum mă simt… singur.

— Singur?

— Da.

— Nimeni nu e singur.

— Eu sunt, îi spun în timp ce mă uit la ceas şi mă gândesc la familia lui care doarme undeva, într-o casă liniştită, acolo unde ar trebui să fie şi el, şi la fel de singur eşti şi tu.

Următoarele zile se scurg lipsite de importanţă. Allie nu poate să mă recunoască deloc şi îmi dau seama că şi eu deveneam mai neatent din când în când, pentru că mă tot gândeam la ziua pe care tocmai o petrecusem împreună. Deşi sfârşitul vine întotdeauna prea repede, în acea zi n-am pierdut nici măcar o clipă; am câştigat bătălia cu timpul şi am fost fericit să mai fiu încă o dată binecuvântat astfel.

În săptămâna următoare, viaţa mea îşi reluă cursul normal. Sau, cel puţin, atât cât putea să fie considerată normală viaţa mea. Îi citeam lui Allie, le citeam şi celorlalţi, mă plimbam pe holuri. Noaptea zăceam în pat treaz, iar dimineaţa stăteam lângă sobă. Faptul că puteam să-mi prevăd viaţa îmi dădea o linişte ciudată.

Într-o dimineaţă rece şi ceţoasă, la opt zile, m-am trezit devreme, ca de obicei, şi mi-am pierdut vremea pe la birou, uitându-mă pe

fotografii şi citind scrisori scrise cu mulţi ani în urmă. Cel puţin, asta am încercat să fac. Nu prea mă puteam concentra pentru că mă durea capul, aşa că le-am pus deoparte şi m-am dus să mă aşez pe scaunul meu de lângă fereastră ca să privesc răsăritul. Allie o să se trezească în câteva ore, ştiam asta şi voiam să mă relaxez pentru că durerea de cap avea să sporească dacă îi citeam toată ziua.

Am închis ochii pentru câteva minute, în timp ce capul meu trecea când prin momente de zbucium, când prin momente de linişte. Apoi, când i-am deschis, mi-am privit vechiul amic, râul, care curgea pe sub fereastra mea. Spre deosebire de Allie, mie îmi fusese dată o cameră de unde puteam să-l văd şi întotdeauna mă inspirase. Râul acesta este o contradicţie: are o sută de mii de ani, dar se reînnoieşte o dată cu fiecare ploaie. În acea dimineaţă i-am vorbit, i-am şoptit ca să audă:

— Eşti binecuvântat, prietene, şi eu sunt binecuvântat, şi împreună o să întâmpinăm zilele ce vor veni.

Undele şi valurile se rotesc şi se încolăcesc în semn de aprobare, iar lumina palidă a dimineţii reflectă în el lumea pe care o împărţim. Râul şi cu mine. Curgem, dăm înapoi şi ne retragem. Să priveşti apa, cred eu, înseamnă să trăieşti. Poţi învăţa atâtea lucruri!

S-a întâmplat în timp ce stăteam pe scaun, chiar înainte ca soarele să se ivească la orizont. Am observat că mâna începuse să-mi zvâcnească, era ceva ce nu mi se mai întâmplase. Am încercat s-o ridic, dar am fost forţat să mă opresc atunci când în cap am simţit o bubuitură din nou, de data asta şi mai tare, ca şi cum aş fi fost lovit în cap cu un ciocan. Am închis ochii şi apoi am strâns tare din pleoape. Mâna nu mi-a mai zvâcnit, dar a început să-mi amorţească repede, ca şi cum toţi nervii mei s-ar fi aflat la extremitatea braţului. Mi-a înţepenit de tot încheietura mâinii, în timp ce o

durere ascuţită mi-a izbit capul, iar apoi părea că se îndreaptă pe gât, în jos, pătrunzându-mi în fiecare celulă din trup, ca o maree, zdrobind şi măturând totul în calea ei.

N-am mai văzut nimic şi am auzit un zgomot ca al unui tren care vuia la câţiva centimetri de capul meu; atunci am ştiut că am un atac de inimă. Durerea mi-a străpuns trupul asemenea unui fulger şi, în ultimele mele momente de luciditate, am încercat să mi-o imaginez pe ea stând în pat, aşteptând să-i citesc povestea pe care n-aveam să i-o mai citesc niciodată, pierduta şi confuză, neputincioasă. Ca şi mine.

Şi ochii mi s-au închis în cele din urmă, iar eu m-am gândit: „Dumnezeule, ce-am făcut?“

Am zăcut în stare de inconştienţă zile de-a rândul şi atunci când m-am trezit, am descoperit că eram conectat la tot felul de maşinării, aveam tuburi în nas şi pe gât, şi lângă pat atârnau două pungi cu lichid. Auzeam murmurul stins al maşinăriilor, bâzâind întruna şi câteodată scoţând sunete pe care nu puteam să le recunosc. O maşinărie care ticăia în ritmul inimii mele era ciudat de înceată şi atunci m-am pomenit că poposesc din nou în tărâmul fantasmelor.

Doctorii erau îngrijoraţi. Cu ochii întredeschişi, le puteam citi spaima pe chipuri, în timp ce examinau fişele şi reglau aparatele. Şopteau ceea ce gândeau, crezând că eu nu-i aud.

— Atacul poate să fie foarte serios, spuneau ei, mai ales pentru cineva de vârsta lui, şi consecinţele ar putea fi grave.

Chipurile întunecate îşi începeau previziunile: pierderea vorbirii, imobilitate, paralizie. Mai notează ceva pe fişe, se mai aude un bip al aparatului şi pleacă fără să ştie că eu i-am auzit. Pe urmă, am încercat să nu mă mai gândesc la aceste lucruri, aşa că m-am concentrat să mi-o amintesc pe Allie, rememorându-mi imaginea ei, ori de câte

ori puteam. Am făcut tot posibilul să unesc vieţile noastre, să fim din nou o singură fiinţă. Am încercat să-i simt atingerea, să-i aud vocea, să-i văd chipul şi, când reuşeam, ochii mi se umpleau de lacrimi pentru că nu ştiam dacă voi mai putea vreodată s-o ţin în braţe, să-i şoptesc la ureche, să-mi petrec ziua împreună cu ea, vorbind, citind şi plimbându-ne. Nu era aşa cum îmi imaginasem sau cum sperasem că se va sfârşi. Întotdeauna m-am gândit că eu o să mor ultimul. Nu trebuia să se întâmple aşa. Am oscilat între realitate şi vis zile întregi, până când, într-o altă dimineaţă ceţoasă, promisiunea făcută lui Allie mi-a smuls corpul din starea de inconştienţă. Am deschis ochii şi am văzut încăperea plină de flori, şi parfumul lor m-a impulsionat. Am căutat soneria, m-am chinuit s-o apăs şi treizeci de secunde mai târziu a apărut o asistentă, urmată îndeaproape de doctorul Barnwell, care mi-a zâmbit imediat.

— Mi-e sete, am spus eu cu o voce răguşită şi doctorul Barnwell mi-a zâmbit din toată inima.

— Bine ai venit printre noi! mi-a spus el, ştiam că o să reuşeşti.

Plec din spital după două săptămâni, deşi am rămas o jumătate de om. Dacă aş fi un Cadillac, aş merge tot în cercuri, cu o roată pe sus, pentru că partea dreaptă a corpului îmi este mai slăbită decât cea stângă. Ei spun că asta e o veste bună, pentru că paralizia ar fi putut fi totală. Se pare că uneori sunt înconjurat de oameni optimişti.

Vestea proastă e că nu pot să mai ţin în mână nici bastonul şi nici nu mă pot folosi de căruciorul cu rotile, aşa că acum trebuie să-mi stabilesc propriul ritm, ca să mă ţin pe picioare. Nu stâng-drept-stâng aşa cum obişnuiam în tinereţe, nici măcar târâş-grăpiş ca mai târziu, ci mai mult o târşâială înceată, târâş cu dreptul, târâş cu stângul. Acum, când merg pe holuri, sunt ca o epopee aventuroasă. Merg prea încet chiar şi pentru mine

şi asta o spune un om care acum două săptămâni de-abia depăşea o broască ţestoasă.

Era târziu când m-am întors şi când am ajuns la mine în cameră, ştiam că n-o să dorm. Am respirat adânc şi am mirosit parfumul de primăvară care plutea la mine în cameră. Fereastra fusese lăsată deschisă şi era puţin răcoare. Descopăr că această schimbare de temperatură mă înviorează. Evelyn, una dintre multele asistente care au un sfert din vârsta mea, mă ajută să ajung la scaunul de lângă fereastră şi închide geamul. O opresc şi deşi ridică puţin din sprânceană, îmi acceptă hotărârea. Aud cum se deschide un sertar şi, o clipă mai târziu, mă pomenesc cu un pulover pe umeri. Mi-l aranjează ca şi cum aş fi fost un copil şi, când termină, îmi pune mâna pe umăr şi mă bate uşor. Nu-mi spune nimic şi din tăcerea ei îmi dau seama că se uită pe fereastră. Stă nemişcată mult timp şi mă întreb la ce se gândeşte, dar n-o întreb. În cele din urmă, o aud oftând. Se întoarce să plece, face un pas, se opreşte, se apleacă şi apoi mă sărută delicat pe obraz, aşa cum mă sărută nepoţica mea. Mă ia prin surprindere şi atunci îmi spune încetişor:

— Mă bucur că v-aţi întors. Allie v-a dus dorul, ca şi noi toţi, de altfel. Ne-am rugat toţi pentru dumneavoastră pentru că nu mai era la fel după ce aţi plecat.

Îmi zâmbeşte şi îmi mai atinge o dată faţa înainte să plece. Eu nu spun nimic. Mai târziu o aud trecând din nou pe lângă camera mea, împingând un cărucior, vorbind în şoaptă cu o altă asistentă.

În seara asta, sunt stele pe cer şi lumea străluceşte într-o lumină albăstruie, ciudată. Cântă şi greierii, şi sunetul lor acoperă orice alt zgomot. În timp ce stau pe scaun, mă întreb dacă de-afară mă poate vedea cineva aşa cum sunt, prizonier în propriul trup. Cercetez copacii, grădina, băncile de lângă gâşte, căutând un semn de viaţă, dar nu

găsesc nimic. Chiar şi râul e potolit. În întuneric arată ca un spaţiu pustiu şi îmi dau seama că sunt atras de misterul lui. Privesc ore întregi şi în tot acest timp văd reflecţia norilor care încep să se agite pe deasupra apei. Se apropie o furtună şi, cu timpul, cerul devine argintiu, ca şi cum s-ar apropia din nou de amurg.

Fulgerele străpung cerul tulburat şi eu încep să-mi amintesc. Cine suntem noi, Allie şi cu mine? Suntem o iederă bătrână sau un chiparos, cârcei şi ramuri împletite atât de tare, încât am muri amândoi dacă cineva ar vrea să ne despartă? Nu ştiu. Încă un fulger şi la lumina lui văd destul de bine fotografia lui Allie aşezată pe masa de lângă mine, cea mai bună fotografie pe care o am. Am înrămat-o cu mulţi ani în urmă, cu speranţa că sticla o va păstra pentru totdeauna. Mă întind s-o iau şi o ţin la câţiva milimetri de ochi. Mă uit la ea mult timp, nu mă pot abţine. Avea patruzeci de ani când îi fusese făcută fotografia şi niciodată nu fusese mai frumoasă. Vreau s-o întreb atâtea lucruri, dar ştiu că fotografia n-o să-mi răspundă, aşa că o las jos.

Astă-seară sunt singur, deşi Allie e în camera ei. O să fiu pentru totdeauna singur. La asta mă gândeam când stăteam în spital. Sunt sigur de asta când mă uit pe fereastră şi urmăresc cum apar norii de furtună. Sunt nemulţumit de promisiunea noastră în ciuda voinţei mele, pentru că-mi dau seama că în ultima zi în care am fost împreună n-am sărutat-o deloc. Poate că n-o s-o mai sărut niciodată. Cu boala asta, n-am cum să ştiu. De ce mă gândesc la asemenea lucruri?

În cele din urmă, mă ridic, mă duc la biroul meu şi aprind veioza. Acest lucru îmi cere mai mult efort decât aş fi crezut şi sunt încordat, aşa că nu mă mai întorc pe scaunul de lângă fereastră. Mă aşez şi câteva minute stau şi privesc fotografiile aşezate pe biroul meu. Fotografii de familie, fotografii ale copiilor, fotografii din vacanţe.

Fotografii cu Allie şi cu mine. Mă gândesc la momentele pe care le-am trăit împreună, singur sau cu familia, şi-mi dau seama cât de bătrân sunt.

Deschid un sertar şi găsesc florile pe care i le dăruisem cu mult timp în urmă, învechite şi decolorate, legate cu o panglică. Seamănă cu mine, sunt uscate şi fragile, şi parcă ţi-e teamă să le atingi ca să nu le rupi. Dar ea le-a păstrat.

— Nu înţeleg de ce le păstrezi, îi spuneam eu, dar ea nu mă băga în seamă.

Şi câteodată, seara, o vedeam că le ţine în mână, aproape cu sfinţenie, ca şi cum ele i-ar fi dezvăluit secretul vieţii. Femeile!

Cum noaptea asta pare să fie dedicată amintirilor, îmi caut verigheta şi o găsesc. E în sertarul de sus, înfăşurată într-o bucăţică de pânză. Nu pot s-o mai port pentru că încheieturile degetelor îmi sunt umflate şi sângele nu-mi mai circulă bine prin degete. Despăturesc pânza şi o găsesc neschimbată. E puternică, e un simbol, un cerc, ştiu, ştiu că n-ar fi putut exista alta la fel. Ştiam şi atunci, şi ştiu şi acum. Şi în acel moment şoptesc cu voce tare:

— Sunt încă al tău, Allie, regina mea, frumoasa mea fără vârstă! Eşti şi ai fost mereu cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat.

Mă întreb dacă mă aud când spun aceste cuvinte şi aştept un semn. Dar nu se întâmplă nimic.

E unsprezece şi jumătate şi caut scrisoarea pe care mi-a scris-o ea, cea pe care o citesc atunci când mă simt în stare. O găsesc acolo unde am lăsat-o. O răsucesc de câteva ori înainte s-o citesc şi, atunci când o fac, mâinile încep să-mi tremure. În cele din urmă, citesc:

Dragul meu Noah,

Îţi scriu această scrisoare la lumina lumânării, în timp ce tu dormi în patul

pe care l-am împărţit din ziua în care ne-am căsătorit. Şi, deşi nu aud sunetele pe care le scoţi în somn, ştiu că eşti acolo şi în curând o să mă întind alături de tine, aşa cum am făcut întotdeauna. Şi o să-ţi simt căldura şi liniştea, şi respiraţia ta o să mă îndrume către locul în care pot să visez la tine şi la omul minunat care eşti. Văd flacăra de lângă mine şi-mi aduc aminte de un alt foc, cu zeci de ani în urmă, eu îmbrăcată în hainele tale noi, iar tu în blugi. Am ştiut atunci că o să fim mereu împreună, deşi în ziua următoare am plecat. Inima îmi fusese cucerită, atrasă de un poet din Sud şi în sufletul meu am ştiut că a fost mereu a ta. Cine eram eu ca să judec o dragoste care se îndrepta spre stele căzătoare şi vuia asemenea valurilor care se sparg? Pentru că asta se întâmplase între noi atunci şi asta se mai întâmplă şi astăzi.

Mi-aduc aminte cum în ziua următoare m-am întors la tine, ziua în care ne-a vizitat şi mama. Eram atât de speriată, mai speriată decât fusesem vreodată, pentru că eram sigură că niciodată n-o să mă ierţi pentru că te-am părăsit. Când am coborât din maşină tremuram, dar tu ai făcut să dispară totul când mi-ai zâmbit şi mi-ai întins mâna. «Ce zici de-o cafea?» Asta a fost tot ce mi-ai spus. Şi n-ai mai pomenit niciodată despre acest subiect. În toţi anii petrecuţi împreună.

Nu m-ai întrebat nimic nici când peste câteva zile am plecat singură. Şi când m-am întors cu lacrimi în ochi, întotdeauna ai ştiut dacă trebuie să mă ţii în braţe sau pur şi simplu să mă laşi să mă liniştesc. Nu-mi dau seama cum,

dar ştiai şi ai făcut să-mi fie mai uşor. Mai târziu, când am mers la biserică şi ne-am schimbat verighetele şi ne-am făcut jurăminte, te-am privit în ochi şi am ştiut că am luat hotărârea corectă. Dar mai mult decât atât, am ştiut că fusese o prostie din partea mea să mă mai gândesc şi la altcineva. De-atunci, n-am mai plecat.

Am avut o viaţă minunată împreună şi acum mă gândesc mult la ea. Uneori, închid ochii şi te văd stând pe verandă, cu părul străbătut de şuviţe albe, cântând la chitară, în timp ce micuţii se joacă şi bat din palme pe muzica pe care le-o cânţi. Hainele îţi sunt pătate după orele de muncă şi eşti obosit, şi, deşi te rog din suflet să te odihneşti, tu îmi zâmbeşti şi-mi spui: «Asta şi fac». Cred că dragostea pe care le-o porţi copiilor e senzuală şi emoţionantă. «Eşti un tată mai bun decât îţi închipui», îţi spun eu mai târziu, după ce copiii au adormit. Curând după aceea, ne dezbrăcăm unul pe altul şi ne sărutăm fiecare părticică a corpului şi aproape că ne pierdem minţile înainte să ne putem strecura în aşternutul moale.

Te iubesc din mai multe motive, mai ales pentru pasiunea ta, pentru că acest lucru este cel mai frumos în viaţă. Dragostea şi poezia, faptul că eşti tată, şi prietenia, şi frumuseţea, şi natura. Şi sunt bucuroasă că i-ai învăţat şi pe copii aceste lucruri, pentru că ştiu că vieţile lor vor fi mai bune. Îmi spun cât de mult însemni pentru ei şi, de fiecare dată când îmi mărturisesc asta, mă simt cea mai fericită femeie din lume.

M-ai învăţat şi pe mine, şi m-ai încurajat să pictez, şi n-o să afli niciodată cât de mult a însemnat asta pentru mine. Lucrările mele se află acum în muzee şi în colecţii particulare şi, deşi au existat momente când am fost istovită şi tulburată din cauza prezentărilor şi a criticilor, întotdeauna ai fost acolo şi m-ai încurajat cu vorbe blânde. Mi-ai înţeles nevoia de a avea propriul atelier, propriul spaţiu şi ai privit dincolo de vopselele de pe hainele mele, uneori din părul meu şi chiar de pe mobilă. Ştiu că nu ţi-a fost uşor. E nevoie de un bărbat adevărat care să facă aşa ceva, Noah, un bărbat care să trăiască astfel. Şi tu ai făcut asta. Patruzeci şi cinci de ani. Nişte ani minunaţi.

Eşti cel mai bun prieten al meu şi eşti iubitul meu; şi nu ştiu care ipostază îmi place mai mult. O preţuiesc pe fiecare, aşa cum am preţuit şi viaţa noastră împreună. Ai ceva în tine, Noah, ceva frumos şi puternic. Bunătate, asta văd când te privesc acum, asta vede toată lumea. Bunătate. Eşti cel mai iertător şi cel mai înţelegător om pe care-l cunosc. Îl ai pe Dumnezeu de partea ta, trebuie să-L ai, pentru că tu, mai mult decât oricine, te apropii cel mai mult de ideea de înger.

Ştiu că m-ai crezut nebună pentru că am vrut să ne scriem povestea înainte să plecăm pentru totdeauna din casa noastră, dar am motivele mele şi-ţi mulţumesc pentru înţelegerea ta. Şi deşi m-ai întrebat, nu ţi-am spus niciodată de ce, dar acum cred că e timpul să ştii.

Am trăit viaţa pe care majoritatea cuplurilor n-au avut norocul s-o cunoască şi totuşi, când te privesc, mă înspăimântă ideea că în curând toate acestea vor lua sfârşit. Pentru că amândoi cunoaştem ce diagnostic mi s-a pus şi ştim ce va însemna asta pentru noi. Îţi văd lacrimile şi sunt mai îngrijorată pentru tine decât sunt pentru mine, pentru că mi-e teamă de suferinţa prin care vei trece. Nu am cuvinte să-mi exprim durerea, nu-mi găsesc cuvintele.

Te iubesc atât de mult, atât de incredibil de mult, încât o să găsesc o cale să mă întorc la tine în ciuda bolii, îţi promit. Şi aici începe povestea. Când eşti singur şi pierdut, citeşte această poveste, aşa cum le-ai spus-o şi copiilor, şi într-un fel eu voi ştii că aceasta este povestea noastră. Şi poate, cine ştie, o să găsim o cale să fim din nou împreună.

Te rog să nu fii supărat pe mine în zilele în care n-o să te recunosc şi ştim amândoi că ele vor veni. Să ştii că te iubesc şi te voi iubi mereu şi, indiferent de ce se va întâmpla, ştiu că am trăit cea mai minunată viaţă de pe lumea asta. Viaţa trăită împreună cu tine.

Şi dacă păstrezi această scrisoare ca s-o citeşti din nou, atunci cred că acum scriu pentru acele momente. Noah, oriunde ai fi şi orice s-ar întâmpla, te iubesc! Te iubesc acum, în timp ce scriu aceste rânduri, şi te iubesc acum, în momentul în care tu le citeşti. Şi-mi pare rău dacă nu-ţi pot spune chiar eu asta. Te iubesc din toată inima, soţul meu! Eşti şi ai fost întotdeauna visul meu.

Allie

Când termin de citit scrisoarea, o pun deoparte. Mă ridic de la birou şi-mi găsesc papucii. Sunt lângă pat şi trebuie să mă aşez ca să-i încalţ. Apoi iar mă ridic, traversez camera şi deschid uşa. Bag capul în camera ei şi o văd pe Janice aşezată la biroul de serviciu. Cel puţin, cred că e ea. Trebuie să trec de acest birou ca să ajung la camera lui Allie, dar la ora asta n-ar trebui să plec din cameră şi Janice n-a fost niciodată omul care să încalce regulile. Soţul ei e avocat.

Aştept să văd dacă pleacă, dar ea nu pare să se mişte şi eu devin nerăbdător. Până la urmă ies din cameră târâş-grăpiş, târâş-grăpiş. Îmi trebuie ani ca să acopăr distanţa, dar nu ştiu din ce motiv, ea nu mă vede. Sunt ca o panteră tăcută care se furişează prin junglă, sunt invizibil ca un pui de porumbel.

În cele din urmă, sunt descoperit, dar sunt luat prin surprindere. M-am oprit în faţa ei.

— Noah, spune ea, ce faci?

— Mă plimb, îi spun eu, nu pot să dorm.

— Ştii că n-ar trebui să faci asta.

— Ştiu.

Şi totuşi, nu mă mişc. Sunt hotărât.

— Nu te plimbi, nu-i aşa? Te duci s-o vezi pe Allie.

— Da, răspund eu.

— Noah, ştii ce s-a întâmplat ultima oară când ai vizitat-o noaptea.

— Mi-aduc aminte.

— Atunci n-ar mai trebui să faci asta.

Nu-i răspund imediat. Îi spun:

— Mi-e dor de ea.

— Ştiu că ţi-e dor, dar nu te pot lăsa s-o vezi.

— E aniversarea noastră, îi spun eu. E adevărat. Mai e un an până la nunta de aur. Astăzi împlinim patruzeci şi nouă de ani.

— Înţeleg.

— Atunci pot să merg?

Ea priveşte o clipă în altă parte şi glasul i se schimbă. Vocea îi e mai domoală acum şi eu sunt surprins. N-aş fi zis că e tipul de femeie sentimentală.

— Noah, lucrez aici de cinci ani şi, înainte de asta, am lucrat într-un alt azil. Am văzut sute de cupluri luptându-se cu durerea şi cu tristeţea, dar n-am văzut pe nimeni rezistând aşa cum faci tu. Nimeni de-aici, nici doctorii, nici asistentele n-au mai văzut aşa ceva.

Se opreşte un moment şi, în mod ciudat, ochii i se umplu de lacrimi. Şi le şterge cu degetul şi continuă:

— Încerc să înţeleg ce simţi, cum mergi înainte zi după zi, dar nici măcar nu pot să-mi imaginez. Nu ştiu cum reuşeşti. Uneori reuşeşti să învingi chiar şi boala ei. Chiar dacă doctorii nu înţeleg, noi, asistentele, înţelegem. E, pur şi simplu, dragoste. E lucrul cel mai incredibil pe care l-am văzut vreodată.

Simt cum mi s-a pus un nod în gât şi amuţesc.

— Dar Noah, n-ai voie să faci asta şi nu pot să te las. Aşa că, du-te în camera ta! Apoi, zâmbind, răsfoieşte nişte hârtii de pe birou şi îmi spune: Eu mă duc jos să beau o cafea. N-o să vin să te controlez prea curând, aşa că să nu faci vreo prostie.

Se ridică repede, îmi atinge braţul şi se îndreaptă spre scări. Nu priveşte înapoi şi dintr-o dată rămân singur. Nu ştiu ce să cred. Mă uit spre locul unde a stat şi-i văd cafeaua, o cană plină, încă aburindă, şi încă o dată aflu că pe lumea asta există şi oameni buni.

Pentru prima oară în ani de zile, încep să mă încălzesc, în timp ce-mi încep călătoria spre camera lui Allie. Fac paşi ca de furnică şi chiar şi aceşti paşi sunt periculoşi pentru că picioarele mi-au obosit deja. Îmi dau seama că aproape mă sprijin de perete ca să nu cad. Luminile bâzâie deasupra mea şi strălucirea lor fosforescentă îmi

răneşte ochii şi atunci suspin. Trec pe lângă zeci de camere cufundate în întuneric, camere unde înainte citeam şi-mi dau seama că mi-e dor de oamenii care locuiesc în ele. Sunt prietenii mei şi le cunosc chipurile prea bine, şi o să-i văd pe toţi mâine. Dar nu astă-seară, pentru că nu am timp să mă opresc din călătoria mea. Mă forţez şi mişcarea îmi pompează sângele prin arterele chinuite. La fiecare pas, simt că prind putere. Aud deschizându-se o uşă în spatele meu, dar nu aud paşi şi atunci continuu să merg. Acum sunt un străin. Nu pot fi oprit. Un telefon sună la biroul asistentelor şi mă grăbesc mai departe ca să nu fiu prins. Sunt un tâlhar în miez de noapte, am mască şi zbor pe un cal, venind din oraşele adormite ale deşertului, încărcându-mi desagii cu praf auriu din lunile galbene. Sunt tânăr şi inima mi-e plină de pasiune, şi o să dărâm uşa, o s-o iau în braţe şi o s-o duc în paradis.

Pe cine încerc să amăgesc?

Acum duc o viaţă simplă. Sunt un bătrân prost şi îndrăgostit, un visător care nu-şi doreşte altceva decât să-i citească lui Allie şi s-o ţină în braţe ori de câte ori poate. Sunt un păcătos cu multe defecte şi sunt un om care crede în magie, dar sunt prea bătrân, ca să mă mai schimb şi ca să-mi mai pese.

Când, în sfârşit, ajung la ea în cameră, corpul mi-e slăbit. Picioarele îmi tremură, ochii îmi sunt înceţoşaţi şi inima îmi bate ciudat în piept. Mă lupt cu pulsul şi până la urmă am nevoie de ambele mâini şi de trei vagoane de efort. Uşa se deschide şi lumina de pe hol pătrunde în cameră pe patul în care doarme ea. Când o văd, mă gândesc că nu sunt decât un trecător uitat pentru totdeauna care merge pe o stradă aglomerată a unui oraş.

E linişte în camera ei şi ea e acoperită cu cearşaful până la brâu. După o clipă, o văd întorcându-se pe partea cealaltă şi sunetul îmi aminteşte de vremuri fericite. Pare micuţă în patul

ei şi, în timp ce-o privesc, ştiu că totul s-a sfârşit între noi. Aerul e stătut şi eu tremur. Acest loc a devenit mormântul nostru.

În aceasta zi de aniversare nu mă mişc timp de un minut şi tânjesc să-i spun ceea ce simt, dar stau liniştit ca să n-o trezesc. Şi pe urmă, ceea ce vreau să-i spun e scris pe o bucăţica de hârtie pe care o să i-o strecor sub pernă. Sună aşa:

Iubirea acestor clipe dulci
E delicata şi nespus de pură,
Şi vino, lumină a dimineţii, cu diafana ta putere
Să îmi trezeşti la viaţă pe veci a mea iubire.

Mi s-a părut că aud pe cineva venind, aşa că intru în cameră şi închid uşa în urma mea. Se aşterne întunericul şi eu traversez camera, ghidându-mă după amintiri, şi ajung la fereastră. Trag perdelele şi văd luna, mare şi plină, paznicul nopţii. Mă întorc spre Allie şi visez o mie de vise, şi, deşi ştiu că n-ar trebui, mă aşez pe pat în timp ce-i strecor bileţelul sub pernă. Apoi mă întind şi-i ating chipul fin asemenea unui praf. Îi ating părul şi mi se taie respiraţia. Mă minunez, simt admiraţie, asemenea unui compozitor care descoperă pentru prima oară lucrările lui Mozart. Ea se cutremură şi deschide ochii suspinând uşor, şi dintr-o dată îmi regret nebunia, pentru că ştiu că o să înceapă să plângă şi să ţipe, pentru că aşa face ea de obicei. Sunt slab şi impulsiv, ştiu asta, dar simt nevoia de-a încerca imposibilul, mă aplec asupra ei şi chipurile noastre se apropie.

Şi când buzele noastre se întâlnesc, simt un fior ciudat pe care nu l-am mai simţit înainte în toţi anii petrecuţi împreună, dar nu dau înapoi. Şi deodată, minune, îi simt buzele întredeschise şi descopăr un paradis uitat, neschimbat în tot acest timp lipsit de ani, asemenea stelelor. Îi simt căldura trupului şi, când limbile noastre se ating,

mă las în voia sorţii, aşa cum am făcut şi cu mulţi ani în urmă. Închid ochii şi mă transform într-o corabie solidă navigând pe ape învolburate, puternică şi neînfricată, şi pânzele mele sunt chiar ea. Îi mângâi uşor linia obrazului şi apoi îi iau mâna într-a mea.

Îi sărut buzele, obrajii şi o ascult cum trage aer în piept. Murmură încetişor:

— O, Noah… mi-a fost dor de tine!

Un alt miracol, cel mai mare dintre toate! Şi eu nu-mi pot stăpâni lacrimile în drumul nostru spre rai. Pentru că, în acel moment, lumea e plină de minuni şi-i simt degetele atingându-mi nasturii cămăşii încet, încet, ca întotdeauna, deschizându-i unul câte unul.

DE ACELAŞI AUTOR:

va apărea

Nunta

Nunta este o continuare a poveştii de dragoste din *Jurnalul unei iubiri.* De această dată, intriga se concentrează asupra eforturilor lui Wilson Lewis de a recâştiga afecţiunea soţiei sale după 30 de ani de mariaj. Apropiata căsătorie a fiicei lui îl face să realizeze că, de-a lungul anilor, a permis timpului, obişnuinţei şi incapacităţii proprii de a-şi exprima sentimentele să sape între el şi Jane o adevărată prăpastie. Luând ca exemplu povestea de dragoste a socrilor săi, Allie şi Noah Calhoun – protagoniştii din *Jurnalul… –,* Wilson se luptă să găsească încă o dată calea spre inima femeii adorate. Povestea e credibilă, romantică, dar fără a cădea într-un sentimentalism dulceag, iar sfârşitul este oarecum neaşteptat.

„Romanticii s-ar gîndi că e o poveste
de dragoste, cinicii ar numi-o tragedie.
După mine, ea are cîte puţin din amîndouă şi,
oricum i-ai spune, nimic nu va schimba
faptul că reprezintă o mare parte din viaţa mea,
că acesta a fost drumul ales de mine.
Nu pot să mă plîng de drumul
pe care l-am ales..."

El e un maestru al cuvintelor şi un mare iubitor
de natură, ea – o pictoriţă în stare să vadă
frumuseţea acolo unde alţii nu o văd.
Povestea lor tulburătoare îi va fermeca pe cei
îndrăgostiţi de stilul lui Nicholas Sparks.

rao
international
publishing
company

ISBN 973-576-693-0
www.raobooks.com

Table of Contents

MIRACOLE	7
FANTOME	10
ÎNTÂLNIREA	34
TELEFOANE	68
CANOE ŞI VISURI UITATE	72
APE ÎNVOLBURATE	81
LEBEDE ŞI FURTUNI	90
TRIBUNALE	106
UN MUSAFIR NEPOFTIT	107
DRUMURI ÎNTRETĂIATE	112
O SCRISOARE DE IERI	117
IARNĂ PENTRU AMÂNDOI	121